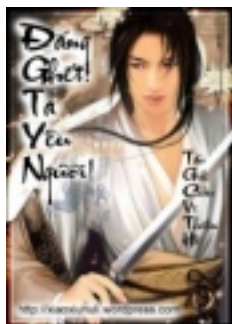

Đáng Ghét! Ta Yêu Người!

Contents

Đáng Ghét! Ta Yêu Người!	1
1. Chương 1 : Kim Thuyền Thoát Xác	2
2. Chương 2 : Nghĩa Phụ Quyền Uy	4
3. Chương 3 : Hoàng Đế Là Cái Gì Chứ?	6
4. Chương 4 : Loài Hoa Lạ	9
5. Chương 5 : Hoàng Đế Bị Bệnh	12
6. Chương 6 : Ta Yêu Thương Người!	14
7. Chương 7 : Dối Lòng	17
8. Chương 8 : Cùng Chung Cảnh Ngộ	20
9. Chương 9 : Nhất Định Phải Ở Bên Người!	22
10. Chương 10 : Điệu Múa Của Nàng	26
11. Chương 11 : Không Công Nhận!	28
12. Chương 12 : Khổ Vì Được Sủng!	31
13. Chương 13 : Tiến Cung!	34
14. Chương 14 : Làm Nữ Đại Ca	37
15. Chương 15 : Bệnh Vô Phương Trị!	40
16. Chương 16 : Độc Chiếm Mĩ Nhân	43
17. Chương 17 : Hẳn Không Tầm Thường!	46
18. Chương 18 : Thánh Chỉ	49
19. Chương 19 : Ai Cũng Biết Ghen	52
20. Chương 20 : Sự Cố	55
21. Chương 21 : Tỉnh Ngộ	59
22. Chương 22 : Đáng Ghét, Ta Yêu Người!	62
23. Chương 23 : Sắc Phong Hoàng Hậu	65
24. Chương Phiên Ngoại 1 : Duyên Tiền Định	68
25. Chương Phiên Ngoại 2 : Hoàng Hậu Hay Ghen	69

Đáng Ghét! Ta Yêu Người!

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, văn phong Trung Hoa, cổ trang, HE. Độ dài: 6 Hồi (Gồm 23 chương) 1 Ngoại truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-ghet-ta-yeu-nguoi>

1. Chương 1 : Kim Thuyền Thoát Xác

Hồi 1: Xuyên Không Trở Nên Xinh Đẹp

-Ê, này đứng lại mau!

-Không đứng!

Hai tên quỷ Vô Thường đuổi theo nàng chí chết trên U Linh Đạo. Nàng cứ chạy trong con đường u tối đó. Cũng không tối lắm, hình như cũng có không ít người đang đi về một hướng nào đó. Thiệt là tức chết mà! Nàng đội ngột dừng lại, quay phắt sang hai cái tên đang đuổi theo mình.

Đúng chẳng có gì phải trốn chạy cả, phải hỏi cho ra lẽ, có vậy mới đúng là Thiên Triều ta chứ!

-Này hai tên kia, ta chết vì cái gì hả?

-Người chết vì trôi sông, vậy mà còn hỏi!

-Tên họ của ta?

-Lý Diễm Thanh!

-Nghe cho rõ đây, ta tên là Vương Thiên Triều, mười sáu tuổi, lý do ta chết là đọc sách, ngủ quên rồi đi luôn, các người dám làm càn hủ, số ta thọ đến trăm tuổi mà, coi sổ sách lại mau!

Hai tên quỷ lật đặt giở sổ ra tra, đúng thật Vương Thiên Triều thọ đúng một trăm tuổi, vậy là chúng bắt nhầm người rồi!

Thiên Triều chống nạnh quát tháo:

-Sao hả? Các người tính sao đây?

Hai tên quỷ lúng túng vô cùng, chẳng biết làm sao giải quyết, cho cô hồi sinh thì không được vì đã quá ngày, thân xác đã bị hủy rồi, để cô ta làm ma lang thang cũng không ổn, bởi cô ta không thuộc cõi nào cả thế nào cũng loạn cho coi!

-Bằng mọi cách các người phải làm cho ta sống lại! Nếu không ta kiện lên thiên đình!

-Giờ bọn ta cũng không còn cách nào nữa rồi!

Hai tên quỷ tỏ vẻ rối vô cùng, bởi vì đây là sai lầm chết người mà, mà người chết lại là Thiên Triều ta đây! Hừ!

-Phải có một thân xác khác cho ta nhập vào chứ? Không lẽ ta cứ bơi bơi mãi thế này?

Hai tên quỷ nghe cũng có lí, giờ thì không còn cách nào khác nữa rồi, nhưng quan trọng là thân xác ai bây giờ?

-Những ai là người mới trong cái đám đó vậy?

Nàng chỉ tay vào đám người đang di chuyển.

-Tất cả bọn họ đều mới chết cả! Hay là... người chọn đại một người đi, người nào thích hợp ấy, xác của họ vẫn còn!

Nàng bắt đầu dò xét, được chọn một dung mạo như ý, đại gì mà không chọn chứ, kể ra vậy cũng hay hay. Chà, người này già quá, người kia lùn quá,... không tìm thấy ai hợp với phẩm giá của nàng cả! Đột nhiên một cô gái lọt vào mắt nàng, oa thật là hâm mộ nha, cô ấy đẹp quá à, coi bộ được đó nha, nhưng phải coi thân thể ra sao đã!

-Cô gái kia thân thể ra sao hử?

-Để xem... À! Cô ta tên là Tô Lạc Diệp, mồ côi cả cha lẫn mẹ, mắc bệnh mà chết. A! Cô ta mới vừa chết đây thôi!

Để coi sao nha, mồ côi cũng tốt nè, hình như cô ta trạc tuổi mình, trẻ đẹp vậy không chọn cũng uổng! Nhưng mà có cái thắc mắc này nhất định phải hỏi a!

-Nè, nếu ta chọn cô ấy thì sau khi hồi sinh ta có mắc cái bệnh gì đó không vậy?

-Không! Bởi sau khi hồn thoát khỏi xác, coi như một kiếp đã qua, người vào lại thân xác đó coi như đã tái sinh, không gặp phiền hà gì khác!

-Hảo a! Được á, ta chọn cô ta, làm thủ tục cho ta đi mau lên!

Hai tên quỷ mừng hóm, chuyện được giải quyết êm đẹp, chúng lập tức dẫn cô đi...

...Ai da, mệt quá!

A, mình là lạ à nha, phải rồi mình đã đổi xác rồi mà. Phải coi thử dung mạo tuyệt mỹ của mình mới được!

Thiên Triều nhìn quanh, nơi cô gái tên Tô Lạc Diệp ở quả thật rất nghèo khó, thấy đồ cô ta bận là biết rồi, vách nhà thủng lỗ chỗ, nhà gì mà chỉ có vài cái niêu đất sứ mẻ, mấy bộ quần áo rách tả tơi, làm sao cô ta sống được vậy trời? Chán thật không có gương! A, cái lu chứa nước kia cũng được được đó, coi thử sao nha!

-Oa!

Trên mặt nước phẳng lặng là bóng của một cô gái có làn da trắng mịn màng, khuôn mặt trái xoan hơi bầu bĩnh, má trái đào, mũi thanh tú, lông mày cong, đậm, mắt đen mà to, hàng lông mi cong cong trông rất dễ thương nha, chưa hết mái tóc đen huyền mềm mại, như suối phũ gần quét đất, mà nhất là đôi môi mọng màu hồng phớt trông thật hấp dẫn. Tô Lạc Diệp, á không giờ là Vương Thiên Triều thật là tuyệt thế giai nhân đó chứ chẳng vừa đâu à.

Sau một hồi xoay tới xoay lui, ngắm không biết chán gương mặt mới của mình, Thiên Triều bắt đầu kiểm tra một số thứ cần thiết. Cần nhất là sức khỏe nè, tung vài đường cước thử coi a, quyền ra vẫn mạnh mẽ như thân xác cũ, ổn cực kì rồi đó. Còn giọng nói thì sao nhỉ? Hát thử xem, nàng vốn được mệnh danh là chim họa mi mà. Mình thường hát bài gì ta? Bài “Ánh Trăng Nói Hộ Lòng Em” đi!

Chà, giọng hát còn hay hơn cả chất giọng cũ của mình, quả nhiên là một thân xác hoàn hảo, trách cái là yếu mệnh quá! Mà cô ta không yếu mệnh thì làm sao mình được như vậy, nàng cười đắc ý, khi cười trông dung mạo này lại càng quyến rũ mê hồn. Coi chừng mình giống sự tích Hoa Thủy Tiên, đẹp đến mức ngắm cả ngày cũng không biết chán!

Giờ làm gì ta? Lúc chết thì muốn sống, sống rồi lại không biết làm gì! Mà bộ quần áo trên người có cái mùi kinh quá, mình dị ứng cái mùi này, nãy giờ lo ngắm mà quên cái vụ này chứ! Phải tắm, mà ở đâu ta, nhà tắm cũng không có, đây đâu được gọi là cái nhà!

Loanh quanh gần đó có con suối nhỏ, xung quanh vắng ngắt, người đẹp vậy mà phải sống nghèo khổ, ở nơi heo lánh nữa chứ! Sao giống truyện cổ tích vậy trời?

Tắm xong chẳng biết lấy đồ đâu mà thay, không lẽ mặc lại cái bộ này? A, có cái áo này là lành nhất nè, mặc đỡ vậy!...

Hì hụi cả đêm với ít kim chỉ và mấy mảnh vải còn khá tốt, cuối cùng mình cũng có được bộ đồ coi cho ra người một chút rồi!

Ha, đi ngắm cảnh xung quanh thử coi cái chỗ sống mình ra làm sao! Cũng đẹp đó chứ, ai mà biết được một cô gái sống ở thế kỉ hai mươi mốt dùng một cái trở về cái thời cổ đại-cải độ này chứ! Trên đường đi, quỷ Vô Thường đã nói rất rõ về hoàn cảnh sống của Tô Lạc Diệp, thời cổ đại, á chà, cũng hay hay, thử một lần xem sao!

...

Ở với thân xác mới ba hôm rồi, cũng không có gì khác lạ, mình trở nên quen hơn một chút rồi. Đói thì ăn mấy cái trái cây đỡ vậy, không biết cái cô Tô Lạc Diệp này kiếm đồ ăn ở đâu nữa? Riết rồi mình giống khi luôn quá chỉ ăn được trái cây thôi!

Hái hoa chơi vậy!

Nắng sớm thật đẹp luôn qua mái tóc như suối, làm long lanh đôi mắt hút hồn, tôn lên cái vẻ thanh tú, thoát tục của Vương Thiên Triều! (Thân xác cũ làm sao bằng chứ!) Từ đây mình sẽ là một Vương Thiên Triều tuyệt đại mỹ nhân a!

Tâm trạng cực kì tốt, nàng cười đắc chí, hái một đóa hoa màu trắng, đóa hoa rung rinh trong gió, nàng kiêu ngạo nghĩ rằng chắc là nó đang ghen tị với sắc đẹp của mình đó nha!

Mãi mê với những ý nghĩ, Thiên Triều không biết là có một người đang tiến gần đến nàng...

2. Chương 2 : Nghĩa Phụ Quyền Uy

A! Nàng vừa quay lại bắt gặp một người đàn ông trung niên đang đứng phía sau lưng. Ông ta mỉm cười ôn hòa, còn nàng cứ cảm thấy cái nụ cười ấy ẩn chứa cái gì... lo lo sao ấy!

-Cháu sống ở đây một mình à?

-Dạ!

-Người thân cháu đâu?

-Cháu... mồ côi!

Ông nhìn Thiên Triều thoáng chút thương xót.

-Ta là một thương buôn đi ngang nơi này tình cờ thấy cháu, sao cháu lại ở nơi xa vắng này vậy?

Trời! Ai mà biết! Nàng chỉ biết là cô gái Tô Lạc Diệp chết vì bệnh, không cha không mẹ, sống ở thời cổ đại làm gì biết thân thế rõ ràng của cô ta, thôi thì chế ra vậy!

-Cháu mồ côi nên mọi người xa lánh, cháu phải đến ở đây!

Nói xong nàng cầu cho người khách lạ hoặc kia tin cho rồi!

-Cháu có muốn nhận ta làm nghĩa phụ không?

Nghe xong rồi mà nàng còn tưởng mình nghe nhầm, tự nhiên một người lạ hoặc đến hỏi mình có muốn làm con người ta không! Ông ta cười xòa, ngồi xuống một mô đất gần đó.

-Thật là hơi đường đột, nhưng ta có thể tâm sự cho cháu nghe chứ?

Dù sao mình cũng đang buồn vì ở một mình, giờ có người bắt chuyện chẳng phải là rất tốt sao? Nghĩ vậy nàng “dạ” một tiếng nhỏ nhẹ rồi ngồi xuống một vạt cỏ yên lặng lắng nghe.

Thì ra ông ta tên là Vương Du, một thương buôn lớn đồng thời quyền lực của ông cũng không hề nhỏ, tất cả những người có thế lực trong triều đều có quan hệ tốt với ông. Ông chi phối gần hết tất cả những đầu ra vào của hàng hóa, trở thành người giàu nhất kinh thành. Của cải cả đời cũng không ăn hết nhưng ông lại có ba người vợ, đúng hơn là bốn người, người vợ đó bị vợ cả hạ độc mà chết. Nói ra dài dòng vô cùng, người vợ cả là người được cha mẹ ông cho kết duyên cùng, hai người vợ kia là do những mối quan hệ với các nhà có thế lực muốn thêm vững mạnh nên kết hôn với ông, củng cố quyền lực. Còn người vợ thứ tư là người ông rất yêu thương nhưng lại chết vì cơn ghen của người vợ cả. Tất cả những người vợ của ông đều sinh con trai, nói theo người ta đúng là đại phúc. Nhưng ông lại rất muốn có con gái, theo tướng số của ông thì ông không thể có con gái được, chỉ còn cách là nhận con nuôi.

Nói tóm lại là dài lê thê, nàng chỉ hiểu sơ sơ, nhưng ngay lúc đó nàng lập tức đặt ra câu hỏi:

-Ở trong thành không thiếu những thiên kim tiểu thư sao ông không nhận nuôi mà lại muốn nhận cháu làm nghĩa tử?

-Lúc biết được tin ta tìm con gái nuôi, rất nhiều người trong kinh thành đem con gái đến, mong ta nhận làm nghĩa tử, nhưng tất cả bọn họ đều vì quyền lực mà giả dối, ta không muốn nhận một đứa con như vậy!

Xem ra ông ấy là người tốt, làm con nuôi ông ấy thì quãng đời còn lại không phải lo rồi, nhưng Thiên Triều ta đâu phải là thứ ăn nhờ ở đậu! Nàng quyết định phá lệ do chính mình đặt ra nói thẳng với ông ta.

-Cháu chết rồi! Do quỷ sứ bắt nhầm, giờ cháu nhập vào thân xác của cô gái này, cô ấy tên là Tô Lạc Diệp bị bệnh mà chết, cháu cũng mồ côi ở kiếp trước, thật sự... là cháu muốn biết lí do ông muốn nhận cháu làm nghĩa tử là gì?

Đối với nàng, lúc nào cũng phải minh bạch, mờ mờ ảo ảo là không được, nói cho ông ấy biết sự thật để xem ý của ông có thật là muốn nhận mình làm con hay không hay là vì một điều gì khác, nàng bắt đầu nhớ lại quá khứ đen tối kia.

Vương Du nhìn nàng một cách khó hiểu, sau một hồi lâu ông gật gù:

-Vậy ra là cháu xuyên không phải không? Ta từng nghe đến trường hợp này, nhập vào thân xác người khác nếu không phải là tà ý thì không có gì là xấu. Còn việc ta muốn nhận cháu làm nghĩa tử là vì nụ cười của cháu đó, ta từng đi nhiều nơi, gặp nhiều người nhưng chưa ai có nụ cười trong như cháu vậy!

Nước mắt nàng muốn trào ra, nhớ đến người cha cũ, đó là nỗi ám ảnh hằng đêm, nàng thật sự cô độc và nàng rất cần tình yêu thương, nhất là sau sự ra đi của mẹ. Gương mặt thật mát! Là nước mắt! Không được yếu mềm, nàng dùng tay lau khô giọt nước đang rơi trên má!

-Cháu... cha ruột của cháu bỏ mẹ cháu đi... mẹ cháu tự sát, tại sao lại như vậy?

Nàng khóc thật sự, nỗi đau bao nhiêu năm trào ra nơi khóe mắt. Lúc ấy một vạt áo ấm áp lau đi những giọt nước mắt không thể ngừng tuôn trào. Là ông ấy! Có lẽ mình đã tìm được một gia đình!

Nàng nắm lấy vạt áo ấy khẽ gọi một tiếng:

-Cha!

...

Đẹp quá, bộ quần áo này thật là xinh, rất hợp với mình, Thiên Triều xoay đi xoay lại ngắm mình trong gương.

-Bộ đồ này rất hợp với con!

-Cha!

Nàng xoay lại, gọi một tiếng vui mừng, một tiếng mà nàng thèm khát bao nhiêu năm! Vương Du, giờ đã là nghĩa phụ, mà không, giờ ông ấy thực sự là cha nàng, người cha luôn quan tâm chăm sóc đến nàng, nàng sẽ quên hết những ấn tượng không tốt về người cha bạc bẽo kia!

-Cha sắp có một chuyến buôn xa, có lẽ ta nên đưa con về nhà!

“Về nhà?”. Là nhà của cha, nơi có ba người mẹ nàng chưa biết mặt, có khi nào mình lại bị hạ độc giống như... Không! Không được rồi! Không có cha bên cạnh là một điều nguy hiểm, chỉ bằng mình đợi cha đi buôn về rồi ra mắt sau!

-Con nghĩ là con muốn đợi cha về rồi mới gặp... mẹ!

Từ “mẹ” thật ngỡ ngàng, nàng chưa quen với việc này, nhất là người vợ cả, nàng có ấn tượng xấu với bà ta, không phải vì cha, nàng cũng chẳng gọi con người độc ác đó là mẹ!

Vương Du có vẻ nghĩ ngợi, có thể ông hiểu nỗi lo của con gái, cuối cùng ông đưa cho nàng một ấn tín, một miếng ngọc bội, một con dao bằng thép và bọc tiền:

-Chỉ cần con giữ cái này sẽ không ai trong thành có thể tổn hại đến con, đây là con dao thép rất tốt để phòng thân, cha đưa con ít lộ phí để con chi tiêu khi cần!

Nàng nhận những thứ đó mà trong lòng rất cảm động, không ai tốt với nàng như vậy, cha thật tuyệt vời!

Hôm sau, nàng tiễn biệt cha, trước khi đi ông còn dặn dò kĩ lưỡng

-Nếu gặp phải bất trắc gì, con cứ về nhà chờ cha nhé!

-Dạ! Cha đi đường bình an!

Nàng ôm cha và hôn, một cử chỉ biểu hiện tình thương của nàng, nhưng ở thời phong kiến việc này không được phép! Nàng thì chẳng biết gì với được phép và không được phép, nàng làm theo cảm tính. Vương Du là người phóng khoáng, ông ít bị gò bó vào các nguyên tắc, nên đối với ông đứa con gái này mới là người thật tình với ông nhất, vì thế ông đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng để không mất viên ngọc của mình, điều này có lẽ Thiên Triều cũng chưa được biết!

Cha đi rồi nàng ở lại khách điểm, tiền cha đưa phải nói là dư để nàng dùng phung phí, nhưng tính nàng vốn tiết kiệm, nên ít khi dùng. Ở mãi một mình cũng chán, nàng bắt đầu đi dạo trong kinh thành. Tình cờ đi qua một cây đào nằm ngay góc khuất một bức tường thấy có sợi dây treo từ trên cây đào xuống, nàng tò mò lại gần.

Á! Một người treo cổ tự tử, may mà cô ấy chưa đạp ngã cái ghế dưới chân, nàng vội vàng chạy đến cắt đứt sợi dây, cô ta rơi phịch xuống đất. Vừa lồm cồm bò dậy, cô ta tiến tới sấn cho Thiên Triều một cái bạt tai rồi khóc nức nở. Gặp lúc thường thì cô ta gặp vận xui, đối với Thiên Triều không có ấn miếng trả miếng mà chỉ có “nhận một trả mười”, nếu là bình thường thì cô ta te tua rồi! Nhưng bây giờ trong tình cảnh này, Thiên Triều cố nén cơn giận xuống gặng hỏi nguyên do. Ra cô gái ấy tên là Lâm Ngọc Đường, một cung nữ trong cung, nhưng đã ở trong cung gần ba năm cũng chỉ như là một người hầu, không bao giờ ngóc đầu lên nổi. Cha mẹ già ở dưới quê không ai chăm sóc, lên trốn về còn bị tội nặng, bây giờ không biết thế nào nên tìm cách ra khỏi cung mà tự tử, bởi Ngọc Đường sợ rằng nếu nàng chết trong cung, cha mẹ nàng sẽ phiền lụy.

Làm gì có cái luật vô lí vậy chứ, Thiên Triều nhìn cô quả quyết:

-Tôi có cách giúp cô!

3. Chương 3 : Hoàng Đế Là Cái Gì Chứ?

Ngọc Đường nhìn vị tiểu thư trước mặt, đôi mắt đỏ hoe mở to, có chút hy vọng nhưng lại sụp xuống rất mau. Thiên Triều thấy vậy, cứ cảm thấy lòng tốt bị từ chối, tức tối vô cùng.

-Làm sao cô giúp được tôi chứ?

Ngọc Đường lấy tay lau nước mắt, sụt sịt mũi. Thiên Triều chống nạnh, đầy tự tin.

-Tôi vào cung thế cho cô vậy là xong!

Ngọc Đường nghe thì cũng có lý, nhưng...

-Không được đâu! Tôi tuy ở hậu cung, nơi Phật Đường thờ tự, không ai lai vãng, thậm chí đến cái tên của tôi chắc cũng không ai biết...

-Vậy tốt quá rồi còn gì, không ai biết tới cô tôi càng dễ trà trộn!

-Nhưng mà tôi...

-Cô tên Lâm Ngọc Đường phải không? Vậy tôi vào làm cung nữ dưới cái tên của cô, đâu ai biết được chứ?

Ngọc Đường cảm thấy ái náy vô cùng, vào làm cung nữ, điều luật khắc khe, được vua sủng ái thì không nói gì, đằng này nàng lại...

-Nè! Cô cầm tiền này về quê đi, đưa bộ quần áo của cô cho tôi, từ rày đừng lo nữa, về phụng dưỡng cha mẹ đi!

Thiên Triều dúm vào tay Ngọc Đường một bọc tiền rồi thô bạo đoạt lấy bộ quần áo dành cho cung nữ của nàng. Ngọc Đường định lạy cảm tạ nhưng Thiên Triều không nhận, hỏi kĩ lưỡng đường vào cung rồi quay ngoắt bước đi. Ngọc Đường ở lại nhìn nàng ngơ ngác, rồi lại nhìn lên trời, thầm cảm tạ trời đất đã đem đến ính một vị cứu tinh, rồi khăn gói ra đi.

...

Ở trong cung mấy hôm rồi thấy cũng không có gì khó khăn, cả ngày đi ra đi vào coi tới coi lui mấy bức tượng phật. Thiên Triều ngồi phịch xuống bậc tam cấp, nàng nhìn trời rồi lại nhìn những cụm mây trông như bông gòn bay ngang lơ đãng. Rồi nàng bắt đầu nhớ về hành trình của mình, ai da, trời phú cho nàng tính hay quên siêu thượng thừa! Giờ nàng không nhớ nổi tên chủ nhân của thân xác mà nàng nhập vào nữa, cái gì mà Tô... Lạc Diệp, Tô Diệp Lạc! Mà thật ra nàng quên từ mấy ngày trước rồi! Mà quên vậy cũng hay, từ nay chỉ có Thiên Triều đệ nhất mỹ nhân ta đây mà thôi! Nàng lại nhớ đến nghĩa phụ, cha tên là Vương Du! Nàng đã tốn mấy đêm viết tên cha ra giấy, đọc đi đọc lại từ sáng đến tối mới... tạm thuộc! Vì thế mà nàng nhắc tên cha mỗi ngày! Rồi bây giờ lại phải nhớ thêm mình là Lâm Ngọc Đường, cung nữ hậu cung. Ôi đúng là cực hình!

Ở đây vắng ngắt, không ai làm phiền, nàng tha hồ múa quyền, đập cước! Chỉ tội ấy miếng gạch, tô, chậu bị mẻ nay lại vỡ nát trước đôi bàn tay của nàng! Híc, nàng xem nội công là chính! Trong xóm, từ nhỏ chí lớn đều gọi nàng là... Thiết Phiến công chúa hay công chúa La Sát, ác ma đủ loại! Hừ, mà nàng có làm gì đâu chứ? Cùng lắm là bóp cổ, bẻ tay chân thôi mà! Lũ con trai yếu xìu, trúng một cước của nàng cũng không bò dậy nổi. Chắc nàng không biết là một cước của nàng là một cước thép, bức tường nhà nàng lở loét lung tung cũng chỉ vì một vài cước ấy!

Cuộc đời luôn có những chuyện bất ngờ không ai nghĩ đến! Có bao giờ hoàng đế lại đến Phật Đường đâu, vậy mà hôm nay ngài lại đi dạo trong khuôn viên Phật Đường! Dĩ nhiên chuyện gì đến cũng sẽ đến!

Hoàng Đế đang dạo quanh hồ sen ngắm cảnh, chỉ đem theo vài tên thái giám, vừa lúc ấy Thiên Triều từ trong Phật Đường đi ra! Nàng chưa từng thấy mặt hoàng đế nên dĩ nhiên là không thèm chào chỉ hơi ngạc nhiên vì theo Ngọc Đường nói thì nơi đây vốn không ai lai vãng mà! Hai người đi ngược hướng nhau, Thiên Triều đi ngang qua chỗ Hoàng Đế đã không chào thì thôi, đằng này nàng lại vô tình giẫm phải Long Bào của hắn! Khỏi nói là Hoàng Đế tức giận đến mức độ nào! Mấy tên thái giám hiểu ý liền chặn nàng lại.

-Chuyện gì?

Nàng tỏ vẻ bức mình cáu gắt, đang đi mà bị chặn lại là nàng chúa ghét trên đời, may mà tâm trạng nàng cực kì tốt chứ nếu không đã ấy tên to gan trước mặt một thôi sơn quyền!

-To gan! Người dám gặp hoàng đế mà không chào, lại ngang nhiên dẫm lên long bào của ngài, giờ còn dám quát tháo sao?

-Hoàng đế?

Hoàng đế đến đây hả ta? Dẫm lên áo? À phải rồi chắc mình đi nhanh quá nên dẫm trúng, trời, có chuyện vậy thôi mà cũng làm lớn, bắt quá xin lỗi mấy câu là được! Nàng quay lưng lại nhìn cái tên lúc này giẫm

phải áo, hoàng đế đó hả, coi cũng được đó chứ, có cái sĩ diện thái quá, dẫm phải cái áo thôi mà!

-Xin lỗi! Tôi không cố tình đâu!

Rồi nàng quay lại nhìn mấy tên thái giám.

-Vậy được chưa?

Mấy tên thái giám nhìn nàng như lần đầu tiên trông thấy sinh vật lạ! Một tên định tiến đến cho nàng mấy cái tát, nhưng ngay lúc đó hoàng đế ra hiệu dừng lại rồi quay đi. Bọn kia chẳng hiểu gì cả, nhưng lệnh của hoàng đế biết sao bây giờ đành liếc nàng một cái rồi đi theo ngài. Nàng thì coi là bình thường, xin lỗi là thấy vui rồi chứ gì, biến đi cho khuất mắt!

Nàng đi xa rồi, mấy tên thái giám thấy hoàng thượng không nói gì bèn đánh bạo hỏi.

-Thưa, cô ta...

Hoàng đế khẽ gợn tay, tên thái giám bèn ngậm miệng. Hoàng đế lơ đãng nhìn mặt hồ.

-Tên cô ta là gì?

-Dạ thưa, cô ta là một cung nữ ở đây đã lâu, tên là Lâm Ngọc Đường!

-Ngay hôm nay chuyển cô ta qua Ngọc Thiên cung!

-Thần đã rõ!

Mấy tên thái giám vừa nghe ba chữ “Ngọc Thiên cung” đã sợ xanh mặt. Vốn dĩ nơi đó là nơi hoàng đế thường ngự, là nơi chỉ có những người thân tín nhất của ngài mới được chuyển đến đó. Ngọc Thiên cung cũng là nơi hoàng đế trừng phạt những kẻ vô lễ bằng nhiều hình thức tàn khốc, xem ra lần này cô ta chết đến nơi rồi!

Ngay chiều hôm ấy, có lệnh chuyển nàng đến Ngọc Thiên cung gì đó, nàng cũng không hiểu vì sao, nhưng mặc! Nàng ở đâu chẳng được!

Điều làm nàng khó hiểu nhất chính là những ánh nhìn của mọi người đối với nàng, vừa thương hại vừa lo sợ! Cái gì vậy kia, không lẽ họ biết cái gì về mình sao? Chỉ chuyển chỗ ở thôi mà có gì đâu mà làm cho lớn! Mấy người ở thời đại này thích xé chuyện ra to quá kia!

Đến Ngọc Thiên cung, ổn định chỗ rồi, chưa kịp nghỉ ngơi liền bị triệu vào gặp. Tưởng gì, gặp mặt hoàng đế thôi mà, làm thấy ghê!

Từ sau bức màn mỏng nàng nhìn thấy cái tên ban sáng đã dẫm phải áo, cứ như quý lắm vậy, không cho người ta nhìn mặt, phải ở trong màn! Vị công công già bên cạnh nàng thấy nữ nhi này sao mà không sợ trời không sợ đất, bị chuyển qua Ngọc Thiên cung rồi mà còn tươi tỉnh thế kia! Cô ta mà không chào hoàng đế là lớn chuyện cho coi, nghĩ thấy nữ nhi này cũng tội, ông khẽ nhắc:

-Sao còn chưa chịu hành lễ?

Hành lễ? Hắn là cái gì của nàng mà nàng phải hành lễ? Hừ, là vua một nước chứ có phải là cha mẹ nàng đâu mà phách lối! Hừ, hành lễ! Theo nàng biết thì hành lễ phải quỳ xuống, dập đầu gì đó, còn lâu à! Mà hôm qua dẫm phải áo hắn thấy cũng có lỗi thôi thì chào vậy! Nàng khẽ vẫy bàn tay.

-Ngươi tốt chứ?

Bây giờ, lão công công chẳng tin vào mắt mình nữa, nữ nhi này hình như muốn bị chém đầu đến nơi rồi! Từ bên trong màn, hoàng đế im lặng một hồi rồi lạnh lùng phát lệnh:

-Vả miệng!

Lập tức một tên thái giám tiến đến tát xối xả vào mặt nàng! A ha, dám chọc giận Thiên Triều ta hả? Nàng tức lên rồi, từ nhỏ đã bị gọi là Thiết Phiến công chúa, vậy là cũng đủ hiểu tính cách của nàng! Đánh cái tên thái giám này thì không đúng vì kẻ phát lệnh là kẻ kia, được lắm! Hắn tát ta tám cái rồi, hắn phải nhận gấp mười, vị chi tám mươi! Nàng quay phắt vô màn sấn tới chỗ hoàng đế đang ngồi, gợn tay lên định cho hắn một bạt tai cho say sẩm mặt mày. Nhưng nhanh như chớp hoàng đế chụp lấy tay nàng bẻ quặt ra sau,

làm người nàng quay theo ngã phịch lên người hắn! To gan! Ngay lúc ấy tên thái giám kia được lệnh liền xông vào tát nàng, hắn chưa kịp một bạt tai nào liền bị một cước đạp văng ra xa!

Kể đáng trừng trị là gã hoàng đế, dám bẻ tay ta! Nàng tung cước ra sau nhắm ngay mặt hắn, hắn né được nhưng hơi lơi tay, liền lúc đó nàng tung người thoát khỏi cánh tay của hắn! “Bốp bốp!”. Mấy tên thái giám bị nàng đá văng, có tên trúng ngay một quyền của nàng, trên mặt bầm tím. Bỗng nhiên nàng thấy hơi rất chỗ cánh tay trái, ra là đã bị thanh kiếm của hoàng đế chém trúng, may mà chỉ trầy sơ ngoài da nhưng cũng làm máu tuôn ra không ít!

-Người muốn bị chém đầu phải không? Cha mẹ người chưa từng dạy người lễ phép là gì, để hôm nay ta cho người biết tôn ti trật tự!

-Hoàng đế, hoàng đế là cái gì chứ? Ta không phục, đồ đệ tiện, nhỏ nhen!

4. Chương 4 : Loài Hoa Lạ

Thật vô lễ mà, hắn phải cho nàng một bài học! Mấy tên thái giám đang lồm cồm bò dậy chụp lấy chân nàng. Thật láo xược, một cước của nàng lại tiếp tục vô tình! Hoàng đế bước tới chỗ nàng, bỗng nhiên ngay lúc đó nàng thét lên, túm lấy áo hắn kéo về một bên lao người tới trước!

-Coi chừng!

Ngay sau lưng hắn, chiếc đèn trên trần đổ sập xuống, và nàng đã thay hắn lãnh đủ! Nàng gục xuống, trên miệng một dòng máu tươi!

Sao nàng lại cứu hắn? Nhưng dù là gì cũng phải trừng phạt nàng vì dám coi thường hắn! Hoàng đế phát tay ra hiệu, mấy tên thái giám hiểu ý, lôi nàng đi! Nàng không phản ứng gì cả, nàng bất tỉnh từ lâu rồi!

...

Khi nàng tỉnh lại thấy xung quanh tối thui, mình mù rồi chẳng? Nàng nghe tiếng lao xao, là giọng của mấy gã thái giám!

-Thưa hoàng thượng, cô ta đã tỉnh!

Lúc này nàng mới nhận ra mình bị xích sắt trói chặt, nàng thấy mờ mờ mấy song sắt, nhà ngục? Chưa kịp tỉnh táo, một tên thái giám đến tát nàng, không cử động được thật tức chết! Hình như tên thái giám tuy bị nàng đánh nhưng hình như cũng thấy nàng đáng thương nên cố tình nhẹ tay, nhưng ghét cho cái tên hoàng đế!

-Vả mạnh lên!

-Dạ!

Tên thái giám buộc lòng phải vả mạnh! Hắn nói nhỏ với nàng:

-Người cố chịu một chút!

Lúc đó trong đầu nàng tuy không có ấn tượng tốt nhưng mấy tên này cũng không tệ lắm! Nàng bị tát đến sưng vù, máu chảy ra, rơi xuống đất! Nàng cố chịu đựng, ta sẽ phục thù!

Chưa đủ! Hắn còn dùng roi da đánh nàng! Thù này không trả, ta thề không là Thiên Triều nữa!

Nàng ngất đi! Vô niệm...

-Người tỉnh rồi hả?

Nàng mở mắt ra, thấy tên thái giám đó, hắn có vẻ tốt! Nàng định ngồi dậy!

-Ấy, đừng, đầu người bị thương, với lại..., người nằm nghỉ đi!

Khỏi nói nàng cũng hiểu mấy cái vết thương chết tiệt là do tên hôn quân đó làm ra, uổng công mình cứu hắn! Nhưng quân tử cứu người không kể công! Thù này rạch ròi phải trả, hãy chờ đó tên bạo chúa kia!

-Đa tạ! Sao lại tốt với ta?

-Nhìn người ta nhớ tỷ tỷ của ta!

-Tỷ tỷ người sao?

-...

-Nếu người không muốn nói thì ta không ép!

-Tỷ tỷ của ta cũng làm cung nữ, lần đó sơ suất làm vỡ băng phiến của hoàng đế bị ngài trừng phạt đã thất cổ tự tử rồi!

-Sao vậy? Đâu cần quá đáng thế?

-...

Hai người im lặng hồi lâu. Tên thái giám như nhớ lại hồi ức, hần chậm rãi nói:

-Hoàng đế bắt tỷ tỷ lừa lờ, rồi tưới nước lên người, bắt quỳ ở sảnh điện...

-Im đi!

Mắt nàng long lên giận dữ, đâu ra cái thứ ác ma đó chứ! Nàng không muốn nghe, nàng phải cho hần đau khổ tột cùng giống như những gì hần đã làm với vị tỷ tỷ của tên thái giám này vậy! Tên thái giám khẽ lắc đầu, đứng dậy. Nàng nắm lấy tay áo hần!

-Ở lại với ta!

-Người ở yên đây đi, để ngài nguôi giận rồi hăng...

-Ta không có gì phải nhân nhượng cả, ta muốn có một hợp đồng với người!

-Hợp đồng?

-Đúng vậy! Ta sẽ giúp người trả thù cho tỷ tỷ!

Vừa nghe hai từ tỷ tỷ tên thái giám bắt đầu có phản ứng.

-Bằng cách nào?

-Ta chưa biết! Nhưng ta cần sự giúp đỡ của người!

Trả thù ư? Phải rồi, tỷ tỷ hần chết thê thảm, phải trả thù!

-Sao?

-Được, ta đồng ý!

Nàng đưa tay ra bắt lấy tay hần.

-Hãy trở thành đồng minh trung thành nhất của ta!

-Được!

Nàng bảo hần đỡ nàng ngồi dậy, hừ tên hôn quân kia ta sẽ cho người biết!

-Kể cho ta nghe về hần đi!

Sau khi nắm rõ về tên hoàng đế chết tiệt ấy, nàng dặn Bảo Bảo-tên đồng minh tốt nhất của nàng hãy cứ cư xử bình thường, hần ra lệnh gì làm đó, nàng sẽ cố nhịn để phục thù!

-Lần này ta sẽ cho hần đau khổ vĩnh viễn ha ha!

Bảo Bảo nghe vậy cũng thấy máu trong người sôi lên ùng ục, đúng, giờ hắn có đồng minh, hắn sẽ trả thù! Hai kẻ cùng chí, cùng một mối thù bỗng chốc gặp nhau mau chóng trở thành tri kỉ. Nàng ở lại căn phòng nhỏ của hắn dưỡng thương đồng thời hỏi hắn về các quy định của cung.

-Gồm những điều như vậy đó, ngươi nhớ hết chưa?

-Nhớ rồi, mỗi ngày ta sẽ lắng bả cho thuộc!

Nàng nở một nụ cười thâm độc! Bảo Bảo chẳng rõ nàng nghĩ gì, nhưng thấy biểu tình của nàng hắn đoán là nàng đang lên kế hoạch! Giờ hắn chỉ cần báo cho nàng biết tình hình của hoàng đế, ngay cả mỗi ngày hoàng đế ăn gì, ở những đâu, nói những gì, hắn đều báo cáo rạch ròi, chẳng sót một chi tiết nhỏ nhặt!

Giờ Thiên Triều nắm hết tất cả tin tức của hoàng đế, nàng rõ sở thích của hắn, thói quen và cả điều nàng ghét nhất là cái thói hành hạ người ta của hắn!

Hơn một tuần sau nàng thấy trong người khỏe hoàn toàn, thân thủ tốt lên, nhưng chưa gặp hoàng đế vội. Hừ! Dám tát ta, ta sẽ không tát lại ngươi đâu, ta sẽ cho người tức trào máu mà chết, ha ha!

Bảo Bảo mỗi ngày đem cơm nước, thuốc thang cho nàng, thấy nàng bình phục nhanh một cách lạ thường! Hắn đâu biết nàng đã quen rồi! Trước đây khi tập võ cùng huynh đệ nàng là người chăm chỉ nhất, nhất là đối với những môn như chặt gạch, công phá! Điều này đồng nghĩa với lại việc nàng phải mang thương tích nhiều nhất! Nên mấy cái này chẳng ăn nhằm gì, chẳng qua là nàng muốn kéo dài thời gian!

Cái thân xác mới này cũng không đến nỗi tệ, có lẽ chịu đòn khá lắm đây!

-Mỗi ngày ngươi đem cho ta ba mươi viên gạch!

-Chi vậy?

-Hừ!

Nàng cười, Bảo Bảo hiểu ý không nói gì thêm. Nàng bắt đầu đàn hát trở lại, nấu lại những món ăn có công thức bí mật do chính tay nàng sáng tạo ra. Bảo Bảo trông thế khen lấy khen để, quả thật từ trước đến giờ, ở trong cung đã lâu mà chưa từng thấy ai đàn hát giỏi như nàng, nấu ăn ngon như nàng và ngoan cường như nàng, nàng đúng là một loài hoa lạ. Nhưng kế hoạch của nàng là gì thế nhỉ? Mấy lần hắn hỏi, nàng đều không trả lời, hắn ngỡ ngàng điều gì đó, bèn nhân lúc ăn trưa hỏi thẳng.

-Ngươi yêu hoàng đế?

-Ha ha...

Nàng gập bụng cười như gặp phải chuyện tiêu lâm nhất thế gian vậy!

-Yêu hắn? Còn lâu!

Nàng đập bàn một cái, chiếc bàn gãy làm đôi! Tô chén vỡ “loảng xoảng”, hắn im re, ở với nàng hắn hiểu rõ khi nàng giận lên sẽ không có gì ngăn nàng lại được!

-Ngày mai ngươi cho ta vào cung, hắn được yên ổn hơi lâu rồi đó!

Sau khi bình tâm lại nàng ôn tồn, nàng biết mình phải nhện hắn trong thời gian tới, nên cố kiềm chế cơn giận của mình!

-Ta tò mò quá!

-Ngươi đừng lo, sẽ thấy ngay thôi!

Nàng khoanh tay lại, cười đắc ý.

...

Ngày hôm sau nàng trở lại Ngọc Thiên Cung, tên hoàng đế đáng chết đang ở trong mùng kia! Thử ti tiện! Nhưng không sao hắn phải trả giá mà!

Bảo Bảo tưởng nàng biết được lễ nghi trong cung sẽ cúi xuống hành lễ hắn chứ, ai dè nàng không thèm làm mà còn xằng giọng:

-Chào!

Hai tay khoanh trước ngực, nàng giương mắt nhìn cái kẻ trong rèm đầy thách thức!

5. Chương 5 : Hoàng Đế Bị Bệnh

Ừa, sao hấn không phản ứng gì hết trơn vậy kìa, nàng tưởng hấn sẽ ra lệnh ấy tên thái giám vả miệng nàng như lần trước chứ! Nàng quay lại đưa mắt nhìn lão công công ra ý hỏi, không biết sao lão cũng không nói gì! Một lúc lâu chờ đợi, lão công công mới nhìn nàng e ngại.

-Hoàng đế ra lệnh người phải ở lại trong cung hầu ngài!

Trời, có vậy thôi mà làm ghê gớm! Nhưng không sao, như vậy càng có cơ hội tiếp cận, càng dễ rửa thù! Nàng cười, nói rõ to:

-Ta biết rồi!

Lão công công chẳng tin vào tai mình nữa, làm hầu cận của hoàng đế, muốn làm ngài vừa ý thật khó hơn trời, vậy mà nha đầu này lại tỏ vẻ vui vẻ! Nàng xông xáo bước thẳng qua màn. Bên trong màn hoàng đế đang ngủ! Đúng là vua có khác, trưa trệt rồi mà còn ngủ! Nàng tiến lại gần thấy sao hôm nay hấn khác thường ngày! Lão công công ở ngoài trờ mắt nhìn nữ nhi đó xông vào mà chẳng nói nổi tiếng nào! Đó là điều cấm kị phạm thượng! Ngay lúc ấy nàng trở ra.

-Hấn sao vậy?

Thật là thắc mắc quá chừng, hấn bị làm sao thế kia, làm nàng mất hứng!

-Hoàng thượng lâm bệnh! Ngài không ngự triều hôm nay...

“Bốp!”. Nàng vỗ tay một cái, đáng cho hấn lăm ha ha!

-Kể từ nay, người ở lại Ngọc Thiên Cung chăm sóc ngài, ngài ra lệnh...

-Được rồi, được rồi! Ta sẽ “chăm sóc” hấn chu đáo!

Nàng cười đầy thâm ý. Lão công công đã quen với cách xưng hô của nàng, muốn sửa cũng không được, nhất là trong lần trước thấy nàng tả xung hữu đột, đến hoàng đế còn chẳng nể nang, lão đã hiểu rồi!

...

Bữa đầu tiên để coi nàng phải làm gì nào? Chà, cho hấn uống thuốc, dễ ợt! Nàng bưng chén thuốc lại gần giường, thuốc đen thui, bốc mùi hăng hắc, chắc là khó uống! Mà hấn uống chứ đâu phải nàng đâu mà lo! Hấn vẫn đang ngủ, nàng thô bạo lay mạnh hấn dậy! Làm gì ngủ như chết vậy kìa, phải lâu sao hấn mới từ từ mở mắt, chưa kịp tỉnh đã bị một muỗng thuốc của nàng cho thẳng vào miệng!

Đáng ghét! Hấn bị sặc! Nàng cười trong bụng, đắc ý vô cùng! Ngay lúc ấy nàng thấy đau rất ở má phải, ra là hấn vừa tát nàng một cái!

-Vô lễ!

-Người bệnh mà không uống thuốc, muốn gì đây?

Thuốc? À phải rồi, hấn thấy trong người không khỏe lắm, nhưng mà hấn chúa ghét mấy thứ chất lỏng đen đen, đáng cực kì này.

-Ta không dùng thuốc, đổ nó đi!

-Phải uống!

Nàng lên giọng, bướng bỉnh đút cho hắn một muỗng nữa! Thật là tức chết, nữ nhi này dám xem thường mình, hắn định tát nàng một cái nữa, nàng né kịp, nghĩ cách làm cho hắn nuốt hết chén thuốc này!

-Người không uống thuốc, bệnh không khỏi, việc triều đình ai trông coi đây?

Nghe nàng nói cũng có lý nha, nhưng hắn ghét cái mùi thuốc và cả cái vị khó chịu của nó nữa!

-Nè, uống đi!

Muỗng thuốc đưa lại gần miệng hắn. Bấy giờ hắn mới ngước lên. A! Trước mặt hắn là nữ nhi vô lễ hôm trước, hôm nay sao nàng đẹp vậy kìa, chắc hôm trước hắn nhìn không rõ! Hừ, mà lần đó nàng làm hắn mất mặt vô cùng, lần này phải hành hạ nàng mới được!

-Ta không dùng thứ này!

-Vậy làm sao người hết bệnh hả?

-Đó là việc của người!

Cái gì? Bệnh của hắn mà mình phải lo giờ không chịu uống thuốc lại bảo mình phải làm sao cho hắn hết bệnh! Vừa phải thôi nha! Nhưng mà thuốc này đắng thật, mình thấy cũng khó uống, phải kiếm cách dụ hắn mới được!

-Người là vua mà vô trách nhiệm thế hả? Làm như con nít vậy, ta không phải mẹ người đâu mà không nhèo, bệnh người người tự lo, người không hết bệnh thì triều đình nhất định sẽ loạn cho coi!

Lời của nàng đánh trúng tâm lý của hắn, hắn xem việc nước rất quan trọng, nếu không có hắn triều đình nhất định sẽ loạn như lời nàng nói.

-Người nhắm mắt uống đại không được hả?

Hừ, trước giờ ai cũng coi trọng, kính nể hắn giờ lại để nữ nhi này lên mặt, coi sao được chứ!

-Nếu người nhất vậy, ta đổ chén thuốc này!

Chà, chạm trúng lòng tự trọng của hắn nha! Hắn giật phắt chén thuốc trên tay nàng đưa lên miệng nhắm mắt cố uống thiệt nhanh! Nàng cười, vậy là lời nói của mình có hiệu quả rồi!

Uống xong chén thuốc thật muốn chết cho rồi, đắng quá trời! Thấy hắn vậy nàng lấy cái túi lụa có để sẵn mấy viên mạch nha, nàng rất thích loại kẹo này, lúc nào cũng có trên người, tính nàng thích ăn ngọt mà! Đưa cho hắn.

-Cái gì đây!

Sợ hắn lòi thối nàng chụp lấy hắn nhét thẳng vào miệng. Cứ như đầu độc người ta vậy, hắn la lên, quên cả sĩ diện!

-Gì vậy hả?

-Thuốc độc!

Nàng nói gọn lỏn, trêu hắn chơi! Mới đầu vừa nghe nàng nói hắn hơi hoảng, nhưng ít nhất hắn cũng biết suy nghĩ, nếu muốn chuốc độc hắn nàng đã tìm cách khác với lại cũng không nói thẳng với hắn thế này, hơn nữa thuốc độc gì mà ngọt ngọt, hơi dẻo nữa. Dích thị là kẹo!

Nàng cười ha hả, đắc chí vô cùng! Hắn thấy nàng vậy thì tức chết nhưng không hiểu sao thấy nàng cười trông cũng dễ thương!

-Người cười cái gì?

-Nhìn người thật giống trẻ con!

Gì cơ? Lần đầu tiên có người nói hắn như vậy! Hắn mà trẻ con sao? Từ nhỏ đến giờ hắn luôn nghiêm túc trong mọi việc vậy mà giờ có kẻ phang cho hắn hai từ “trẻ con”!

Còn về phần nàng thì lại thấy thú vị, ha ha xem ra hấn cũng không khó bắt nạt như nàng nghĩ! Chà, việc thứ hai là gì ta? Rửa mặt cho hoàng đế! Cái gì rửa mặt mà cũng phải có người rửa dùm sao? Còn lâu à! Nàng nhúng chiếc khăn xuống nước quăng thẳng vào mặt hấn!

-Người tự lau đi, làm biếng qua trời!

Lần này đúng là không trừng trị thì không được, hấn đứng lên và nàng liên tiếp mấy cái! Nàng cũng chẳng vừa, lấy tấm chăn chụp lên người hấn, hai người lăn đùng đùng trên giường làm mấy tên thái giám hiểu lầm tình cảnh bên trong!

-Chà, không ngờ cô ta lọt vào mắt hoàng thượng!

-Trông cũng xinh đẹp mà!

-Lâu lắm rồi mới có người được hoàng thượng ân sủng!

Bọn thái giám bàn tán xì xào, đâu biết bên trong là kịch chiến! Nàng cố hết sức đánh hấn cho đã tức mấy ngày trước dám làm nàng bị thương, trong khi hấn lại cố chụp lấy nàng để dạy dỗ nha đầu cứng cổ này! Hai người hết lăn lên lại lộn xuống, cứ như trái banh vậy!

Với sức nam nhi hấn có lợi thế hơi nàng một chút, tóm được nàng rồi hấn lại phải buông ra, nàng vừa cắn cho hấn một cái! Hừ, nếu là bình thường nàng cũng chẳng chơi cái trò tiểu nhân này, nhưng hấn cũng đâu có quân tử chứ!

-Người muốn giống lần trước nữa phải không?

-Hôn quân vô sỉ uống công ta cứu người!

Cứu hấn? Phải rồi lần đó nàng thay hấn đỡ cái chầu đèn bị rớt. Hấn quả thật cũng có chút cảm kích, nhưng nàng làm hấn mất mặt hấn tức cũng không ít, nhưng trong thâm tâm hấn, nàng quả thật rất thú vị khác xa những cung tần trong cung. Ngay lúc đó hấn đau điếng, nàng nhéo hấn một cái, hấn tát lên mặt nàng! Không dễ đâu à, nàng dụ đầu vào ngực hấn, đổ mà hấn tát được đó nha! Hấn hơi bất ngờ vì phản ứng của nàng.

-Người là hoàng đế lại đi ăn hiếp nữ nhi trói gà không chặt, không biết xấu hổ sao?

Cũng đúng, nhưng mà nàng nói nàng là nữ nhi trói gà không chặt thì hấn không tin nổi! Nữ nhi trói gà không chặt gì mà lần trước tung cước đá văng mấy tên thái giám, thấy thân thủ của nàng thì hấn cũng đoán được nàng không phải là kẻ mù võ công! Giá mà nàng dịu dàng hơn một chút nữa! Trong đầu hấn thoáng qua ý nghĩ ấy!

“Bốp!”. Cả cái gối đập vào mặt hấn đầy thô bạo!

6. Chương 6 : Ta Yêu Thương Người!

Lần này thật quá lắm rồi, hấn túm lấy nàng, bẻ quặt tay ra sau, quất gọi mấy tên thái giám lôi nàng vào ngục! Nàng dù bị khống chế vẫn giữ thái độ ương ngạnh cốt để hấn tức chết! Hấn tức thật ra lệnh đem roi đến, đánh lên người nàng những đòn chí mạng cho đến lúc nàng ngất mới ngừng. Bảo Bảo nhìn thấy hết, trong lòng xót vô cùng nhưng qua một thời gian ở cùng nàng, hấn biết chắc nàng đã dự liệu trước, đành lẳng lặng nhìn.

Ba ngày hoàng thượng không thiết triều, bá quan văn võ chẳng biết vì sao cả. Chỉ có mỗi lão công công là biết, đúng là chuột đẻ ra voi! Hoàng thượng không thiết triều để dạy cho nữ nhi đó một bài học! Cả đời lão mới thấy lần đầu tiên!

Nàng cảm hận hấn, cảm hận! Hấn đánh nàng bất tỉnh liền sai người đổ nước lên cho tỉnh rồi đánh tiếp! Hấn muốn nàng sợ, muốn nàng phải khuất phục hấn. Nhưng mỗi lần hấn hỏi nàng đều ương bướng trả lời khiến hấn sôi máu.

-Người có phục không?

-Không phục! Không phục!

Ba ngày rồi, lòng nàng như đá hắc không lay chuyển nổi. Nhìn nàng bây giờ bê bết máu, tưởng như không sống thêm được bao lâu nữa, vậy mà vẫn ngoan cố cứng đầu vô cùng, hắc không ngờ một nữ nhi lại bướng bỉnh như vậy!

-Người muốn chết thì cứ nói cho bốn vương biết!

-Người ý người là hoàng thượng muốn làm gì là làm à? Ha ha!

“Chát”. Hắc tất nàng không thương tiếc. Nàng thấy dường như sức lực mất hết nhưng phải cho hắc biết, phải cho hắc biết!

-Ta là thiên tử, người chỉ là một cung nữ thấp hèn đã vô lễ lại không biết sám hối, hừ được lắm!

-Nói cho ta biết quyền lực của người lớn cỡ nào xem?

-Người vừa nói gì?

-Ta nói, quyền lực của người từ đâu mà ra? Cái áo trên tay người mặc từ đâu mà có? Ta thường nghe mọi người xưng tụng người anh minh, sáng suốt, khiến cho trăm vạn con dân được sống cảnh yên bình, hạnh phúc! Nhưng người có biết đó là giả dối không? Là giả dối không hả?

Hắc như bị dội một gáo nước lạnh. Nàng nói gì thế? Chẳng lẽ có âm mưu gì sao?

-Người có bao giờ đi vi hành chưa? Người thấy những gì?

Hắc im lặng, nàng vừa nói vừa lấy hơi, nàng nghĩ rằng có lẽ kiếp này của nàng không thể tiếp tục được nữa, nhưng nàng phải cho hắc chấm dứt cái suy nghĩ hão huyền đó đi!

-Một kinh thành sung túc! A ha, toàn là những thứ tốt đẹp nhưng người có biết đằng sau những gì người có, cung điện, quyền lực, vải vóc là máu của cả ngàn vạn con dân đổ xuống? Đó là nỗi ô nhục đằng sau cái đẹp mà người thấy! Người chà đạp lên máu của họ không thương tiếc, họ uất hận vẫn gọi người là minh quân, đúng là chuyện buồn cười nhất thiên hạ!

Hắc hơi dao động, quả thật hắc chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

-Hừ, ta nói cho người biết ta chỉ là kẻ giả danh vào thế cho cung nữ Lâm Ngọc Đường thôi, ta là Vương Thiên Triều, nghe rõ đi, hãy nhớ cái tên này cho đến lúc người chết, nhớ cho rõ!

-Hay thật, vậy...

-Sao? Phạm tội khi quân chứ gì? Ha ha, ta biết mà, một cung nữ tự sát một cách lén lút, đến chết cũng không thể chết quang minh chính đại, chính vì những điều luật vô lí của người, hừ, minh quân đó sao? Người mà là minh quân ư? Dù trời đất có công nhận thì Thiên Triều này thà để cho trời tru đất diệt chứ không bao giờ công nhận điều vô lí này đâu!

Hắc không hiểu gì cả. Nàng nói vậy là có ý gì? Hắc đã làm gì khiến nàng phản kháng đến mức độ này?

-Người nói gì thế? Những lời mà người vừa nói...

-Đủ để người chém đầu ta chứ gì? Chém đi, cho thiên hạ này biết ít nhất cũng còn có một kẻ vì lẽ phải mà chết!

Là sao? Đến lúc này nàng còn phản ứng dữ dội hơn nữa. Hắc định hỏi nhưng nàng đã ngắt lịm vì kiệt sức rồi!

Hắc im lặng, những lời nàng nói đánh vào tâm hắc, hắc mông lung suy nghĩ cuối cùng phát tay ra hiệu cho Bảo Bảo đem nàng đi.

...

Hậu cung vắng lặng.

Nàng đang nằm trên chiếc giường mà bao cung nữ từng mơ đến, chiếc giường của hoàng đế ở Ngọc Thiên cung. Nàng bất tỉnh đã mấy ngày rồi, lão công công khẽ lắc đầu, trách sao mà nữ nhi này bướng bỉnh đến thế, chịu tra tấn như vậy mà vẫn cố tình chọc tức hoàng đế!

Màn đêm buông xuống, hoàng đế trở về cung. Hắn nghe qua tình trạng của nàng từ quan thái y, nàng vẫn chưa tỉnh. Hắn im lặng đi vào. Nàng nằm đó, im lìm, hắn đến gần. Nhìn kĩ mới thấy nàng thật là đẹp thuộc hàng quốc sắc thiên hương nhưng đối với hắn nữ sắc chẳng có gì lạ bởi quanh hắn chẳng thiếu mỹ nhân ao ước được hắn ân sủng. Duy có nàng chống đối hắn đến cùng!

Hắn ngồi bên giường. Không gian tĩnh lặng bị xé toạc, chính là nàng đang mê sảng, kêu gào.

-Không mẹ ơi con chưa muốn chết, mẹ ơi, đừng giết con! Đừng giết con!

Một lát...

-Cha ơi cứu con với, mẹ điên rồi cha ơi, đừng bỏ con cha ơi! Mẹ đừng giết con! Mẹ, mẹ ơi! Hu hu!

Nước mắt nàng trào ra, hơi thở mệt nhọc. Hắn yên lặng, nhú mào.

-Cha ơi, đừng bỏ mẹ con con, bà ấy không yêu cha bằng mẹ đâu, cha ơi, cha!

Nàng gào lên ghê rợn! Tưởng như cổ họng bị xé làm hai, tưởng như đau đớn cả ngàn năm mới trào ra! Hắn xao động, nhìn những giọt nước mắt của nàng, nghe nàng gào lạc giọng bỗng nhiên hắn thấy nàng thật đáng thương, lòng hắn bỗng chốc chùng xuống. Hắn lau những giọt nước mắt của nàng. Nàng liên tục gào lên điên dại!

-Đừng bỏ tôi, mọi người! Tại sao? Tôi đã làm gì sai? Không! Ha ha, không cần lũ đạo đức giả! Không cần, thế gian này có gì là tốt? Không cần, ta không cần, chết đi ngàn vạn lần cũng không sao! Không gặp tôi là tốt rồi chứ gì? Ta bắt cần ai, cô độc cũng tốt! Ha ha...

Những thù hận bỗng chốc biến thành nước mắt...

-Cha mẹ bỏ con, ai cũng bỏ con, sao con phải sống? Sao mẹ không giết con đi?Ặc ặc...

Là nàng tự bóp cổ mình, hắn bỗng hốt hoảng, giằng mạnh cánh tay nàng ra trong tiếng khóc tức tưởi:

-Ai cũng bỏ ta, ai cũng bỏ ta...

-Không ai bỏ người cả!

-Người cũng vậy, học học, hoàng đế! Hừ, gì chứ? Giết ta đi cho khuất mắt người! Người làm gì biết những nỗi đau mà người khác chịu đựng? Người biết gì? Biết gì hả?

Hắn đáp lời nàng cố trấn an nàng trong cơn mê, hắn không biết làm gì hơn nữa, trong vô thức, không ngờ nàng lại đáp lời hắn! Hắn giật mình, tưởng nàng đã tỉnh bèn buông ra, cánh tay nàng đã hết bị kiềm chế liền thít chặt lấy cổ chính mình! Hắn vội chặn lại, không ngờ nàng giằng dữ quá khiến hắn mất đà ngã nhào ra trước!

-Không ai tin ta, không ai tin ta, ta cô độc, các người có biết không? Cô độc, cô độc lắm!

Nàng gào lên! Hắn ngã lên người nàng, mùi hương xộc vào mũi! Nước mắt nàng rơi ướt gối, hắn thật sự bất ngờ! Trước đây hắn đánh đập nàng cỡ nào nàng cũng không rên một tiếng chứ đừng nói là khóc, vậy mà giờ đây trước mặt hắn nữ nhi ương bướng cứng đầu này đầy vẻ thê lương. Hắn biết làm gì để nàng bình tâm lại?

Kéo nàng dựa vào vai hắn, nước mắt thấm ướt áo hắn. Hắn chẳng biết làm gì hơn thế! Nàng vô thức gào thét trong cơn mê.

-Sao không ai tin ta? Tại sao? Hức hức...

-Có ta tin người, ta tin người mà!

-Cha mẹ! Đừng bỏ con đi, không ai yêu thương con cả, không ai cả! Cha mẹ, hu hu... khục khục! Không ai yêu thương con... Không ai...

-Ta yêu thương người! Người không cô độc!

Nói xong bỗng chốc hấn hóa đá, cứng đờ!

7. Chương 7 : Dối Lòng

Mặt hấn đỏ dần tới mang tai, nóng bừng!

May mà nàng không thức, may mà không có ai quanh đây, nếu không hấn kiếm cái lỗ chui xuống cho rồi!

Bỗng nhiên nàng ú ớ, quơ tay lung tung như tìm kiếm một cái gì đó trong cơn mê. Hấn giật thót, nàng chụp lấy bàn tay của hấn xiết lại, đột nhiên hấn lúng túng, nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng. Không biết nàng mơ cái quái gì mà liên tục chụp lấy người hấn, quơ lung tung trên người! Và... hôn thẳng lên môi hấn! Hấn chết điếng!

Không biết phải làm gì bây giờ, mặt hấn trông như quả cà chua chín...

Không ai biết cả, nàng cũng không biết hấn vừa làm gì, chỉ hấn biết thôi!

Đang cao trào, môi hấn khấp với miệng nàng thì mắt nàng đột ngột mở ra! Tiếp theo đó là một cái tát!

-Người... đồ lợi dụng!

-Ai lợi dụng người? Là người... trước!

A, nàng chủ động? Thiệt là xấu hổ đi nha, nụ hôn đầu bị cái tên vô sỉ này chiếm mất, thiệt là tức nuốt không qua!

-Ai hôn người? Ta hôn Bi Bi của ta!

Ra là nàng nằm mơ, thấy mình lúc còn bé thường chơi với chú gấu bông ba tặng! Nàng đặt tên nó là Bi Bi. Hấn đâu có biết mô tê gì, nhưng trong lòng hấn đột nhiên nổi giận, không thể biết lí do! Bi Bi là ai mà nàng lại trao cho nụ hôn ngọt ngào như thế? Hấn bỗng tức sôi gan, bàn tay đang nắm lấy nàng đột nhiên xiết lại! Nàng “a” một tiếng! Hấn giật mình phát hiện ra mình nắm lấy tay nàng chặt quá bèn buông ra.

-Ồi!

Bỗng nhiên nàng đổ ập xuống người hấn, nhưng vết thương từ cái roi da quất vào người được thể tung hoành! Máu đen lẫn đỏ chảy tràn lan! Hơi thở nàng yếu dần, miệng nàng thều thào vài tiếng trước khi trở lại cơn mê:

-Không lẽ số ta đã tận rồi sao?

Hấn hốt hoảng! Nàng sẽ chết! Hấn chưa từng nghĩ đến điều này! Nàng gục trên vai hấn, hơi thở nàng yếu ớt phả vào tai hấn, thật ôn nhu, thật khác với bản tính thường ngày của nàng! Hấn đặt nàng xuống giường, cẩn thận từng chút để tránh động thương, giờ một cái nhúu mày vì đau của nàng cũng khiến hấn xót như xát muối!

...

Đã mấy hôm, hấn triệu toàn bộ ngự y trong triều đến chữa thương cho nàng. Ai cũng thắc mắc vô cùng, chẳng biết là người nào mà được hoàng thượng ân sủng như thế! Còn hấn cứ đi lại trước cung sốt ruột chờ đợi, ngự y khám xong hấn liền hỏi ngay bệnh tình của nàng. Phải nói rằng vết thương lần này của nàng quá nặng, máu đen chảy ra, đóng lại trên miệng vết thương, người nàng băng bó trông như xác ướp vậy! Hấn nhìn mà đau lòng hết sức!

Ngày thứ năm, nàng vẫn chưa tỉnh lại, hấn liền hỏi quan thái y giỏi nhất trong cung:

-Sao ta thấy bệnh tình nàng ấy vẫn chưa tiến triển gì?

Quan thái y nhìn hấn e ngại, làm hấn có linh cảm xấu càng lo tợn!

-Sao?

Hấn giục, thật hết kiên nhẫn! Lát sau quan thái y mới lẳng lặng lắc đầu nói từng chữ một:

-Thần đang đợi đến ngày thứ bảy, nếu đến đó mà tiểu thư đây chưa tỉnh lại nghĩa là...

Hấn càng cảm thấy điềm xấu sắp xảy ra!

-Nghĩa là gì?

-Nghĩa là mạng tiểu thư đây đã tận!

Lời thái y như sét đánh, hấn không muốn tin vào điều này, nhưng quan thái y giỏi nhất trong triều sao có thể nói sai trật! Còn hai ngày thôi!

-Phải cứu sống nàng ấy!

-Thần sẽ cố hết sức!

-Ta nói người cứu sống nàng ấy chứ không bảo cố hết sức!

Quan thái y bất ngờ, vị tiểu thư này xem ra... Lặng lẽ nhìn sắc diện hoàng đế ông đã đoán được một phần liền mỉm cười.

-Thần sẽ cứu tiểu thư!

...

Lãnh cung.

-Người nói sao?

-Vâng, đúng như vậy!

Nâng chén trà lên miệng hoàng thái hậu sững sốt.

-Thần tận mắt nhìn thấy sắc diện của hoàng thượng, người rất lo cho vị tiểu thư đó, còn bảo thần phải cứu sống nàng ấy nữa!

-Nếu là quan thái y nói tất không sai rồi!

Nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, hoàng thái hậu nhìn lơ đãng.

-Ngày mai người dẫn ta đến xem mặt cô gái đó!

-Vâng!

...

Ngọc Thiên Cung, vườn thượng uyển.

-Nói cho ta biết đi Đường nhi!

-Mẫu hậu nói gì vậy?

-Phải hay không con và vị tiểu thư đó...

-Con chỉ đơn giản là thấy nàng ta thú vị thôi, mẫu hậu nghĩ xa quá rồi!

-Ừm!

Hoàng thái hậu đặt tách trà xuống nhìn vào thần sắc của con trai. Con trai do chính bà sinh ra sao bà lại không biết chứ!

-Nếu đã như vậy... Sao con còn cứu cô ta làm gì?

-Đường nhi đã nói rồi chỉ là vì thấy nàng ta thú vị thôi!

Hoàng đế chẳng biết mẫu hậu nghĩ gì và sao lại quan tâm đến chuyện này. Nhưng mỗi lần nhớ đến chuyện hôm trước hẳn không khỏi ngại ngùng! Hẳn vẫn còn tức chuyện nàng hôn hẳn mà lại mơ đến cái tên Bi Bi gì đó! Hẳn mà biết cái tên chết tiệt đó ở đâu là...

-Ta thấy con đang nói dối!

Hắn giật thót! Quả thật không dễ qua mặt mẫu hậu.

-Là Đường nhi nói thật!

-Theo quan thái y thì mạng cô ta không giữ được quá ngày hôm nay!

Lời của hoàng thái hậu rất nhẹ nhàng nhưng với hắn còn hơn là sét, là nạng sẽ chết sao? Rõ ràng là nàng vô lễ với hắn, hắn chỉ muốn nàng nghe lời! Đúng, nàng chỉ là một cung nữ tầm thường, đâu là gì quan trọng nhưng sao ngực hắn đau thế này? Thật sự...

Nhìn thấu sự thay đổi trên gương mặt con trai, hoàng thái hậu khẽ mỉm cười.

-Ta sẽ tuyển thêm cung nữ cho con, trong cung không thiếu, ta nghĩ mất một người cũng chẳng có sao!

Vừa nói bà vừa thăm dò. Và bà thấy rất rõ sự chuyển biến của Đường nhi.

-Không ai thay thế nàng ấy được đâu!

Hắn khẽ cúi đầu, đúng! Hắn tin rằng hắn sẽ không tìm được ai đó thay thế nàng nữa!

-Con sao dám chắc chắn như thế?

-Con...

-Yêu cô ấy?

Giờ hắn không thể phủ nhận nữa rồi! Gương mặt hoàng thái hậu dần dần ra, trên môi bà nở nụ cười.

-Ta không quan trọng người con yêu là ai, thân thể ra sao, đôi lúc những tiểu thư đài các chỉ là những bông hoa đẹp nhưng vô hồn, cô gái đó là loài hoa lạ mà con chẳng thể nào tìm được ở bất cứ đâu!

-Đường nhi...

-Đừng đánh mất người con yêu bởi con sẽ chẳng tìm lại được những gì đã qua đi!

Hoàng thái hậu cười ôn nhu, đứng lên trở về cung. Hắn còn một mình, lặng lẽ. Là lời mẫu hậu nói, hắn yêu nàng ấy, yêu hơn bất kỳ ai, nhưng là hắn kiêu ngạo, là không muốn nói ra. Từ lần đầu tiên gặp nàng hắn đã có chút rung động, rồi lần hắn bệnh, tuy cách nàng hành xử rất vô lễ nhưng rõ ràng là nàng quan tâm đến hắn. Vậy mà hắn lại... Giờ nàng sẽ chết! Sẽ chết! Hắn bật dậy hốt hoảng, lập tức trở về cung!

Nàng đang mê man không biết gì, hắn đã túc trực mấy hôm, bỏ cả triều chính! Giờ hắn mới biết bệnh tình nàng đã tốt hơn nhiều, lần trước chẳng qua là thái hậu thử lòng hắn, thật làm hắn lo đến mất ăn mất ngủ. Nhưng giờ hắn không quan tâm gì khác nữa rồi, miễn sao nàng bình an là được! Hắn tự hứa rằng sau này sẽ đối tốt với nàng, không bao giờ làm nàng đau dù chỉ là một sợi tóc!

Mấy ngày chăm sóc nàng, hắn đã biết cách băng bó và cho nàng uống thuốc. Thật sự hắn chỉ mong đến giờ uống thuốc của nàng! Miệng nàng căn bản không thể mở được nên quan thái y phải dùng đến cách đưa thuốc... bằng miệng! Ban đầu là định ột nha hoàn làm nhưng chính hắn “xí” cái phần ấy! Mỗi ngày ba cử thuốc, hắn luôn làm đúng giờ, cái gì chứ việc này hắn không bao giờ quên hay bê trễ! Mỗi lần như thế hắn đỏ cả mặt nhưng thật ngọt ngào dù hắn rất ghét thuốc, dù cho thuốc đắng cỡ nào hắn cũng cảm thấy ngọt như đường!

...

-Á á!

Là tiếng thét của nha hoàn ở lãnh cung, mọi người xôn xao báo tin dữ! Lãnh cung vốn yên lặng giờ trở nên cực kỳ hỗn loạn!

8. Chương 8 : Cùng Chung Cảnh Ngộ

-Hoàng thái hậu... mất rồi!

Nha hoàn run rẩy kêu lên rồi mất tất cả sức lực ngồi phịch xuống đất! Liền lúc đó, được báo tin dữ hoàng đế lập tức hạ giá đến lãnh cung. Trên giường mẹ hân nằm im lìm như còn sống, hân đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ còn lại một mình, đầu gối vô lực quỳ xuống nắm lấy cánh tay không còn một chút sinh cơ nào của mẹ, hân khóc!

-Mẫu thân... sao người bỏ hài nhi mà ra đi vậy?

Nỗi đau mất đi người thân thực sự lớn lao, mỗi người trong đời đều phải trải qua, hân biết! Nhưng hân không ngờ điều này lại đến nhanh như vậy! Tất cả thật trống rỗng, hân như kẻ bị bỏ rơi...

...

-Nè, người ăn đi!

-A, tàu hủ chiên, Bảo Bảo người thật tốt với ta quá!

Chẳng khách sáo nàng đón lấy cái đĩa đầy áp những miếng đậu phụ chiên giòn, nàng ghiền món này lắm nha! Bảo Bảo cười cười, quả thật từ lúc tỷ tỷ hân mất lần đầu tiên hân cởi mở vậy!

-Ngọc Đường, người cố ăn nhiều vào nha!

-Không được gọi ta là Ngọc Đường nữa, tên ta là Thiên Triều!

Suýt chút nữa là hân quên bén! Ở cùng nàng, nàng bắt hân phải gọi nàng là Thiên Triều nhưng trong cung lại phải kêu là Ngọc Đường, hân cứ nhầm mãi!

-Lui ra!

Bảo Bảo giật mình, nhưng ngay lập tức nhận ra giọng nam đầy quyền lực đó là ai bèn thoái lui. Hoàng đế vốn có chuyện không vui, mẹ hân vừa mất hân chưa phát điên là may rồi, hoàng thái hậu mất đã mười ngày, trong khoảng thời gian đó, trong cung ai nấy đều không dám thở! Giờ sẵn ghé qua cung thăm nàng thấy nàng và tên thái giám vui vẻ như vậy, còn đối với hân một nụ cười nàng cũng không cho, bỗng chốc thấy lòng còn bức bối hơn!

-Có việc gì?

Nàng lại nói trống không! Hân đang lâm vào tình trạng tồi tệ nhất của cảm xúc, nếu không cố bình tĩnh có lẽ hân đã lòi nàng đi như lần trước rồi!

-Người chưa khỏi bệnh không được dùng thứ này!

Lời vừa dứt hân hất đổ đĩa đậu phụ trên tay nàng!

-Vì sao không được dùng!

-Thức ăn này chỉ dùng cho thường dân, trong cung ta không được phép xuất hiện!

-Đúng, nó không phải là cao lương mỹ vị nhưng cũng là thức ăn do máu dân làm ra mà có, người đem công sức bao người đổ xuống đất không biết tội sao?

Là nàng đang bị thương mới phải đầu khẩu với hân, chứ không là hân ăn phi cước của nàng rồi! Hân biết nói chuyện với nàng là hân á khẩu, đành phải cầu hòa! Nhưng vốn hân đang buồn bức nên gương mặt vốn hắc ám giờ lại trở nên âm u như trời sắp mưa!

-Có chuyện gì sao?

Thấy hân hôm nay là lạ, nàng hỏi.

-Không phải chuyện để người xen vào!

-Ai thèm xen vào, nếu không có việc thì làm ơn biến khỏi đây đi cho không khí nó trong lành, có người ta khó thở quá!

Hắn im lặng, trời sập nha! Rõ ràng là nàng khiêu khích hắn mà! Lần đầu tiên hắn khóc trước mặt người khác ngoài mẫu thân! Hôm nay coi ra có bão to! A, hắn là nam nhi mà sao lại khóc vậy nhỉ? Cố nén cơn đau nàng nắm nhẹ tay áo hắn cố thốt ra một câu nhẹ nhàng:

-Nè, không được khóc!

Hắn không phản ứng gì cả!

-Người có chuyện buồn sao nói cho ta nghe đi!

Xem thường nàng thật, nổi giận! Nàng giật mạnh, nhượng người ra trước mặt hắn lặp lại câu hỏi một lần nữa! Hôm nay đúng là ngày nàng phá lệ, đối với nàng “quân tử là nhất ngôn” nên nàng không bao giờ nhắc lại câu mình vừa nói! Ai da, gương mặt nữ tử xinh xắn đột nhiên hiện rõ trước mặt hắn có tác dụng ngay à! Cơ hội hiếm có nha, hắn ôm nàng vào lòng, nói một câu rất nhỏ:

-Mẫu thân ta mất rồi!

A, một cảm giác từ xa xưa gào thét trong lòng nàng, nàng từng như hắn, từng nếm trải nỗi đau đó, dù gì hắn cũng là con người mà! Chính vì vậy nàng mới để yên cho hắn ôm đó chớ, chứ lúc khác là nàng cho biết tay! Hắn được thể lợi dụng nha, ôm nàng thật thích, người nàng tỏa ra mùi thơm kì lạ, lại rất mềm mại nữa, không ăn uống lắm à!

-Người đừng buồn nữa, ai cũng phải ra đi thôi, mẹ ta cũng từng như thế! Ta...

Thật ghét nước mắt ở đâu ra mà cứ chảy hoài! Nàng cố kiềm nó lại, nhưng cứ như một con sóng ngầm âm ỉ, nàng không thể dừng nó lại được!

-Khi mẹ người mất người có cảm giác gì?

Là hắn hỏi nàng, như một kí ức kinh hoàng được tái hiện, nàng lặng lẽ nuốt từng lời!

-Mẹ ta mất khác với mẹ người!

-Khác?

-Bà ấy tự sát...

-Vì sao?

-Vì cha ta!

-Cha người?

-Cha ta đi theo một người đàn bà khác, đánh đập mẹ ta, bà ấy hóa điên...

Câu nói ngắt quãng giữa chừng vì nàng cố kiềm tiếng nấc, giọng nói run run mấy phần! Nhưng nàng không thể dừng lại!

-Lúc ấy mẹ muốn giết ta, muốn giết đứa con tội lỗi này, nhưng chính tình thương đã ngăn bà lại! Lúc ta tỉnh lại, ta thấy mẹ treo cổ trên đầu mình, máu lênh láng dưới sàn, và ta đang ngập trong vũng máu ấy! Ngày đám tang, cha ta... rõ ràng ông ấy biết cũng không thèm quay về dự, ông ấy là người đàn ông bạc tình, mẹ trước lúc chết đã không ngừng lặp lại câu nói đó...

Nàng vịn vai hắn, vết thương lòng như xé toạc, bao năm, là bao nhiêu năm nó lại tái phát, đau đến lạnh lòng! Ôm nàng thật chặt, hắn cảm thấy vô cùng ấm áp, trong đầu hắn vẽ ra nhiều thứ, còn nàng thì đơn giản nghĩ là hắn vì buồn bã mà làm vậy thôi!

-Vậy lúc đó người có buồn không?

Hắn không nghĩ là hắn lại hỏi một câu nhảm nhí như vậy! Là hắn đang bối rối vì sự có mặt của nàng trong lòng hắn chăng?

-Không! Vì lúc đó ta còn rất nhỏ, ta hỏi nhiều người mẹ ta chết là như thế nào? Vì sao mẹ lại nằm trong chiếc hòm đó, không ai trả lời ta! Ta trở thành trẻ mồ côi, không còn ai để bảo vệ, ta đã phải học cách bảo vệ chính mình...

Vì thế nên nàng luôn cứng đầu bướng bỉnh chẳng? Giọng hần bỗng trở nên khàn khàn.

-Vậy từ nay ta sẽ bảo vệ ngươi nhé!

Hôm nay đúng là “chim liệng dưới nước, cá bay trên trời”! Đường đường là một hoàng đế quyền uy tột đỉnh lại muốn bảo vệ một cung nữ đối nghịch như nàng! Nàng nghĩ không biết có phải là do mẹ mất nên hần chậm mạch không, tự đứng lại ôn nhu với nàng như vậy!

-Không cần ngươi bảo vệ! Là ngươi làm ta bị thương thì làm sao có thể bảo vệ ta được!

Ai da, cơn giận bùng nổ như bom nguyên tử luôn nha! Hần biết là nàng hận lắm cái vụ này, nhưng rõ ràng là hần muốn ăn nàng mà, phải xuống nước thôi!

-Vậy ta xin lỗi, được chưa?

-Ngươi nghĩ xin lỗi là coi xong rồi hả?

-Ngươi giận ta đến vậy sao?

Im re, mắt nàng muốn nổ đom đóm, không phải giận mà là rất giận! Đoán được tâm ý của nàng, hần dịu giọng, cứ nghĩ đến việc sắp được ăn rồi!

-Đừng giận ta nữa!

-...

-Năn nỉ mà!

May mà chỗ này không có ai, chứ không chắc có người phải cấp cứu vì sốc rồi! Hoàng đế lại năn nỉ cung nữ, đúng là chuyện động trời! Hần đuổi hết hầu cận ra ngoài để không có ai làm kì đà cản mũi, mà hôm nay quả nhiên là “được lộc”, ai ngu mà không hưởng chứ! Người nàng thơm lắm nha nhưng phải bị băng bó nhìn đến đau lòng, nàng chịu đựng cũng cực giỏi à, hôn mê gần nửa tháng nàng mới tỉnh lại, may mà nàng không biết trong lúc mê hần cho nàng uống thuốc bằng cách nào, nàng mà biết chắc to chuyện! Nàng mới tỉnh vào ba ngày trước thôi, lúc ấy mọi việc chăm sóc được chuyển giao cho Bảo Bảo cả rồi, thế nên Ngọc Thiên Cung mới bình yên vô sự thế đó chứ!

Thật là cơ hội tốt, tuyệt phẩm dâng đến miệng, hần là muốn ăn ngay nhưng...

-Thưa hoàng thượng, thần đến xem bệnh tình tiểu thư!

Là tiếng quan thái y, đúng là tức chết!

9. Chương 9 : Nhất Định Phải Ở Bên Ngươi!

Hôm nay hần hận quan thái y không để đầu cho hết! Phá hỏng chuyện tốt của hần, rõ ràng là gần được rồi mà...

-Nè, vết thương của ta bao giờ mới lành hần?

Là nàng lo lắng hỏi, vết thương chưa hết sao nàng quây hần được, chưa kể nàng sợ hần lợi dụng chèn ép nàng nữa!

-Xin tiểu thư yên tâm, thần xét thấy vết thương đã khả quan hơn rất nhiều có thể lành nhanh chóng!

Quan thái y khẽ bấm lên cổ tay nàng xem mạch, quả thật nữ nhi này bệnh tình đã bớt được tám chín phần, chỉ cần cố bồi bổ thêm là dứt hẳn! Hoàng đế nhìn cánh tay trắng của nàng đặt trên gối, hẳn hận mình không biết chữa chứ không là hẳn... A, trong đầu hẳn bắt đầu có ý đồ đen tối nha!

-Nha hoàn mau theo toa thuốc này mà sắc cho tiểu thư!

Một thị nữ tiến đến đón lấy toa thuốc lặng lẽ lui ra. Quan thái y cũng đứng lên cáo lui ra ngoài. Hoàng đế mừng như bắt được bảo vật, vậy là còn một mình nàng với hẳn, hẳn sẽ...

-Nè, ta thay băng cho người!

Cái gì? Thay băng cho nàng?

-Người biết “nam nữ thọ thọ bất tương thân” không hả mà thay băng cho ta?

-Trước giờ người thay băng cho người đều là ta mà!

Nàng choáng váng! Cái... cái gì! Là hẳn thay cho nàng, trong khi nàng bị thương khắp người! Vậy... vậy là... hẳn thấy hết!

-Nhanh lên, cởi áo ra!

-Người có quyền băng cho ta nhưng không được cởi áo!

-Vậy làm sao ta băng được?

-Đó là chuyện của người!

Câu này nghe quen quen nha, a là lần trước hẳn từng nói với nàng! Vừa lúc đó thức ăn sáng vừa được dọn lên, nàng muốn quét sạch tất cả những gì bày trên bàn vào bụng nhưng mà có hẳn nàng làm vậy khác nào là cho hẳn một trận cười diên đảo? Phải đuổi hẳn đi nàng mới yên tâm thưởng thức được! Nhưng mà bằng cách nào đây ta?

-Ta muốn ăn sáng!

-Ta dứt người ăn!

-Không cần ta muốn ăn một mình, người ra ngoài đi!

-Ta không ra!

-Người ra đi xem ta ăn làm gì?

-Đây là cung của ta, ta muốn ở đâu thì ở!

Hắn cứng đầu quá đi làm sao bây giờ? A, có cách rồi!

-Có người ta không ăn được!

-Đó là việc của người!

-Người ra ngoài đi, ta ăn xong rồi người vào băng cho ta!

A, thật là tốt nha, hẳn không ngờ dễ dàng như vậy! Nhưng mà đâu dễ gì hẳn tin nàng nhanh vậy chứ! Phải có cái gì làm tin mới được à!

-Ta băng cho người mà người đòi không cởi áo, ta băng thế nào đây?

-Vậy ta cởi cho người băng là được chứ gì?

-Là người nói đó nha!

-Quân tử nhất ngôn!

A, dễ dàng thật! Hẳn vui vẻ đi ra ngoài! Trong đầu bắt đầu vẽ vờ lung tung!

Còn nàng thì như mở cả cõi lòng ăn lấy ăn để, oài lâu lắm rồi nàng mới được ăn như vậy! No quá! Giờ đến lượt đối phó với hẳn đây!

-Người ăn xong chưa?

-Ta ăn xong rồi!

Hắn bước vào thật nhanh, lòng hắn như lửa đốt hồi nãy giờ! Ra lệnh thị nữ dọn dẹp đồng tàn quân của bữa sáng, hắn ra lệnh không ai được bước vào, tất cả đều phải lui ra hết! Xong việc hắn ngồi kế bên nàng.

-Để ta băng cho người nào!

Giọng hắn dịu dàng hết sức, nhưng trong người hắn nóng hừng hực khi nàng khẽ kéo chiếc áo ngoài xuống! Còn vài lớp áo nữa là... Nhưng đột nhiên nàng dừng lại, hắn ngăn ra.

-Sao vậy?

-Sao là sao?

-Sao người không cởi tiếp?

-Lúc nãy ta nói là cởi áo chứ không bảo cởi hết! Giờ ta cởi áo ngoài cũng là cởi rồi!

A, nàng thật là ma lanh nha, đã tính toán sẵn, hắn quên mất việc này, đúng là thiếu cảnh giác! Nhưng không sao hắn cũng là cáo già mà!

-Lúc nãy người nói ta băng cho người thì ta phải băng cho người!

Lời vừa dứt hắn chụp lấy nàng, nàng không kịp phòng ngự ngã “âm” xuống giường! Ôm gọn nàng trong tay hắn thưởng thức mùi hương tuyệt mỹ từ người nàng tỏa ra. Kéo nhẹ lớp áo mỏng của nàng xuống, cả người hắn nóng bừng rực!

Nàng cố giãy giụa nhưng vô ích, thêm người lại bị thương sao mà kháng cự hắn được, nhưng nàng còn một vũ khí bí mật của con gái nữa: nước mắt! Ai da, nàng không giỏi đóng kịch nhưng trong tình thế này nàng cố ép nước mắt chảy ra!

-Buông ta ra! Hu hu!

A, là nàng khóc! Lần thứ hai hắn thấy nàng khóc! Là hắn quá trốn tránh, nhưng ai bảo nàng vừa thơm lại vừa mềm làm hắn thèm chứ! A, cơ hội thì còn dài dài mà, trước tiên là dỗ ngọt nàng đã!

-Nín đi, nín đi ta buông người ra được chưa?

Nói buông chứ hắn có buông đâu, tay cơ bản vẫn ôm lấy nàng có điều nói lỏng đôi chút! Nàng không thèm nín lại còn bù lu, khóc to lên thiếu điều muốn cả cung điện nghe hết!

-A, nín đi, ta kêu thị nữ thay băng cho người!

Dứt lời, hắn lớn tiếng gọi một nha hoàn vào. Hơi nuối tiếc hắn hít một hơi hương thơm của nàng rồi đi ra ngoài!

Khi thấy bóng hắn khuất hẳn nàng mới lấy lại dáng vẻ bình thường, ha ha, không ngờ hắn dễ dụ đến thế!

Thay băng xong, lại phải nằm một chỗ thật là chán! Mặt nàng xụ một đồng! Hắn cứ ngồi chình ịch đó mãi, thiệt là bức! Hắn nhìn thấy vậy, lấy làm lạ, liền hỏi:

-Người sao vậy? Còn chưa vừa ý sao?

Nàng không thèm trả lời hắn, chà coi bộ lại giận gì rồi, phải dụ nàng mới được!

-Người thích hoa không?

Sao đột nhiên hắn hỏi nàng vậy nhỉ? Nhưng chắc có ý đồ gì đây!

-Thích!

-Ta bế người đi xem!

-Có hoa ở đây sao?

Nàng mở to mắt, coi bộ hiếu kì lắm à, hử biết cá cắn câu rồi liền giật dây câu!

-Tất nhiên, vườn thượng uyển của ta thiếu gì hoa đẹp!

-Thiệt không?

-Thật!

Vừa nói hử vừa bế thốc nàng lên đi một mạch ra khỏi cung!

...

Oa, vườn thượng uyển quả là đẹp nha, không chỉ có nhiều loài hoa lạ mà còn có hòn non bộ, ghế đá được chăm trổ tinh xảo, đúng là tuyệt cảnh a!

-A, huệ chuông!

Nàng muốn thoát khỏi tay hử chạy đến xem bông hoa xinh xắn kia. Hiểu ý hử bế nàng lại thật gần, những ngón tay thon của nàng bắt lấy những đóa hoa huệ chuông trắng muốt cực yêu kiều!

-Người thích huệ chuông sao?

-Ừ!

Không để ý đến hử nàng mãi mê mê cảnh hoa trên tay. Chính là lúc này! Hử vòng tay qua eo nàng, thật ấm áp, eo nàng thon lắm nha, cảm giác thật rất tuyệt vời!

-Cẩn thận!

Hử vờ nhắc cốt để che ý đồ đen tối của mình, nàng ngây thơ tin theo, nghĩ rằng hử lo ình chứ đâu biết trong đầu hử...

-Ta đến đây kia được không?

Đây là chỗ lạ, vườn thượng uyển rộng vô cùng, nàng cũng sợ lạc đành xuống nước hỏi hử! Hử thì mừng ra mặt, cao giọng nói:

-Được!

Ngay tức thời nàng chạy đến chỗ cây mẫu đơn đang khoe sắc! Hử ung dung theo sau, vườn thượng uyển này hử nằm trong lòng bàn tay làm sao nàng có thể thoát được chứ!

Đến giờ trưa hử bế nàng về, nàng tỏ vẻ rất vui làm hử cảm thấy thật thỏa mãn!

...

Vườn thượng uyển, ban đêm.

Một bóng dáng nhỏ nhắn đang len vào khu vườn rộng lớn, nhờ ánh sáng trăng có thể khẳng định đó là một nữ tử! Và cách cái bóng đó không xa là một cái bóng khác đang bám theo sau!

-Người đừng đi theo ta nữa không được sao?

-Người muốn đi đâu vào giờ này?

-Ta muốn đến xem hoa mẫu đơn!

-Sao người không nói để ta đưa người đi?

-Ta không thích! Sao người cứ tò tò theo ta?

-Ta nhất định phải ở bên người!

10. Chương 10 : Điệu Múa Của Nàng

Nàng dừng lại! Hắn nói cái quái gì thế? Chạm dây chẳng? Nhưng dù thế nào nàng vẫn quyết ra đây một mình!

-Không thích người theo ta!

Hắn không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng nàng, thuận tay ôm luôn eo nàng, quá lắm nha!

-Ta lo cho người có biết không hả?

Xỉu dưng dưng a! Làm người ta ra nông nổi này giờ bảo là lo lắm nha, chập mạch nặng lắm rồi! Vùng khỏi hắn nàng bỏ chạy! Hắn đuổi theo! Sức nàng không như bình thường nên chạy cũng chậm, nhưng nàng cũng rất biết tính toán, cứ chạy vào mấy góc tối tối, lâu lâu lại quẹo trái phải lung tung, giờ mà còn lo đi lạc làm gì nữa!

Mệt quá, dừng lại thở, ngó nghiêng xung quanh, không thấy hắn thật tốt! Nàng thông thả gieo bước hạc đi đến cây cầu mà ban sáng nàng thấy. Dưới ánh trăng cây cầu như ẩn hiện, có cảm giác rất mờ ảo! Lâu lắm rồi nàng mới có hứng như thế!

Ánh trăng tràn lên thân người thiếu nữ múa trong đêm, những điệu múa tuyệt mỹ, gió đưa tiếng hát nàng vang cao, ngân nga, day dứt trong không gian tĩnh lặng...

“Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không

Anh yêu em bao nhiêu phần

Tình cảm của em là chân thật

Tình yêu em dành cho anh cũng là chân thật

Ánh trăng đã nói hộ lòng em.

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không

Anh yêu em bao nhiêu phần

Tình cảm của em không di dịch

Tình yêu của em là bất biến

Ánh trăng nói hộ lòng em.

Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim em đập rộn ràng.

Mối tình đậm đà của anh, em sẽ ghi nhớ suốt đời

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không

Anh yêu em bao nhiêu phần

Anh thử nghĩ xem, anh thử nhìn xem, ánh trăng đã nói hộ cho lòng em...”

Là bài hát nàng rất yêu thích! Dáng nàng lả lướt như tiên nữ, yếu điệu trong đêm, e thẹn như cánh hồng quả thật là đốt cháy người ta! Bài hát vừa tàn, điệu múa cuối cùng được buông xuống, một tiếng vỗ tay cất lên! Á, là hắn nhìn nàng múa hồi nãy giờ! Thiệt tức quá đi!

-Ta không ngờ người múa đẹp như vậy! Đúng là cực phẩm, vậy mà bấy lâu nay ta lại bỏ sót thật đáng tiếc!

Vừa nói, hắn vừa sấn lại chỗ nàng, a, muốn bắt nàng hả? Không được nha, nàng định vùng chạy nhưng cực kì nhanh hắn bắt nàng lại, ôm trong lòng, bế thốc nàng lên đi thẳng về cung...

Đã hơn hai tháng trôi qua, hắn có vẻ dịu dàng hơn trước nhưng mà... đồ con dê! Đúng là hoàng đế! Ba ngàn phi tần chưa đủ hay sao chứ? Nhưng đã quá hạn rồi, nghĩa phụ chắc đã về! Nàng phải tìm cách ra khỏi cung ngay!

Thế rồi cơ hội cũng đến! Hôm nay hẳn có yến tiệc gì đó sẽ về trễ, nàng lập tức hỏi ý Bảo Bảo về việc đào thoát khỏi cung!

-Người tính ổn không đó? Ra khỏi cung mà chưa có lệnh của hoàng thượng là tội khi quân!

-Ta tính hết rồi, lời hứa của người ta chắc chắn sẽ thực hiện, đây là một bước trong kế hoạch!

Bảo Bảo suy tính một hồi, bây giờ hẳn cũng chẳng màng đến việc trả thù nữa, ở với nàng hơn hai tháng qua hẳn rất vui, giống như là tỷ tỷ hẳn sống lại vậy. Giờ nàng đi rồi thì...

-Người còn quay lại không?

-Tất nhiên!

-Được!

Thế là Bảo Bảo lên kế hoạch! Nàng đóng giả những cung nữ được phân phó nhiệm vụ bưng thức ăn, theo đó trốn ra ngoài, Bảo Bảo làm nội ứng!

Đi ngang qua yến tiệc, thật là xa hoa nha! Toàn là thành quả của nhân dân, thật đáng ghét! Nhưng quan trọng là nàng phải đi ra được! Thay vì rẽ trái đến Dạ Yến Đình nàng rẽ phải xuống bếp! Trót lọt! Còn một việc đơn giản là trèo qua khỏi thành, Bảo Bảo đang chờ nàng, có người giúp sức, nhanh gọn lẹ nàng đã rời khỏi cung! Thật dễ chịu làm sao! Giờ thì cao chạy xa bay càng nhanh càng tốt! Về đâu? Phải rồi, Vương phủ!

Đứng trước phủ gia nàng không biết nên làm như thế nào! Giờ chạy vào nhận? Hay hỏi rồi nhận? Cách một, lộ liễu quá, chọn cách hai! Nàng hỏi bọn gia nhân mới biết được cha nàng đã về từ mấy ngày trước nhưng tâm tình không vui, nàng hiểu là do nàng bỏ đi độ ngọt, cha quay lại mà không tìm thấy nên tâm sinh buồn bực, phải tạ lỗi với cha! Nàng xin vào gặp mặt lão gia, đợi một hồi mới có người chạy ra mời vào!

-Cha!

-Thiên Triều!

Nàng mừng muốn khóc, là cha nàng sẽ che chở nàng, là hạnh phúc của nàng! Qua cơn vui mừng ông khẽ trách con gái sao làm ông lo lắng, nàng bèn nói dối là do mãi đi chơi, dạo cảnh nên về trễ, đâu dám nói là nhập cung, sợ cha lo thêm. Thấy con gái trở về ông mừng ra mặt, sai nha hoàn chuẩn bị cho nàng để lát nữa nàng sẽ ra mắt mẹ và các huynh.

Tắm gội sạch sẽ, khoác lên mình y phục mỹ miều, nàng đã đẹp như thiên tiên nay còn làm người khác ngỡ ngàng, các nha hoàn không kiềm được nhìn nàng mãi thôi!

Việc này đến tai các Vương công tử thật sự cũng không vui vẻ gì, đúng hơn là quyền lực bị đe dọa nên ai nấy mặt hắc ám vô cùng! Nàng núp trong màn, nhìn mặt các anh không mấy thiện cảm đâm ra lo sợ! Mãi đến khi cha gọi nàng mới dám bước ra.

Các huynh đều nhìn về phía nữ tử mỹ lệ, nghiêng thành mà sững sốt! Nàng không biết phải làm sao, nhẹ nhàng cúi đầu cất giọng yêu kiều:

-Vương tiểu muội xin ra mắt các huynh!

Hồ đến lần ba mà sao không ai nói gì hết vậy kìa! Không lẽ thất thố gì sao? Nàng lo lắng ngược mặt lên, oa trước mặt nàng toàn là mỹ nam nha, ai nấy đẹp như tạc nhưng hình như đều mang nét băng phong lạnh lùng! Vương Du thấy thế liền lên tiếng:

-Kìa, sao các con không đáp lễ?

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, cất tiếng hồi đáp. Nói chung, buổi ra mắt này không có gì tệ hại nhưng về sau thì không biết có chuyện gì khác xảy ra hay không!

Nàng được đưa đến phòng của mình, thật là hoa lệ nha, căn phòng thật lớn, toàn là những thứ xa hoa, cầu kì! Đúng là tiểu thư có khác! Giờ không ai coi thường nàng nữa, giờ nàng là Đệ Nhất tiểu thư của Vương gia! Đúng là một bước lên tiên, tối nay nàng ngủ trên chiếc giường ấm áp trải đầy nhung thiết là thích! Dùng bữa tối với chén chè nhân nhục thật ngọt, ấm cả lòng! Yêu cha ghê cơ!

“Cộc cộc”.

-Ai vậy?

-Đây phải là khuê phòng của Vương tiểu thư?

Là giọng một người con trai, nàng ra mở cửa, là các huynh của nàng chăng? Ồ, không phải! Là một nam nhi tuấn mã, gương mặt như ngọc nếu như so với tên hôn quân kia chắc không kém mấy phần đâu nha! Thật tự nhiên, vị công tử này bước vào phòng nàng! Ai vậy kìa? Nàng đâu có quen biết?

-Không lẽ Thiết Phiến đã quên ta rồi sao?

A, ở đây ai biết được biệt danh của nàng chứ? Sao lại...

-Huynh... huynh là ai?

Vị công tử đáp gọn lỏn, nhưng như sét bên tai nàng!

-Kim Quân!

Nàng như rụng rời, mãi một lúc sau mới chạy đến ôm lấy vai hắn, dăm mà trách móc:

-Kim Quân, đồ ngốc nghếch!

-A, sao bảo người ta ngốc? Người ta lo muốn chết đây nè!

-Kim Quân sao... vậy là cũng...

-Ừ, hôm đó chẳng là có thiên biến nên quý Vô Thường bắt nhầm hai hồn chúng ta, đành tráo lại một thân xác khác! Đúng là có duyên!

-Híc!

-Không được khóc! Đồ ngốc! Giờ đừng gọi ta bằng tên cũ nữa, cứ gọi là Thiên Quân!

-Hèn chi cha lại biết...

-Ừ, Vương Du, ta đã nói cho ông ấy biết, mà nè, gặp mặt chưa mừng gì hết trơn mà đánh người ta vậy đó hả?

-Thường cái hôn! Được chưa?

Nàng đặt lên trán Thiên Quân một dấu cánh hoa, là thế! Nàng và hắn là bạn chí thân, chỉ là bạn thôi nha, không có ý gì khác! Hắn và nàng hiểu rõ lòng nhau, như là tri kỉ! Giờ gặp lại đúng là muôn vạn trùng phùng! Hai người hàn huyên tới khuya, Thiên Quân phải về Liễu phủ, hai người chia tay mà lòng ấm áp! Nàng sẽ không bao giờ buồn nữa rồi! Bỗng nhiên “cách”, là huynh trưởng!

11. Chương 11 : Không Công Nhận!

-Đại... đại ca!

Nàng gọi khẽ, ngay sau đó là cái tát trời giáng thẳng xuống mặt nàng! Sao... sao vậy chứ? Nàng đâu có làm gì phật ý huynh ấy?

-Người đang ảo tưởng về mình sao? Cứ nghĩ rằng chiếm được tình cảm của cha ta là muốn làm gì thì làm sao? Ai là đại ca của người? Một kẻ không rõ nguồn gốc được vào Vương gia này mà đã vội lên mặt! Người quả là có gan!

“Bốp”. Nàng tát trả! Nếu lý do nào nghe xuôi tay nàng còn chịu nuốt cái tát này, đúng là muốn trôi cũng phải ghen lại! Phải cho hắn biết! Tưởng rằng là đại ca nàng thì muốn làm gì là làm sao?

-Người muốn chết hả?

Đại ca nắm chặt lấy cổ tay nàng, đôi mắt nàng lóe lên, quật cường hơn bao giờ hết! Đã biết trước sẽ như thế này, còn gì phải sợ nữa?

-Đại ca! Huynh là trưởng tôn trong Vương gia mà lại hành động như vậy thật là vô sỉ! Nguồn gốc? Cần thiết vậy sao? Vậy nếu muội là thiên kim tiểu thư thì chắc thái độ của huynh đã khác? Huynh đánh giá con người qua cái gì? Một con bé ăn mày có lòng tự tôn vẫn hơn là quý tộc mà vô sỉ! Là cha đã ngó ý muốn nhận muội làm nghĩa tử, huynh làm vậy là có ý gì? Muốn nói rằng quyết định của cha là sai lầm phải không? Có gan thì sao không nói thẳng cho cha biết, mà lại thô lỗ với muội? Huynh không đáng hai từ “trượng phu”!

Những lời của nàng khiến hấn nhú mày! Nữ tử này quật cường vô cùng, không hề khiếp sợ! Đúng là hiếm thấy, vì lẽ này mà cha nhận nàng làm nghĩa tử sao? Mãi một lúc sao hấn mới nở một nụ cười mỉa mai.

-Hay! Quả thật là hay! Cha mà chọn thì chắc không lầm, có điều ta không ngờ người lớn gan đến thế!

-Nếu huynh đến phòng nữ nhân vào đêm khuya thế này để nói những lời vô nghĩa đó thì xin mời đi ra!

Nàng đuối thẳng! Có gì phải kiêng nể? Hấn nhìn sâu vào đôi mắt trong veo, rực lửa của nàng, trong đáy lòng có chút rung động! Mà không, từ lâu lắm rồi, hấn sẽ không bao giờ động tâm vì ai nữa! Nhưng...

-Ta không bao giờ công nhận người là thiên kim của Vương gia!

Nói xong hấn ôm chặt lấy nàng, đặt lên môi một nụ hôn dường như đã khảm sâu vào tâm trí hấn, buông nàng ra hấn quay ngoắt ra cửa, phất tay áo bước đi trong màn đêm!

Hấn đi rồi, nàng ngồi phịch xuống, nước mắt lăn dài trên má, tại sao không bắt kì ai chấp nhận nàng? Nàng đã làm gì khiến mọi người xa lánh? Tại sao?...

...

Ngọc Thiên Cung.

-Các người nói sao?

-Tâu bệ hạ, thần đã cho lục soát toàn bộ hậu cung đều không thấy!

Hoàng đế khẽ phất tay, thêm một mạng người rơi xuống! Từ lúc nàng đi hấn ra lệnh rà soát tất cả các cung nhưng tuyệt nhiên không thấy! Tra khảo nhiều người cũng không tìm ra được manh mối nào! Hấn phát tiết! Mấy hôm nay, cả hoàng cung im lặng đáng sợ, đến thờ cũng không dám! Còn hấn thì không hiểu vì sao lại hay đến vườn thượng uyển ngắm hoa, trông có vẻ nhàn nhã nhưng chỉ cần động tâm một chút thì bất cứ ai cũng có thể rơi đầu!

...

-Đẹp quá!

Nàng với tay hái cánh hoa sen hồng, ngón tay trắng muốt vươn ra, gương mặt kiều diễm in dưới lòng hồ, đôi mắt khép hờ, đen láy, môi như cánh hoa nhẹ nhàng hé mở, quả là phong tình vạn chủng!

-Tiểu muội thích hoa sen sao?

Là lục ca ca, ở Vương gia chỉ có lục ca ca và Thiên Quân- giờ là con quan thượng thư thường đến thăm nàng! Còn có cha nữa, ngoài ra cũng không ai ghé qua hỏi nàng một câu nào! Nhất là đại ca, mỗi lần nhìn thấy nàng liền lóe lên ánh hận, nàng không bao giờ hiểu hành động kì lạ của y đêm đó nghĩa là gì! Lục ca đến trước mặt nàng, ngắt lấy một nhành sen, nở một nụ cười ôn nhu, gương mặt tuấn tú, thư sinh quả là làm say người, đối với nàng, ngoài Thiên Quân, lục ca ca là người dễ thương nhất!

-Muội cũng thích hoa sen, ngoài ra còn có hoa linh lan nữa!

Bỗng chốc nàng nhớ tới hấn! Vớ vẩn! Quãng hết đi! Lục ca ca nhìn nàng trêu mến, đỡ bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đặt lên lòng bàn tay nhành hoa sen hồng e ấp nở! Lục ca ca quả là người dịu dàng! Ngay lúc đó đại ca vô tình đi ngang qua, thấy nàng đang cười đùa với lục đệ bỗng cau mày khó chịu.

-Lục đệ, phụ thân vừa cho người đi tìm đệ, đệ mau đến thư phòng đi!

-Đại huynh có biết là chuyện gì không?

-Không! Nhưng có vẻ gấp!

Lục ca ca đứng lên, quay lại nhìn tiểu muội nhỏ nhắn khẽ nở nụ cười:

-Lục huynh có chút việc, gặp lại muội sau nhé!

-Vâng!

Thấy được nụ cười của lục ca làm nàng ảm áp vô cùng, nhưng tia ảm áp đó bị cắt đứt thô bạo bởi tình quang lạnh lẽo của đại ca! Nàng im lặng, cúi xuống ngắm hồ sen, phớt lờ sự có mặt của hắn! Thế nào cũng lảng nhục nàng, nàng quen rồi, là đồ kị, là ganh ghét! Nàng chẳng thèm dỗi co nếu hắn chưa muốn chiến tranh bùng nổ! Nhưng hôm nay đại ca quả nhiên rất lạ!

-Người thích hoa sen?

-Vâng!

-Đến đây!

Hắn vươn bàn tay to lớn về phía nàng, đến với hắn? Để làm gì? Dù e sợ nhưng nàng vẫn tiến, khi còn cách hắn độ ba bước, nàng dừng lại, hắn nhìn nàng chăm chú! Cuối cùng đôi mắt phượng đó trống rỗng, nhắc bóng nàng lên!

-A!

Bất ngờ quá! Nàng không kịp chuẩn bị!

-Im lặng đi!

Giọng hắn khàn khàn, hắn bế nàng vòng qua hậu viên, đi vòng vèo, nàng cũng chẳng nhớ nổi đường! Phủ gia của cha quả thật là to lớn! Đi rất dễ lạc, nàng im lặng nhìn hai bên, một lối đi vào một phủ các!

-A, bỏ... bỏ muội xuống!

-Ta bảo người im lặng mà!

Nhưng rõ ràng, dù không biết đường nàng cũng biết chữ! Đây là... là phủ các của hắn! Đẩy cánh cửa đi vào, đặt nàng xuống giường, chiếc giường thật lớn, rất xa hoa, hơn cả phòng của nàng! Cũng đúng, dù gì đi nữa hắn cũng là đệ nhất công tử của Vương gia! Nhưng mục đích của hắn là gì?

-Buông... buông ra!

-Im!

Ép nàng vào lòng ngực hắn, rất lâu! Ngộp thở quá đi mất! Hắn nhìn nàng, một cái nhìn si mê kèm theo một chút gì đó khó hiểu! “Roạt”. Tấm rèm bị kéo bung! Để lộ đằng sau chiếc giường là một kim liên trì cực lớn! Nàng như say mê vào những đóa hoa sen xinh đẹp trước mặt!

-Thích không?

Hắn ghé vào tay nàng nói nhỏ. Nàng khẽ giật mình! Hắn đưa nàng đến là vì muốn cho nàng xem hồ sen này sao?

-Ồ, đẹp lắm, muội thích lắm!

Trong mắt hắn một cái gì đó xẹt qua, không xác định! Nàng mãi ngắm nhìn những đóa hoa, thật là đẹp! Đáng để trầm trồ.

-Đại ca, hồ sen này là của...

-Không được gọi ta là đại ca! Lần trước ta nói người quên rồi sao?

-Vâng... muội gọi là huynh trưởng, có được không?

-Không! Ta chưa từng công nhận người trong Vương phủ này!

Nghe những lời đó nàng đau lòng không chịu được, kim nén không nổi, nước mắt nàng lăn lăn rơi, nàng vội quay đi lấy tay quạt nước mắt! Thấy nàng khóc, như có chút gì đó trong lòng hắn khuấy động! Ôm lấy nàng, hắn vuốt ve mái tóc dài thẳng mượt.

-Ta chẳng bao giờ cho phép người trở thành thiên kim của Vương gia!

-Vì sao?

Nàng uất ức!

-Người chỉ có thể làm dâu của Vương gia mà thôi!

A, là thế! Nguyên do là thế sao?

-Sao... sao huynh lại...

Không nói gì hắn hôn phớt lên môi nàng, cầm lấy một đóa hoa sen đặt trên lòng bàn tay nàng. Hắn khẽ viết lên tay nàng mấy chữ! Dù chỉ là cái vẽ tay không dấu vết nhưng nàng đủ thông minh để biết được đó là gì!

-Không được, Ngu huynh!

-Tại sao không?

Giọng hắn phút chốc trở nên cứng lại!

-Người chỉ có một con đường để chọn mà thôi!

Ngay sau đó hắn trói chặt nàng trong tay hôn ngẫu ngẫu nhiên!

12. Chương 12 : Khổ Vì Được Sủng!

...

Qua ngày hôm sau, nàng tình cờ gặp tam ca ca, huynh ấy đưa cho nàng một tấm khăn, giở ra xem thì có hình thêu phượng hoàng! Là một lời tỏ tình sao? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy kia? Mấy ngày tiếp theo đó, không cách này thì cũng cách khác, các ca ca tiếp cận và... tấn công nàng! Trời ôi! Chuyện gì mà quái đản thế không biết! Hỏi phụ thân thôi!

-Cha à, con lo lắm!

Mãi không nghe cha nói gì nàng khẽ thốt. Vương Du lặng im nhìn đứa con gái xinh đẹp trước mặt, thở dài một tiếng!

-Có lẽ ta đoán trước được điều này, các ca ca của con không ai muốn con làm tiểu thư nhà họ Vương!

-Sao lại thế hả cha? Con đâu có làm gì...

-Vì... chúng yêu con, Thiên Triều à!

Ngũ lôi oanh đỉnh! Các ca ca yêu nàng! Muốn xui! Trời ôi, sao lại vậy được?

-Giờ sao hả cha?

Ông im lặng không trả lời, đúng hơn là đường giải quyết bị bế tắc! Nhưng trước tiên là phải trấn an con gái.

-Ta hiện giờ chưa có cách nhưng con đừng lo ta sẽ giải quyết sớm chuyện này, cũng khuya rồi con nên nghỉ ngơi đi!

-Dạ, chúc cha ngon giấc!

Nàng khẽ lui ra, đến cửa nàng đâm sầm vào một người, là ngũ ca ca! Ca ca cười hàm ý, đỡ lấy tiểu muội đang loạng choạng suýt té vào lòng.

-Muội có sao không?

-A, cảm ơn ngũ huynh, muội không sao!

-Muội định đi đâu vậy?

-A, muội định về phòng nghỉ ngơi!

-Ta đưa muội đi nhé!

-Ồ, vâng!

Thiệt là! Nàng không muốn đi cùng ngũ ca tí nào, nhưng giờ trời đã tối thân nữ nhi còn có thể viện cớ đi đâu được chứ? Đành chịu thôi! Đến phòng, ngũ ca dắt nàng vào, ở lại trò chuyện một chút rồi mới đi! Thiệt là mừng quá, ai dè cái mừng mau tan, một vị khách hắc ám gõ cửa phòng nàng! Là Vương đại ca!

-Huynh đến đây làm gì?

-Ta không có quyền đến sao?

-Ồ, không phải! Tại...

Không để nàng nói hết câu, hắc hôn chặn lời của nàng, nụ hôn sâu thật sâu, như bùng tỏa tất cả thèm khát! Nàng thường bị cưỡng hôn kiểu này thiệt là khổ cái thân của mình! Vòng tay đại ca xiết lại từ phía sau ôm nàng vào phòng. Đặt nàng yên vị trên giường, lúc đó nụ hôn mới dứt!

-Ta đã nói là người không được gọi ta là huynh kia mà!

-Muội...

-Không được xưng như thế!

-Vậy...

-Người không thể nói chuyện, xưng hô với ta như cách người nói chuyện, xưng hô với Thiên Quân được hả?

-Ồ...

Sao lại như vậy? Nàng nhất thời cứng đờ chẳng biết phải làm sao. Nhìn xoáy vào đôi mắt đen của nàng, hắc trầm lặng nâng cái cằm nhỏ bé của nàng, hôn xuống cổ.

-Ta không thích người đi cùng người đàn ông nào khác!

-Huynh đừng làm vậy...

-Không được gọi ta như thế!

Hắc gắt! Thật ghét khi cứ xưng hô với hắc như vậy!

-Thiên Quân là bạn muội, huynh là đại ca của muội, xưng hô làm sao giống nhau được?

-Ta chẳng đã nói sao? Ta không công nhận!

-Nhưng cha công nhận!

Thoáng chút im lặng, hắc đè nàng thẳng xuống giường!

-Vậy chỉ cần cha không công nhận thì người sẽ hết gọi ta như thế chứ gì?

Sao phải quá như thế! Nàng sợ, sợ bị bỏ rơi, là nước mắt cô độc, kinh hoàng đã bao nhiêu năm tồn đọng ứ ra!

-Sao người phải khóc?

Hắc vuốt tóc nàng, ôm chặt vào lòng cho thỏa nhớ mong! Phải chịu đựng một lúc lâu hắc mới chịu rời đi, nàng lặng lẽ lăn ra giường, thở dài!

-A, đẹp quá!

-Nàng thích không?

Thiên Quân ôm nàng trong tay, cài lên tóc nàng một đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp.

-Chàng tìm ở đâu thế?

-Là ta chọn cho nàng!

-Thiệt không?

-Nàng không tin ta sao?

-Có chứ!

Đặt lên trán Thiên Quân một nụ hôn, nàng cười quyến rũ nhưng rất ngây thơ. Thiên Quân ôm chặt nàng trong tay, hai người trông cực kì tình tứ! Ai dám bảo họ là bạn bè?

Thế nhưng đó lại là sự thật! Chỉ có Thiên Quân mới làm nàng yên tâm, mới biết cách làm nàng vui, và là người nàng đặt trọn vẹn niềm tin mà không sợ hãi! Thiên Quân và nàng như người tri kỉ, chỉ cần nàng nhìn, Thiên Quân đã hiểu, Thiên Quân chỉ nàng nhiều thứ, cho nàng biết niềm vui trong cuộc sống, và nàng tin là trên cuộc đời này người tin nàng nhất, người yêu nàng nhất chỉ có thể là Thiên Quân! Tất nhiên định nghĩa yêu của nàng là tình bạn bè thắm thiết chứ không có nghĩa gì khác! Hôn, ôm đối với nàng là bình thường nếu nàng làm điều này với Thiên Quân và là bất thường nếu nàng làm với người khác! Thiên Quân và nàng đã nhất trí cách xưng hô cho phù hợp, vì thế ai ai cũng nghĩ rằng họ vừa khéo một đôi!

-A, nghe nói ở Hương giang rất đẹp không biết...

Nàng cố tình ngưng lại để chàng tiếp lời.

-Ta đưa nàng đi xem nhé!

-Chỉ có chàng là hiểu ý em nhất!

Xưng “em” cũng không sao! Thiên Quân hơn nàng một tuổi ở quá khứ và hiện tại thì hơn rất nhiều, nàng không câu nệ với chàng dù chỉ một chút!

...

Hương giang...

Hai bên bờ sông rộn ràng người qua kẻ lại, như mắc cửi! Những chiếc lồng đèn giấy đỏ treo đầy, đủ loại hàng hóa được bày bán, trông thật vui mắt! Dòng sông xanh in bóng trời mây lặng lẽ im lìm trái ngược với sự ồn ào xung quanh nó. Từng làn sóng nước nhỏ gợn nhẹ nhàng khua theo chiếc thuyền xanh trúc. Một chiếc thuyền đơn giản hình vuông, được tạo nên bởi những thân tre xanh màu, bốn bên của thuyền được ngăn lại bằng những thanh tre tròn lắt, treo vài chiếc đèn lồng nhỏ xíu. Thuyền không có mui, chỉ có một chiếc bàn đơn sơ cũng bằng tre nốt, để chiếc ấm trà cùng vài cái chung nhỏ. Một người chèo đò đội nón lắt lể đưa người qua lại cùng mái chèo rẽ nước lướt đi. Trên thuyền một đôi nam thanh nữ tú tình tứ ngồi bên nhau ngắm cảnh Hương hồ. Yên bình và lãng mạn.

-Đẹp quá! Thật thơ mộng!

-Nàng có thích không?

-Có chứ...

Nàng ngả vào lòng chàng, ôn nhu, mơ màng. Trời đã quá trưa, cây dù cầm trên tay chàng che nàng khỏi cái nắng ban trưa, vị cảnh si tình, nàng chìm trong hương nước bốc lên, mặt nước loang loáng in hình bóng nàng xinh đẹp, dịu dàng. Những nhánh liễu rủ hai bên bờ sông chấm mặt nước, gọi chút lan tỏa. Một giấc ngủ trưa ngắn ngủi, bình yên...

...

Mở mắt ra là bóng hình quen thuộc!

-Nàng dậy rồi sao?

-Ừm!

Nàng ngồi dậy, tay tựa vào chàng rất yếu đuối, nữ tính vô cùng, thử hỏi nam nhân nào mà không say mê kia chứ? Nàng nhận ra mình đang ở khuê phòng, có lẽ Thuyên Quân đã bỗng nàng về đây.

-Sao hôm nay nhà có vẻ nhộn nhịp?

-Là hoàng thượng ghé thăm, Vương phủ đang rộn ràng tiếp đón!

Hoàng thượng? Là hần! Kẻ đáng hận! Mặc! Nàng viện cớ mệt không tiếp là được!

-Mình ra hồ sen chơi đi!

-Ừ!

...

Hồ sen lung linh trong cái nắng gắt buổi trưa như xoa dịu, làm mát cả phủ gia. Nàng trong tay chàng, thơ mộng một cặp uyên ương.

-Kiếp này nàng quả là xinh đẹp!

-Chê kiếp trước của em sao?

-Không! Nàng vốn là kẻ đa tình!

-Còn chàng thì sao? Cũng đào hoa thôi!

-Nàng ghen?

-Còn lâu!

Nàng làm mặt giận, Thiên Quân liền tìm cách cho nàng cười, hai người vui đùa không hề hay biết có một vị khách đứng từ xa chứng kiến tất cả! Mặt hần u ám, có chút xót xa!

Chính là hần! Người nàng căm hận! Hoàng đế! Đường đường là thiên tử lại không thể nắm trong tay trái tim của người mình yêu! Tận mắt nhìn thấy nàng tình tự trong tay người khác cơn ghen bỗng chốc bốc lên ngàn ngọn lửa!

13. Chương 13 : Tiến Cung!

-Thiên Triều!

Cái tên vang vọng trong đầu hần bao lâu nay, làm hần điên đảo giờ có thể thốt ra thành lời!

Nàng quay lại! Là hần!

-Ta nói chuyện riêng với nàng được không?

Hần hết kiên nhẫn! Khi mà bên cạnh nàng còn có một người đàn ông khác!

-Vâng, thưa hoàng thượng!

Thiên Quân sớm biết việc thất lễ là không thể nên cáo lui ra ngoài, chàng lo cho Thiên Triều, đâu biết sự tình trước đây! Còn lại hai người, hần chậm chậm bước đến trước ánh mắt hờ hững của nàng! Hần không biết vì sao khi nàng nhìn hần như thế hần rất là đau!

-Là người cố tình che giấu thân phận?

-Che giấu?

-Thiên kim của Vương gia, địa vị không phải nhỏ lại lên vào cung ta náo loạn, hay là tìm cách lôi kéo sự chú ý của ta?

-Nếu ta nói ra điều đó người sẽ đối xử với ta như thế nào? Địa vị? Quan trọng vậy à? Cần người chú ý đến vậy sao? Đối với kẻ hèn này chẳng dám mơ cao, chẳng qua là được phúc được nhận làm nghĩa tử của Vương gia, thật đâu dám đem chuyện xấu hổ này ra mà lờ thiên hạ!

Nàng day nghiêng! Mười phần giận dữ! Những câu nói mỉa mai của nàng cắt sâu vào tâm hấn!

-Ngày mai người sẽ tiến cung!

-Ta không thích!

-Hoàng thái hậu đã mất, ta cần người cai quản hậu cung!

-Ta không thích cùng mấy hạng đàn bà đó tranh đua những điều vô nghĩa, nếu hoàng thượng cần xin tiến cử người khác đi!

Nàng xoay bước, thật nhanh về khuê phòng nhưng bị hấn chặn lại, kéo vào lòng!

-Bổn vương tiến người, người phải đi! Người muốn gì ta cũng có thể cho cả!

-Thứ ta muốn người không bao giờ cho được!

-Là gì?

-Tình cảm của ta!

Hấn cứng đờ! Tình cảm của nàng? Nàng căm ghét hấn làm sao... Lúc đó nàng tuột khỏi tay hấn, lặng lẽ về khuê phòng bỏ lại đằng sau ánh mắt bàng hoàng của hấn!

...

Vậy mà vẫn phải tiến cung! Đúng là lệnh thiên tử!

-Người đừng tỏ thái độ như thế!

-...

-Đúng là không biết điều! Bao nhiêu người mong ước ở vị trí này mà không có được!

-Vậy người tiến họ vào cung đi!

Một lần nữa nàng chặn họng hấn!

-Người rút cuộc là không vừa ý điều gì?

-Tất cả!

Hấn đến ngồi kế bên nàng, ôm nàng vào lòng, nàng lại đẩy hấn ra! Không cho phép nàng coi thường hấn, hấn xiết chặt nàng lại trong tay, hôn lên đôi môi màu đào xinh đẹp!

“Chát”.

-Vô sỉ!

-Đừng tỏ thái độ đó với ta! Muốn chết sao?

-Giết ta đi nếu người chán ghét ta như thế!

Chán ghét? Hấn không chán ghét nàng mà là...

-Người im lặng mà nghe cho kĩ ta chỉ nói một lần duy nhất thôi!

Mẫu hậu từng nói với hấn đừng để vuột mất người yêu thương! Hấn sẽ biến nàng thành của hấn, độc nhất một mình hấn thôi! Ôm thật chặt nàng vào lòng, giọng hấn thật khẽ nhưng rõ ràng ngay sát bên tai nàng:

-Bổn vương không thể tiến cử một ai khác vì bổn vương chỉ tuyệt ái một mình người thôi!

Nàng còn sợ mình nghe lầm hay hấn ăn nhằm độc dược gì mà nói với nàng như vậy! Tuyệt ái? Là tuyệt ái sao? Nhưng nàng quan tâm làm gì? Hấn là vua trong cung chẳng thiếu cung nữ sắc nước hương trời rồi nàng cũng sẽ bị bỏ rơi thôi! Quan trọng là phải làm sao rời khỏi đây!

-Dù cho người có nói thật thì cũng vô nghĩa!

Hoàng đế nghe thế liền nổi giận, đầu phải dễ dàng bắt hắn nói ra câu nói đó! Vậy mà nàng dám...

-Rồi người sẽ hối hận vì câu nói này!

Đứng phắt dậy, hắn bỏ ra ngoài! Nàng im lặng, dù cho hắn có nói thật thì nàng có lẽ cũng không nên hy vọng! Trên đời này người tốt nhất với nàng chỉ có Thiên Quân mà thôi!

...

-Thưa tiểu thư hoàng thượng giá đáo!

-...

-Tiểu thư!

-...

-Tiểu... tiểu thư! Hoàng thượng...

Thị nữ sợ xanh mặt, hoàng thượng đến rồi mà tiểu thư không chịu ra tiếp thể nào cũng...

-Ra ngoài!

-Dạ!

Giọng hắn lạnh lùng, âm u! Định chống đối đến cùng sao? Nữ tử bên trong màn không sợ trời không sợ đất nhưng hắn quyết phải làm nàng phục tùng hắn!

-Người còn định ở trong đó đến bao giờ?

-...

-Đừng chọc bỗn vương nổi giận! Sức kiên nhẫn của ta luôn có giới hạn!

-...

Giật phắt chiếc màn! Nàng không có ở trong! To gan! Hắn quát tháo gọi tất cả thị nữ cùng lính gác ra lệnh tra khảo, hỏi cung! Quyết phải bắt nàng về!

...

Thượng uyển viên.

Trăm ngàn hoa khoe sắc, dưới ánh nắng vàng đôi mắt ngọc long lanh, từng sợi tóc tung bay trong gió. Nữ tử thướt tha thanh lệ.

-Đường Uẩn!

Bất giác nàng gọi khẽ! Sao lại nhớ tên hắn? Nàng, rõ ràng căm ghét hắn! Hận hắn, muốn trả thù! Bảo Bảo từng nói với nàng độc nhất là phụ nhân tâm! Đó là cách nàng có thể làm nhưng nàng sợ hắn sẽ đau lòng! Vì cái gì mà như thế? Nhớ những lúc hắn ôn nhu, nàng bất giác...

-Ra là người ở đây!

Là giọng nói của hắn! Bàn tay như sắt xiết lấy cánh tay nàng, nàng quay lại, gương mặt anh tuấn, lạnh lùng, có chút gì gợn lên trong đáy mắt! Tìm được nàng rồi, biết chắc là không dễ gì để lìa nàng về hắn quay lại ra lệnh:

-Đem tất cả ra chém cho ta!

-Tuân lệnh!

Hắn không chém đầu nàng, vậy hắn chém đầu ai? Ngay lúc đó nàng thấy một toán người bị lôi đi, trong đó có Tiêu Nhi, nha hoàn thân tín của nàng, trông thấy chủ nhân, Tiêu Nhi lớn tiếng cầu xin:

-Vương tiểu thư, cứu mạng nô tì! Cứu mạng!

Hắn thật là ngang ngược mà! Không nhịn được, nàng hét lên:

-Dừng lại ngay lập tức!

Nhưng toán lính chỉ nghe lệnh của hoàng thượng thôi chứ đâu coi lời nói của nàng ra gì, vẫn tiếp tục lời đi! Nhịn không được, nàng giật phắt khỏi tay hắn xông tới chặn đường lão công công!

-Tiểu thư xin mời tránh ra!

-Ta không tránh!

Giờ không kiêng nể gì nữa nàng đá văng lão sang một bên, xông tới quật ngã mấy tên lính! Lúc đó bỗng có ai đó ôm nàng lại, ngăn không cho nàng tác quái!

-Buông ta ra ngay tên vô sỉ!

-Nếu ngươi còn la, ta sẽ dùng nhục hình với chúng!

Vừa nghe câu nói đó của hoàng đế, Tiêu Nhi bủn rủn cả tay chân, ngồi phịch xuống đất! Trông thấy tình cảnh đó, thật không biết phải làm sao!

-Ngươi phải lập tức thả họ ra!

-Im miệng! Ngươi bỏ trốn chưa biết tội mà còn dám lớn tiếng ra lệnh cho bốn vương sao?

-Ta bỏ trốn trong vườn thượng uyển của ngươi à? Ngươi có biết suy nghĩ gì không hả? Hôn quân vô đạo, một kẻ như ngươi không biết phán xét đúng sai sao dám làm xưng là thiên tử? Chỉ một điểm này cơ bản ngươi không xứng với ta!

Hắn nhú mày, nữ tử này đang đả kích hắn!

-Đưa chúng vào ngục!

-Vâng, thưa hoàng thượng!

Tiêu Nhi nhìn chủ nhân bái lạy cảm tạ rồi lặng lẽ quay đi, Thiên Triều nhìn thấy lòng như lửa đốt! Vốn là nàng muốn làm mặt lạnh với hắn nhưng đến nước này muốn “lạnh” cũng không “lạnh” nổi nữa rồi! Hắn ôm nàng trong tay biết được rằng đã thành công rồi, nàng rốt cuộc cũng nghe lời hắn nhưng lời nói lúc này của nàng như cửa vào tim hắn! Không xứng! Hắn không muốn nghe cái từ đau lòng đó lần nào nữa!

-Theo bốn vương về cung!

“Chát”.

-Không về!

14. Chương 14 : Làm Nữ Đại Ca

-Nếu ngươi không về thì ta sẽ dùng đầu của chúng để lôi ngươi về!

Hắn lạnh giọng đe dọa! Nàng cuối cùng cũng có điểm yếu! Hắn nhất định phải lợi dụng nó!

-Ta theo ngươi về cung, ngươi không được làm hại đến họ!

-Được!

Đành thuận ý hắn vậy, không thể để Tiêu Nhi chết oan uổng! Hắn đắc ý bẻ thốc nàng lên đi thẳng về cung!

...

-Từ rày ngươi ở đây, nhớ cẩn thận!

-Ta biết rồi!

-Cung nữ nào cũng mong được hoàng thượng sủng ái, ngươi có vẻ được ngài chú ý có thể họ sẽ làm khó làm dễ ngươi!

-Người đừng lo ta làm được mà, nhớ đến thăm ta nhé!

-Ừ! Bảo trọng!

Bảo Bảo nhìn dáng nàng mảnh khảnh đi vào trong thềm nén tiếng thở dài. Hắc biết đẩy nàng vào hậu cung lần này chắc chắn là hoàng đế muốn răn nàng, ở trong đó không khéo mồm miệng chỉ còn đường chết! Thâm cung luôn là chốn vùi thân của kẻ bất hạnh!

...

Ngày đầu tiên, không thấy gì khác biệt, đến ngày thứ hai những cung nữ bắt đầu giở trò “ma cũ bắt nạt ma mới”!

-Ê, coi kìa, con nhỏ đó đẹp cũng không thua kém chúng ta nhưng sao cứ được hoàng thượng ân sủng vậy? Đáng ghét!

-Dạy cho nó một bài học về tôn ti trật tự đi!

-Được đó Si Dao tỷ!

Cô cung nữ có tên Si Dao thân hình mảnh mai, yếu điệu, gương mặt khá nét, sắc sảo tiến đến túm đầu nàng! Đang lúc nàng chuẩn bị tắm!

-A, đau!

-Ha ha ha!

Lũ cung nữ xung quanh cười sặc sụa, chuẩn bị coi màn kịch tiếp theo!

-Sao cô nắm đầu tôi?

“Chát chát”. Hai cái bạt tai liên tiếp vào má nàng, lại thêm trận cười ác ý!

-Đừng tưởng được sủng rồi làm tới, mi chẳng qua chỉ là một tiểu nô mua vui cho ngài mà thôi!

A, là cơn ghen của đàn bà! Nàng cười nhạt! Được lắm, muốn xem bản lĩnh bốn cô nương sao?

-Sao hả? Ta phải dạy i...

Chưa nói dứt câu, cổ tay của Si Dao bị nàng bẻ ngoặt!

-A!

Bàn tay nới lỏng tóc nàng, nàng lập tức thoát ra! Cả bọn chưa kịp định thần thì nàng giật phắt cái khăn trên thành bồn!

-Hình như tụi bay chưa biết Thiết Phiến ta đến cỡ nào thì phải?

Trước tiên là Si Dao! Nàng túm tóc Si Dao kéo mạnh!

-To gan! Dám nắm tóc ta!

Nàng quát lên, hai tay cật lực vả liên tiếp lên mặt Si Dao, dám đánh nàng vô cớ hả? Trả giá này!

-Đau... đau quá! Buông ra! Cứu!

Si Dao lão đảo, ngã xuống đất! Những cung nữ còn lại lên tiếp cứu thì bị nàng đánh bật! Quăng Si Dao vào góc tường nàng biết cách uy hiếp lắm, nhớ ngày xưa làm đại sư tỷ cũng oai lắm à, không ngờ ở đây vẫn có đất dụng võ!

“Bóp bóp”. Nàng đá, đập túi bụi vào người Dao nhi, thấy cũng tội nhưng nàng hiểu luật “giết gà để răn khỉ” lắm! Mạnh tay thì mới được! Si dao ôm đầu, úp mặt lên gối, co người lại! Một cung nữ thấy vậy định chạy ra ngoài báo liền lọt vào mắt nàng.

-Nếu bất cứ ai chạy ra ngoài, ta giết hết!

Cô cung nữ vừa nghe quát bỗng thấy rụng rời! Lật đật quay trở lại! A, răn đe xong rồi phải “thực hành” thì mới sợ!

-Tất cả sắp hàng, từng người đi lên!

Chương XIV (part 2): Làm Nữ Đại Ca

Nàng chỉ tay đến gần chỗ Si Dao! Ai nấy run rẩy chẳng biết làm sao! Đề phòng họ chạy nàng khóa cửa lại, túm một người lôi lên! Người này chịu y hệt Si Dao! Mấy người sau quýnh quý đi lên, run lập cập! A, bước đầu thành công rồi! Coi ai bắt nạt được ta!

-Từ rày, ta làm đại ca ở đây! Các người mà hó hé là ta giết hết! Rõ chưa?

-V... vâng!

Mấy cung nữ bê bết dưới đất, dầu tóc rối bung, run giọng. Si Dao thì nằm đờ ra đất do lúc nãy nàng phát tiết dữ quá nên chịu không nổi xỉu từ lâu! Cả đám cung nữ im re, bây giờ ai nấy đều khiếp đảm nữ “đại ma đầu” này rồi!

-Ta muốn biết tên hết tất cả các người!

-Tôi tên Tiểu Bích!

-Tôi là Thi Chi!

-Tôi là...

Một hồi, nàng cũng biết hết tên các cung nữ! Ai da thiết khó nhớ nha, nhưng không sao! A, còn một người chưa biết tên là cô gái to gan lúc nãy nắm đầu nàng!

-Cô ta tên gì?

Nàng hất hàm, chẳng rõ nêu câu hỏi cho ai. Một cung nữ trả lời hộ:

-Cô ấy tên là Si Dao, thường được hoàng thượng ân sủng!

A, trong đầu nàng vẽ ra một kế hoạch! Nhưng trước tiên nàng phải rõ một nguyên do đã!

-Nói cho ta biết vì sao lúc nãy dám gây hấn với ta?

Ai nấy im lặng như tờ, sợ nói ra lại giống lúc nãy. Một bầu không khí im lặng.

-Sao vậy?

-Người thì biết gì chứ?

Không biết Si Dao đã tỉnh từ bao giờ, ghen giọng thốt. Nàng quay lại quát mắt nhìn, bị tia nhìn sắc bén của nàng quét ngang, Si Dao khẽ run!

-Ta hỏi nguyên do!

Lại im lặng! Quá coi thường nàng!

“Rầm”. Rắc!

Hai thanh âm khô khốc rợn người! Chiếc bàn nàng đang ngồi lên bị chẻ làm hai trước ánh mắt khiếp đảm của các cung nữ! Nàng giận dữ lắm rồi nha, không khéo là nàng giết người thiệt như chơi! Si Dao nhìn cảnh này thì cứng đờ! Chiếc bàn gỗ dày như vậy bị nàng chẻ làm đôi dễ dàng huống hồ chỉ là...

-Tại người mới vào nên không biết! Ai được hoàng thượng ân sủng thì ít nhất cũng nằm trong mười bốn ngôi vị phi tần, may ra còn được hưởng chút vinh hoa phú quý! Còn nếu cả đời không được ngài để mắt đến thì tới chết cũng phải sống trong Phật đường như một ni cô!

-Mà đâu phải ai cũng may mắn...

Một cung nữ khác chen vào. A, thiệt thống khổ nha!

-Nếu đã biết vậy sao các người còn vào đây?

-Đâu phải ý chúng ta là lệ triều đình đó chứ! Làm hoàng hậu, ai chẳng mơ cao nhưng để leo lên ngôi vị đó tốn không ít máu và nước mắt, của cải tiền bạc, thậm chí là phải hy sinh nhiều thứ hơn nữa kìa, chúng ta quả thật không dám nghĩ đến chứ đừng nói là mong muốn!

Ra thế! Nhưng nàng không hiểu rõ lắm!

-Sao phải tốn tiền bạc, chỉ cần dùng nhan sắc là đã có thể thành công rồi!

-Bởi vậy mới nói người không biết gì cả! Hoàng thượng không đi xem mặt để tuyển cung mà hoàn toàn là nhờ họa sĩ vẽ lại rồi trưng lên, thuận mắt thì tiến cung, không thì bị chuyển vào nơi khác, ai có tiền đút lót thì được vẽ đẹp hơn một chút may ra được ngài để ý...

Lúc nào cũng bắt công! Đáng ghét!

-Người, không phải cũng mơ vào ngôi vị đó sao?

Một cung nữ to gan hỏi.

-Sao kia?

“Rắc”. Mảnh gỗ trong tay nàng bị bóp nát vụn rơi trước mặt mọi người! Ai nấy xanh tái, trắng bệch!

-Ta không màng mấy thứ xa hoa đó, ta cần ở đây ít lâu, dù gì đi nữa ta cũng có hôn phu rồi! Ta sẽ ra khỏi cung, lấy chàng, hưởng nhàn đến chết hơn là ở cùng tên hôn quân đó sao?

Các cung nữ như không tin vào tai mình! Lần đầu có người ăn nói kì lạ như vậy! Nhưng mà nghe có vẻ thật lòng. Cuộc nói chuyện có cởi mở đôi chút!

...

Ba ngày rồi, nàng đã lên nắm “trùm” ở đây! Quan hệ trở nên tốt lên chút ít, mọi người nhìn nàng bằng con mắt khác nhưng vẫn sợ chết khiếp khi nàng “lên cơn”!

-A, hoàng đế có thường đến đây không?

-Có thể, ta nghe mấy tên thái giám kháo nhau như vậy!

-Si Dao, đây là nhiệm vụ của người!

-Gi... của ta?

-Ta giả bệnh, nếu hấn đến tìm các người phải giữ chân hấn lại!

Nàng đập bàn thật mạnh, thị uy! Im lặng, đây là mệnh lệnh của “đại ma đầu”, không ai dám cãi nếu chưa muốn chết! Nàng quay phắt vào trong, mọi người lục tục kéo nhau ra ngoài...

...

-Hoàng thượng giá đáo!

15. Chương 15 : Bệnh Vô Phương Trị!

-A! Hoàng thượng đến!

Một đám cung nữ lập tức ủa đến. Đường Uẩn nhìn quanh, không có nàng trong bọn họ!

-Vương tiểu thư đâu?

-Hoàng thượng! Nàng ấy bị bệnh nên...

Nhớ lời Thiên Triều dặn, Si Dao ôm cứng tay hoàng đế làm nũng. Không ngờ hấn giật phắt xăm xăm đi vào bên trong để xem sự tình như thế nào!

...

Bên trong tấm màn mỏng, Tiêu Nhi sắc mặt lo lắng! Nàng là thị nữ thân cận của Vương tiểu thư do Vương Ngu- đệ nhất công tử của Vương gia phái đến! Đột nhiên hôm nay tiểu thư nói một cần nằm nghỉ làm nàng đâm lo hoảng! Vốn dĩ tiểu thư rất khỏe mạnh kia mà! Có tiếng lao xao, hoàng đế?

-Tiểu... tiểu thư! Là hoàng thượng giá đáo!

Hắn đến sao? Không lẽ Si Dao không nghe lời mình? Hay là không cảm chân được hắn? Mặc đi, bây giờ cần nhất là chặn hắn ngay từ đầu!

-Người ra nói với hoàng thượng là ta... mắc bệnh phụ nữ cần nghỉ ngơi!

-Dạ!

Tiêu Nhi vâng lời ra ngoài! Nhưng trong bụng thì hoài nghi không ít! Bệnh phụ nữ, rốt cuộc là tiểu thư mắc bệnh gì?

...

-Sao?

-Thưa, là vì như thế nên tiểu thư không thể...

Hắn phát tay áo bào. Bệnh? Nàng lại bệnh sao? Hay là nàng nói dối?

-Công công mau mời lão đại phu!

-Tuân mệnh!

...

-Tiểu thư! Tiểu thư! Hoàng thượng nói là mời đại phu đến để chữa cho người!

-Ừm!

Tiêu Nhi cắn môi, dần không được:

-Tiểu thư, người không có bệnh phải không?

Bên trong màn Thiên triều ngồi dậy, vén lớp紗 mỏng lên nhìn Tiêu Nhi và bật cười.

-Đương nhiên! Ta sao lại bệnh được! Chỉ là ta không ưa hắn!

-Vậy đại phu...

-Người lui ra đi, ta có cách!

-Vâng!

...

-Lão phu xem qua thấy kinh mạch tiểu thư rất tốt không có vẻ...

-Được rồi! Lui!

Đường Uẩn hết kiên nhẫn, nàng dám nói dối hắn sao? Bước vào phòng trong, hắn thấy nàng nằm im trên giường mắt nhắm nghiền.

-Nói! Sao ngươi dám lừa dối bốn vương?

Tay hắn thít lấy cổ nàng, nàng chậm chậm mở mắt ra. Thật đáng ghét!

-Ta bình sinh chưa biết nói dối bao giờ!

-Người giả vờ bệnh để tránh mặt ta phải không?

Nàng chớp lấy cổ tay hắn, giận dữ!

-Ta mắc bệnh phụ nữ mà người bảo lão đại phu khám là sao? Dĩ nhiên là không tìm ra bệnh! Giờ còn dám trách ta ư?

Hắn không hiểu tại sao lại có khác biệt nhưng...

-Được! Nếu lần này người còn cố tình nói dối bổn vương sẽ không tha!

Hắn buông nàng ra, đứng phắt dậy! Chết tiệt, nếu không phải cha nàng hứa sẽ sắp xếp việc này để nàng thoát li cung sớm thì nàng đã không nhịn hắn đến thế này!

...

Lần này là một nữ đại phu đã có tuổi.

-Tiểu thư có thể nói cho lão nghe về triệu chứng bệnh chẳng?

-Ta mắc bệnh không ăn thì đói, ăn vào thì no, ngủ thì phải nhắm mắt, không ngủ thì phải mở mắt, mời lão phu chữa bệnh cho ta!

Chương XV (part 2): Bệnh Vô Phương Trị!

Nữ đại phu nghe qua có phần kinh ngạc không hiểu dụng ý của nàng là gì! Nhìn sâu vào mắt nàng đầy ẩn ý, lão bà khẽ mỉm cười gật đầu.

-Bệnh của tiểu thư lão phu đã rõ!

Nói rồi xoay bước ra ngoài. Nàng im lặng hy vọng bà ấy hiểu ngầm ý của nàng.

Hôm sau, nàng được kê một toa thuốc, xem nào nhân nhục, táo tào, hoài sơn... là toa thuốc bổ! Phu lão bà đưa chén thuốc cho nàng, cười ôn hòa.

-Tiểu thư phải chăng là không muốn tiếp hoàng thượng?

Đúng là “gừng càng già càng cay”, lão bà nhiều tuổi vậy đoán chuyện quả không sai chút nào!

-Đúng vậy! Ta ghét hắn!

Đưa chén thuốc lên miệng, nàng thẳng thừng! Thuốc dù đắng gấp mấy nàng đều uống được bởi lẽ nàng quen với thuốc Đông y từ nhỏ kia mà. Một hơi sạch trơn! Nàng đặt chén lại vào khay. Lão bà nhìn nàng, thoáng hiện một nét cười ẩn ý, nâng khay đi ra ngoài. Nàng còn phải cố chịu đựng thêm ít ngày nữa, nàng tin cha chắc chắn sẽ thu xếp được! Ngồi yên một mình nàng chợt nhớ đến Thiên Quân!

-Tiêu Nhi!

-Thưa tiểu thư có điều gì sai bảo?

-Người đêm nay lập tức đến gặp Liễu công tử, bảo chàng là ta có chuyện cần kíp muốn phó thác!

-Tiêu Nhi lĩnh ý!

...

Những chiếc lồng đèn trong cung đều được thắp lên đầy hoa lệ, lộng lẫy. Một nam tử bước chân tiêu sái thẳng hướng đến thừa tướng phủ. Dưới ánh đèn gương mặt anh tuấn thêm vẻ bất phàm, từng bước nhanh, Thiên Quân tay cầm công văn đẩy cánh cửa phủ thừa tướng.

-Bái kiến thừa tướng!

Hay tay châu lại, Thiên quân hành lễ. Người trước mặt y nửa phần biểu tình cũng không có, tay mãi mê quần ngồi bút trên tấm lụa trắng thêu hoa. Gương mặt lạnh lùng, chân mày xếch quá nửa. Con người thăm thẳm ngược lên mang theo một chút hận ý, thoáng qua rồi biến mất!

-Liễu công tử có sự gì mà lại viếng phủ ta vào đêm hôm như thế này?

Giọng y đều đều, chậm rãi, tựa hồ không để ý. Thiên Quân đặt nhẹ lên bàn công văn của Vương phủ, y nhún mày. Công văn? Sao lại nhờ hắn đưa vào? Nhưng rõ ràng là có dấu ngọc của Vương gia không thể nhầm! Vậy chắc là có dụng ý!

-Không biết Liễu công tử có còn bận việc gì chẳng?

-Vương thừa tướng, thần quả thật còn một số công án cần hoàn tất!

-Những công án đó có liên quan đến hậu cung chẳng?

Thiên Quân khẽ gật mình, tên này quả không hổ danh là Vương Ngu, tinh tế thật!

-Thừa tướng thật khéo nói đùa, công án sao lại liên quan đến hậu cung chứ?

-À, chỉ là thuận miệng!

Vương Ngu dừng quăn bút, lướt qua công văn, trong đầu nảy ra một ý.

-Thật là ngại quá không biết công tử có thể quá bộ đến thư phủ để xét công văn này chẳng? Ta hiện giờ vẫn chưa thể giải quyết!

Hắn rõ ràng là có dụng ý! Nhưng biết làm sao được! Thiên Quân đón lấy công văn, đứng dậy. Y biết đằng sau lưng chính là ánh mắt hải lòng!

...

Sao lâu vậy? Thiên Quân không đến được sao? Nàng cần môi, đi đi lại lại trong phòng.

-Tiêu Nhi đã thấy chưa?

-Vẫn chưa thừa tiểu thư!

Nàng ngồi xuống giường, lâu quá!

-Đã thấy chưa?

Được một chốc, nàng lại hết kiên nhẫn!

-Vẫn chưa!

Thấy tiểu thư nôn nóng, Tiêu Nhi quay vào trong.

-Hay để Tiêu Nhi đánh một vòng xem thử, biết đâu là Liễu công tử không biết đường vào?

Cũng có thể! Nhưng lần trước rõ ràng Thiên Quân có nói là đã từng vào cung rồi mà, nhưng có lẽ chưa từng qua hậu cung chẳng? Nghĩ đến đó nàng khẽ gật đầu.

...

Hậu cung vắng lặng chỉ có tiếng bước chân đều đều của Vương Ngu lặng lẽ cất lên. Thiên Triều! Hắn chắc chắn phải nắm được, cửa phòng nàng nếu như theo lời Tiêu Nhi nói thì chắc là ở kia...

“Cạch”. Cửa phòng hé mở! Như nổi chờ mong được đèn đáp nàng chạy ào ra cửa ôm lấy người mới bước vào!

-Thiên Quân, thiếp chờ chàng lâu quá!

Đôi mày Vương Ngu nhíu lại nhìn nữ tử trong lòng, là nàng ôm hắn mà trong tâm không có hắn!

Vừa lúc ấy Đường Uẩn bước vào! Gương mặt y trông cực kì khó coi!

16. Chương 16 : Độc Chiếm Mĩ Nhân

-Các người làm gì ở đây?

Đường Uẩn trầm giọng nhưng có thể thấy rõ sự bức tức của y. Tiêu rồi a! Sao hai người khách không mời mà lại đến thế? Vậy phải đuổi từng người thôi!

-Là ta gọi ca ấy đến!

Trước tiên là bệnh vực người nhà sau mới tống cổ hắn! Vương Ngu nhìn nàng, rõ ràng lúc này là kêu tên Liễu công tử giờ lại trở lời bệnh hắn. A, là nàng muốn diễn! Được lắm vậy thì hắn và nàng cùng phối diễn!

-Khấu kiến hoàng thượng! Quả thật là thần to gan xâm phạm hậu cung, nhưng là do tiểu muội có ý cần gặp mặt nên mới dám phạm tội khi quân, xin hoàng thượng cứ truy xét!

A, mồm miệng hần lạnh lợi thật! Hần thừa biết hoàng thượng không thể đụng đến người của Vương gia một cách tùy tiện được nên chẳng qua chỉ là nói lễ chứ trong giọng điệu chẳng có chút kính sợ nào!

-Nếu quả thật vậy bốn vương sẽ không truy cứu!

-Tạ ơn hoàng thượng!

Nàng im lặng, làm sao đuổi hết hai gã này đi đây? A, có cách!

-Đại ca, ta rất nhớ phụ thân nên phiền ca đến đây để gửi vật này cho phụ thân!

-Được, muội nhờ dĩ nhiên ta sẽ giúp!

Nàng lấy từ trong túi thơm ra một miếng ngọc bội tinh xảo rất đẹp mà nàng mua cách đây khá lâu. Nàng thích nó lắm nhưng bây giờ là việc cần hơn, “thả con săn sắt bắt con cá sộp”!

-Ta sẽ đưa lại cho cha, không biết muội có cần việc gì nữa không?

Hần cầm miếng ngọc bội, đưa mắt nhìn nàng.

-Thật ngại quá, gọi ca đến đêm hôm thế này chỉ là nhờ có một tiểu sự ấy mong ca không trách!

Nói xong nàng liền cúi đầu xuống, tỏ vẻ ngại ngùng.

-Không sao, nếu không còn gì nữa thì ta hồi phủ, muội nên nghỉ ngơi đi!

A, nàng thích nhất câu “hồi phủ” của hần! Vậy là diễn thành công!

-Vâng, nếu được muội sẽ đến thăm ca!

-Ừm!

Rồi hần quay sang hoàng đế đang đứng im nãy giờ.

-Thần xin lui!

-Khanh lui đi!

Khi bóng Vương Ngu khuất hần nàng mới thật sự an tâm, một kẻ biến đi rồi! Giờ tiếp đến là tên này!

-Nếu người có việc gì thì nói đi, ta sắp phải ngủ!

Hần thật sự là nhớ nàng nên mới đến hậu cung vào đêm hôm thế này, không ngờ vừa vào đã nhìn thấy cảnh không thuận mắt. Quan sát thái độ hai huynh muội hần đoán là có việc gì mờ ám nhưng không tiện vạch mặt!

-Không có gì! Người ngủ đi, bốn vương hồi cung!

Tuyệt! Hôm nay hần và tên đại ca kia dễ thương hết sức a!

Nàng kín đáo đóng khe cánh cửa. Bây giờ hậu cung lại vắng lặng. Gió xào xạc thổi qua, một bóng người đi động thân hình nhanh nhẹn đến trước cửa phòng nàng, thuận tay đẩy cửa vào.

-Thiên Quân! Sao lâu vậy?

-Là đại ca nàng bảo ta đến thư phủ chuyển công văn giùm hần!

Nàng biết muốn vào cung tất phải có sự mới vào được! Chắc là Thiên Quân chuyển công văn giúp cha sẵn tiện tìm cơ vào cung. Không ngờ tên đại ca chết tiệt lại ngăn cản. Nhưng không sao giờ thì ổn cả rồi!

-Đến đây này Thiên Quân!

Nàng đặt tay xuống giường. Hai người ngồi hàn huyên thâu đêm, Tiêu Nhi trở về thấy thế liền đứng ngoài cửa canh chừng. Đêm dài lắm mộng, hai người như Ngư-Chức gặp lại, quên cả thời gian...

...

-Thưa hoàng thượng, phía Bắc có tộc người muốn khởi tranh, thần nghĩ ta nên áp chế từ đầu!

-Khanh nói rất phải nhưng quan trọng là tộc người ấy rất thiện chiến cần một tướng giỏi để cử đi!

-Thần nghĩ Liễu công tử của quan thượng thư từ nhỏ đã giỏi binh mã, nghe nói lại có tài thao lược, vậy thần mạo muội đề cử!

Đường Uẩn im lặng, lời của Vương Ngu tấu lên động lại trong đầu y.

-Được!

Chương XVI (Part 2): Độc Chiếm Mĩ Nhân

...

-A, thật sao?

-Đúng vậy!

-Nhưng... việc này nguy hiểm lắm! Rõ ràng là hần có ý hại chàng, trong cung thiếu gì tướng giỏi mà lại để chàng đi?

-Ta cũng đoán chừng... nhưng nàng đừng lo, theo ta biết tộc người phía Bắc chỉ là quân ô hợp, không được tổ chức quân đội quy củ, chỉ cần tập trung lực là có thể đánh tan!

-Nhưng...

-Không thể chống thánh chỉ! Nhưng nàng yên tâm ta sẽ trở về mà, làm ma ta cũng sẽ về!

-Chưa ra chiến trường sao lại nói chuyện xui xẻo?

Nàng nhéo Thiên Quân một cái. Nàng lo lắng, chuyện chiến chinh thật sự nguy hiểm, ắt hẳn tên Đường Uẩn ấy có âm mưu!

-Ta nghe nói người đề cử ta là tể tướng!

Tể tướng? Vương Ngu? Là tên đại ca chết tiệt, biến thái của nàng sao?

-Tướng quân đã đến giờ!

-Ừm! Ta phải đi rồi!

-Chàng bảo trọng nhé!

-Nàng yên tâm, ta sẽ trở về!

Nhìn bóng dáng của Thiên Quân nàng không thôi lo sợ, tên đại ca ấy thật sự muốn ra tay sao? Gặp tên hoàng đế kia cũng hòa theo hần!

Từ xa, Đường Uẩn nhìn thấy cảnh ấy cứ y như là cảnh vợ tiễn chồng ra trận làm hần hận không nguôi! Nhưng chỉ vài ngày nữa là sẽ không còn kẻ nào cản đầu cản đuôi hần nữa!

...

Trong sảnh chỉ còn lại hoàng thượng và tể tướng. Lò hương tỏa khói nghi ngút.

-Khanh có thể giúp trẫm giải quyết chuyện ở Tiêu Phụng đình không?

-Thưa hoàng thượng, thần nghĩ việc này nên giao cho...

-Khanh nghĩ là ai?

-Mai phi!

Đôi mắt tuần lĩnh của Đường Uẩn không chút biểu tình. Mai phi? Là phi tần liệt vào hàng quốc sắc thiên hương trong cung, trước đây hần cũng từng yêu thích, nhưng tất cả ba ngàn hậu cung ấy đều không bằng một mình nàng! Hiện giờ hần chưa lập ai làm chánh cung nên việc ở Tiêu Phụng đình nếu giao cho Mai phi

thì chẳng khác gì ngấm ngấm đưa nàng ấy lên ngôi vị hoàng hậu! Không! Hắc quyết không thể như thế, ngôi vị ấy hắc đã giành sẵn ột người!

-Ta nghĩ không thông! Mai phi dù ở Tiêu Phụng đình đã lâu nhưng chỉ là phi tần vốn không có khả năng với việc này!

Dừng lại một chút, nhấp ngụm trà thơm hắc tiếp:

-Chi bằng khanh và công công thay ta giải quyết việc này!

Vương Ngu nghiêm nhiên biết được, sự đã đến thế này thì chẳng thể thoái thác được nữa rồi!

-Thần tuân chỉ!

...

-Tiểu thư! Tiểu thư!

-Gì vậy Tiêu Nhi?

-Người không nghe nói sao? Chuyện ở Tiêu Phụng đình ấy?

-À!

Kì thực là nàng có nghe sơ qua, nghe nói là Mai tiệp dư có ý muốn làm chủ hậu cung nên bị phế truất, đuổi ra khỏi cung. Mà nàng lại nghe nói trước đây hoàng đế cũng sủng nàng ấy lắm! Thật chán, cuộc sống của phi tần dường như dựa vào tâm tình của hoàng đế, chính vì thế nàng chẳng muốn tiến cung! Lại còn nghe là Tiêu Phụng đình, nơi các phi tần có chức vị ở lại xảy ra không ít chuyện. Nhưng tất cả đều không liên quan đến nàng, sao Tiêu Nhi lại hỏi?

-Những chuyện đó ta đã biết, nhưng có gì quan trọng sao?

-Vương tiểu thư! Tể tướng được đặc phó đến Tiêu Phụng đình rồi!

A, hắc ư? Biến đi càng tốt! Thiên Quân đã bị hắc đẩy đi sa trường, giờ là đến lượt hắc! Khoan! Vậy chẳng phải là còn một mình nàng với cái tên hoàng thượng chết tiệt đó sao? Không lẽ mục đích của hắc chính là...

-Hoàng thượng giá đáo!

Mới nhắc đã đến! Kẽ không ư sao cứ gặp mặt hoài vậy chứ?

-Nô tì tham kiến hoàng thượng!

Đường Uẩn bước vào, nhưng duy chỉ có Tiêu Nhi hành lễ hắc, còn nàng cứ ngồi ngất ngưỡng tự nhiên, coi hắc như trong suốt, như vô hình! Nàng vẫn không thay đổi, tính cách ương bướng như thế lần đầu tiên hắc gặp!

-Người lui ra!

-Thưa vâng!

Giờ chỉ còn một mình hắc với nàng, hai kẻ kì đà cản mũi kia đã biến từ lâu rồi!

17. Chương 17 : Hắc Không Tầm Thường!

-Người đến đây làm gì?

-Đến thăm người, không được sao?

-Thăm ta? Trời sập!

Nàng nói thẳng thừng! Làm gì có lòng tốt vậy chứ?

-Người ghét ta đến vậy sao?

Không phải là ghét, mà là cực kì căm ghét! Nhưng là nàng không tiện nói ra thôi! Dùng đôi mắt lạnh đạm nhìn hần, nàng chợt thấy hần rất đẹp! Ngũ quan hài hòa, cương nghị, nhìn rất phong trần, nhưng vẫn mang vẻ nho nhã. Mắt hần thật sâu, đen, như trong suốt vậy! Nam nhân hiếm ai được như hần, đến Vương Ngu cũng không bằng! Mà sao hôm nay nàng quan sát hần kĩ vậy nhỉ?

-Bốn vương...

Hần tiến lại thật gần nàng, nàng tức tối quay mặt đi. Dù là gì đi nữa, nàng vẫn ghét hần! Nhất định là ghét hần! Người tốt nhất với nàng chỉ có cha và Thiên Quân thôi! Đường Uẩn tiến sát lại nàng, đã ngửi thấy hương lải từ tóc nàng tỏa ra. Trong cung chẳng thiếu mỹ nhân nhưng tất cả bọn họ đều dùng đủ mọi cách để quyến rũ hần, rất đê tiện! Còn nàng, xem thường hần, ghét hần ra mặt, chẳng nề nang! Làm hần càng ngày càng cảm thấy hứng thú mà đến mức là tư ý với nàng. Hoa hồng có gai thật!

-Nếu không có gì thì ta đi ngủ, người về đi!

Đêm hôm rồi còn tới phá đám cho bằng được! Hừ, đáng ghét!

-Dĩ nhiên, bốn vương đến đây để ngủ!

-Cái gì?

Nàng thét to! Ngủ với nàng? Chuyện động trời gì thế này?

-Người là phi tần của trẫm, trẫm không có quyền đó sao?

-Phi tần? Ai là phi tần của người? Ta không tự nguyện, ta chỉ vào cung theo thánh chỉ, không phải vào làm phi tần!

Hần là cái thá gì mà bắt nàng làm phi tần của hần? Nếu mời nàng vào cung thì ít ra hần phải phong nàng làm hoàng hậu! Thật đúng là xem thường nàng!

Nhìn thái độ của nàng, hần phì cười. Có không biết bao nhiêu tiểu thư mơ ước được nhập cung, được hần ân sủng vậy mà nàng xem đó là việc đáng sợ, cứ như sắp mất đầu đến nơi!

-Người không nghĩ đến việc mình tiến cung sao? Không nghĩ đến được sủng ái mà làm hoàng hậu sao?

Lần này hần treo cái giá cao ngất trên trời: ngôi vị hoàng hậu. Để xem nàng phản ứng thế nào.

-Hoàng hậu? Ta cần gì làm hoàng hậu? Thà rằng ta làm thiếu nữ nãi nãi của phủ thượng thư còn hơn!

Phủ thượng thư? Liễn công tử? A, là nàng yêu hần sao? Vì yêu hần mà từ chối ta!

-Nếu người dám nói những lời này trước mặt trẫm nữa, thì ta e rằng phủ thượng thư sẽ không yên đâu!

Dám đem Thiên Quân ra uy hiếp nàng sao? Còn lâu!

-Thì sao? Dù người có chém hết người của phủ ta cũng không thay lòng! Nếu chàng chết, bất quá ta chết theo chàng, hẹn kiếp sau trả duyên trả nợ, còn hơn nếu ta lấy người mà chàng lại thống khổ, nhất nhất là ta không làm!

Nàng yêu hần đến vậy sao? Cơn ghen bốc lên ngàn ngạt trong lòng hần.

-Tại sao? Có cái gì mà ta không bằng hần? Có thứ gì mà ta không cho người được? Ta là thiên tử việc gì cũng có thể làm vậy mà người thà cầu cạnh hần chứ không cầu cạnh ta?

-Nếu nói về quyền lực, chàng không bằng người! Nếu nói về của cải, chàng cũng không bằng người! Nhưng chàng có hai điều mà người không có!

-Là hai điều gì?

-Là ta yêu chàng và chàng yêu ta!

Hần chau mày, hai điều là vậy sao? Gã kia không bằng hần về mọi mặt, nhưng hần lại thiếu hai điều quan trọng này! Mà không!

-Ta chỉ thiếu một điều thôi!

Là gì? Nàng không yêu hắn, là hắn yêu nàng sao? Hôm nay hắn chạm dây hay sao ấy! Đến phá đám giấc ngủ của nàng để nói những điều lãng nhách này!

-Chàng đến với ta bằng con đường dễ dàng nhất, còn người đến với ta bằng con đường khó khăn nhất!

Nàng buông một câu kết luận, rồi nằm xuống giường, mặc hắn, mệt quá! Dở hơi thật! Tồn nước miếng với hắn ghê! Liền đó hoàng đế cũng cỏi long bào nằm xuống giường. Hai người hai cảm nhận khác nhau! Hắn cảm thấy thật dễ chịu, còn nàng cứ như nằm kế một đồng lửa, bức bối không yên!

Chương XVII (Part 2): Hắn Không Tầm Thường!

Ngọn đèn cháy đỏ in bóng nàng trần qua trở lại trên giường. Không ngủ được! Làm gì bây giờ? Đứng dậy nàng tìm một quyển sách đọc. Đôi mắt trong suốt của hắn dõi sau lưng nàng. Thấy nàng ngồi lên ghế, chăm chú vào sách hắn mới yên tâm!

“Oa...”. Ngáp ngáp, buồn ngủ rồi a! Trở lại giường thôi. Vừa bước tới giường, thấy bản mặt hắn muốn dùng cục đá đập đầu hắn ghê nha! Tức là không có đá! Lấy gối đập hắn đầu ăn thua gì!

-Đêm dài quá!

Nàng khảng khái. Trước giờ nàng luôn xem màn đêm là ngắn ngủi, chỉ có lúc này là nàng cảm thấy nó dài tận thiên thu! Hắn nằm bên cạnh nghe thấy vậy cũng ngẫm hiểu. Nàng đặt lưng xuống giường. Tay cầm quyển sách coi tiếp vài chữ rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Nàng ngủ thường hay “múa võ”. Hắn đang nằm yên đột nhiên bị cánh tay nàng quơ trúng. Hắn ngồi dậy, thật là nữ nhi kì lạ, ngủ cũng không yên nữa! Xoay người ra mép giường, hắn vừa ngồi yên vị thì “bốp” một cái! Cước của nàng một bước đá hắn ra khỏi giường! May mà công phu hắn không tệ chứ không chắc đã lăn vòng vòng.

-Thiên Triều!

Hắn cố ý gọi. Nàng vẫn đá đập lung tung. Nàng mơ thật! Đôi môi hắn nở nụ cười khó hiểu.

...

“Ưm”. Nàng ngồi dậy, mở choàng mắt thấy hắn đang ngồi kế bên. Gì mà thức sớm vậy? Lăn trước trưa trời trưa trệt mà hắn còn ngủ kìa!

-Người dậy sớm vậy sao?

-Là do người đánh thức bốn vương!

Ta đánh thức người?

Nàng ngạc nhiên.

-Đúng vậy! Nhờ hôm qua người “trở tài” mà bốn vương thức thật sớm!

Hắn khê đảo mắt, khóe môi ẩn hiện một nụ cười. Nàng nhìn xung quanh. A! Là nàng “tập võ” trong mơ đây mà! Vậy có nghĩa là... hắn dính đạn? Thiệt khoái trá quá đi a!

-Ta có công đánh thức người sao còn không cảm ơn ta?

Nàng lộ một tia cười thật đặc ý! Hắn sao mà không nhìn thấy biểu hiện của nàng? Nhưng là giả bộ làm lơ.

-Tất nhiên là phải cảm ơn người!

Hắn nguyện ý phối hợp cùng nàng. Ha? Hắn luôn có suy nghĩ kì quặc a! Thôi mặc đi, giờ ăn cái gì đã!

-Tối giờ dùng điểm tâm rồi, ta đi trước!

Nàng bước xuống khỏi giường, có ý li khai. Hắn liền gọi một tiếng:

-Người đâu?

-Dạ, hoàng thượng! Nô tỳ đã biết!

Biết? Biết cái gì? Âm mưu gì của hần đây? Thoáng sau một đàn cung nữ đi vào, tay bưng rất nhiều thức ăn, khói bốc lên nghi ngút.

-Thỉnh hoàng thượng cùng Vương tiểu thư dùng bữa!

Một thị tỳ lên tiếng. Hần phát tay áo:

-Các người lui!

-Tuân mệnh!

Các thị nữ lập tức lui hết ra ngoài. Còn lại mình nàng với hần.

-Sao còn không ngồi xuống? Đứng đó làm gì?

Thấy nàng nhất cử nhất động đều không có hần cảnh tỉnh. Nàng ngó ra, nhưng mà hần lăm mưu mẹo đa đoan, sao tin nổi đây?

-Không dám, mời hoàng thượng dùng điểm tâm!

Hần đột nhiên quay qua nhìn nàng. Sao lại lễ phép đến vậy a? Nàng muốn diễn kịch gì nữa đây?

-Được!

Hần gấp món gà quay, nàng liền gấp món gà quay. Xong, hần sang món cá, nàng cũng chuyển qua món cá, món nào hần đã gấp thì nàng mới gấp. Hần nhìn theo cử động của nàng, đột nhiên dừng ăn, khéo môi hiện một tia châm chọc:

-Người sợ gì? Sợ độc trong thức ăn sao?

Nàng nghiêm nhiên đưa thức ăn vào miệng.

-Sao? Chẳng phải là vương ăn trước thiếp mới ăn sau sao? Đạo lý này thiết nghĩ hoàng thượng rõ nhất!

Muốn gây chiến sao? Vậy thì cứ gây đi!

-Nếu người đã nói vậy, coi như lần này ta không cần đa lễ người cứ ăn thoải mái đi!

-Tạ ơn hoàng thượng, ta đã no rồi!

Nàng buông đũa xuống, đứng dậy. Kì thực là nàng đâu đã no! Chỉ là thấy mặt hần liền hết muốn ăn, đùa vài đũa vào miệng cho có lệ rồi thoát li khỏi nơi này cho rồi! Nếu đói nàng sẽ ăn sau, nàng là Vương tiểu thư kia mà có ai dám cản nàng chứ? Nghĩ đến đây nàng đắc ý vô cùng!

18. Chương 18 : Thánh Chỉ

-Ta chưa ăn xong thì người chưa li khai được! Không lẽ đạo lý này người chưa từng nghe qua sao?

Hần cố tình nhấn mạnh hai chữ “đạo lý” như châm chọc nàng. Kiểm chuyện hả? Được thôi!

-Quả thật là ta chưa nghe qua, hơn nữa là Vương huynh đột nhiên có biến, ta chỉ xót ruột thôi!

Nàng rất cần ra ngoài, bí quá phải đem đại ca ra đỡ! Dù gì hần cũng là tể tướng trong triều, ít ra Đường Uẩn cũng phải nể mặt hần một chút! Vừa nghe đến Vương Ngu, hần đột nhiên nhớ đến đêm hôm trước, lòng bỗng nhiên bức bối. Nàng phải là nữ nhân của hần trước đã. Nghĩ vậy, hần đột nhiên cười ôn hòa:

-Nếu đã vậy thì người đi đi!

Nàng không ngờ hần đồng ý nhanh như vậy! Nhưng dù hần có âm mưu gì nàng cũng chẳng sợ! Vừa dậm bước, liền bị hần gọi giật:

-Khoan đã!

Gì đây đổi ý sao? Tên ba trợn!

-Hiện trong cung vẫn chưa tiện để đi, để ta sai dương xa đưa người đi!

-Đa tạ!

Đột nhiên có ý tốt a? Ý tốt dĩ nhiên là phải nhận!

-Người đâu?

-Có nô tỳ!

Một cung nữ bước ra, thi lễ.

-Mau sai dương xa đến đưa Vương tiểu thư đến Tiêu Phụng Đình!

Chết tiệt! Không ngờ hần ra tay trước! Nàng chỉ là viện cố đến thăm anh để thừa dịp dạo chơi, nhưng không sao nàng vẫn có cách!

-Tuân chỉ!

Nàng liền bước theo cung nữ ra khỏi sảnh. Đằng sau lưng đôi mắt hần sáng lên rất đáng ngờ!

...

Vương Ngu đang ngồi nhàn nhã đọc sách. Đôi mắt y nhắm hờ, gió từ ngoài cửa thổi vào cũng chẳng làm y có chút buồn ngủ nào.

-Thưa tể tướng, có Vương tiểu thư đến!

Vương tiểu thư? Là nàng! Đến chắc là có việc!

-Mau mời tiểu thư vào!

Hần buông cuốn sách xuống, ngược lên nhìn tấm rèm trúc lay động. Ngay sau đó xuất hiện một nữ tử thanh lệ bước ra. Đôi mắt vốn lạnh lùng của hần thoáng hiện một tia ấm áp.

-Các người lui xuống hết!

-Dạ, tiểu thư!

Nàng phân phó. Giờ chỉ cần nói vài câu với hần là xong. Nàng lập tức biến đi chơi!

-Tiểu muội có việc gì?

-Đừng giả vờ nữa! Đây đã hết tâm phúc người còn giả dối làm gì? Người chưa từng công nhận ta thì đừng miến cưỡng gọi ta là tiểu muội!

Nàng nói thẳng! Có gì phải sợ hần chứ? Không công nhận! Hừ, quyết định là của cha, hần dù là trưởng nam cũng không có quyền!

-Vậy... người đến đây làm gì?

Hần khôi phục khẩu khí.

-Ta cần người giúp một việc!

-Nói đi!

Tại nàng cầu hần chứ không nàng cũng chẳng hạ mình như vậy! Thái độ của hần thật trịch thượng! Đáng ghét!

-Người nói dối với hoàng thượng được không?

-Sao?

Hần tựa lưng vào ghế nhìn nàng, đôi mắt lộ một tia hứng thú.

-Nói dối với hần là ta ở đây với người đến tà dương!

Rồi nàng tóm gọn ý lại, chỉ cần hần nói dối là nàng ở chỗ hần thì nàng có thể thanh thản đi khắp nơi ngấm cảnh mà tránh được sự giám sát của tên Đường Uẩn kia.

-Sao ta phải giúp?

-Cái gì?

-Lúc này ta nói chỉ nghe người cầu không bảo là sẽ đáp ứng!

Chương XVIII (Part 2): Thánh Chỉ

Cáo già ma lạnh! Tưởng ép nàng được à?

-Vậy người muốn gì?

-Nếu giúp người ta được gì?

Nàng cắn môi. Hần cái gì mà không có? Tiền bạc, quyền lực và cả đàn bà hần đều dư cả! Lấy cái gì mà trao đổi với hần đây?

-Nếu người muốn ta giúp, vậy trao đổi đi!

-Trao đổi gì?

-Vài ngày nữa là “Thiên Duyên Hội” sẽ diễn ra, chỉ cần hôm đó người đi hội cùng ta là được!

“Thiên Duyên Hội”? Hội dành cho các tình nhân à? Nàng dự định đi cùng Thiên Quân, nhưng giờ chàng lại xông pha nơi chiến trận rồi! Đi với hần cũng không sao! Nàng có cách!

-Được!

-Vậy thì ta giúp người!

-Ta đi đây!

Nàng đứng lên chợt nghe tiếng hô:

-Vương tiểu thư, mời người tiếp chỉ!

Tiếp chỉ? Là thánh chỉ của hần! Ngày xưa làm gì bắt công vậy? Đến tờ giấy ghi chữ mà cũng phải quì để nghe! Nhưng giờ làm lệ lên để nàng còn tranh thủ ra ngoài!

-Thần thiếp tiếp chỉ!

-Phụng thiên thừa vận, Vương tiểu thư học vấn cao sâu, tâm tánh nhu thuận, rất được lòng trẫm, nay trẫm ban chỉ thăng làm chiêu nghi!

-Tạ ơn hoàng thượng!

Thăng làm chiêu nghi? Chỉ sau hoàng hậu! A, hần muốn gì đây? Vương Ngu cười nhạt. Chiêu nghi? Một vị trí quá cao quý! Với một chút lý do như thế đã thăng nàng làm chiêu nghi?

-Công công vất vả quá!

-Nô tài không dám!

Wong Ngu cười nhạt, gọi một nữ tỳ đem đến một chỉnh bạc đưa cho công lão. Công công tuy ở trong cung đã lâu, nhưng tâm thuần không nhận hối lộ, nhìn thấy chỉnh bạc đã vội thoái thác:

-Thưa tể tướng, dâng chỉ là thần phụng mệnh thật không dám nhận số bạc này!

-Công công có chi phải ngại? Sau này còn nhờ vào công công!

Lão công biết không thể chối từ đành nhận chỉnh bạc rồi xin cáo lui.

-Sao người làm vậy?

Đợi công công lui khỏi, nàng hỏi hần.

-Chẳng qua là lễ nghi trong cung thôi!

Hần chống cằm nhìn nàng, nàng cũng phát giác ra tia chăm chú của hần liền lập tức li khai.

...

Phố xá đông vui, trẻ con trong tay đầy kẹo đủ màu sắc. Những người đi lại nói chuyện rôm rang. Hàng hóa bày bán rất bắt mắt. Trên phố hai bóng hồng lặng lẽ len lỏi theo dòng người.

-Tiêu Nhi, cảnh kinh thành thật đông vui quá!

-Dạ tiểu thư!

Tiêu Nhi cũng bị cuốn hút. Hai người đi dạo khắp các bách hóa. Tiêu Nhi và nàng lướt qua vài vòng cuối cùng đi vào một nơi bán hàng trang sức.

-Đẹp quá!

Tiêu Nhi cảm khái, thèm thường.

-Người chọn một cái đi, coi như ta mua tặng cho người!

Thiên Triều thấy nàng vui vẻ liền nảy ra ý. Tiêu Nhi cả sợ vội đáp:

-Nô tì không dám!

-Là ta tặng, người không thèm nhận sao?

-Nô tì không có ý đó! Nô tì sẽ lựa!

Tiêu Nhi nhìn qua các khuyên tai, trâm ngọc, dây chuyền lấp lánh, thật mê người. Nàng cũng lướt thử một lượt nhưng đối với nàng trang sức là nàng không để tâm tới! Nàng ăn vận trong cung rất giản dị, đi du ngoạn lại không cầu kì. Thử nàng thích chỉ có bình khí! Nhân lúc Tiêu Nhi bận lựa trang sức nàng ngó quanh xem có chỗ thợ rèn nào không.

-A, Tiêu Nhi chọn cái này!

Tiếng reo của Tiêu Nhi làm nàng giật mình. Quay lại, trên tay nàng ấy là một trâm thoa bằng bạc nạm ngọc, những hoa văn xinh đẹp bằng bạc uốn lượn bao quanh viên ngọc bích trong suốt ở giữa.

-Hảo a!

Nàng khê khen, móc hầu bao trả bạc cho chủ tiệm. Tiêu Nhi ríu rít cảm ơn nàng. Nàng thấy tâm tình vui vẻ hẳn. Hai người định dậm bước thì nghe tiếng một ông lão gọi:

-Nhị vị cô nương không biết có mua Duyên Căn không?

19. Chương 19 : Ai Cũng Biết Ghen

Duyên Căn? Khẩn tình duyên sao? Phải rồi, cần mua một cặp cho nàng và Thiên Quân a!

-Ông bán một cặp bao nhiêu?

-Cô nương mua một cặp vậy chắc đã có ý trung nhân?

-Đúng vậy!

Ông lão cười lấy ra một cặp khăn hồng thêu tinh xảo, một đôi long phụng.

-Đây là...

-Long phụng hòa duyên, nếu quả thật y là người có duyên có nợ với cô nương thì chỉ cần cô đem cặp khăn này về, đột nhiên long phụng sẽ hợp lại thành hình duyên tâm, nếu không đúng người thì sẽ không có gì đặc biệt xảy ra hết!

Nhìn trên khăn là một cặp long phụng nhưng được thêu cách xa nhau. Nếu đúng duyên thì sẽ hợp lại ư? Làm gì có chuyện đó! Nàng tuyệt đối không tin! Ông lão nhìn nàng, đột nhiên nói:

-Cô nương hiện đang yêu một người nhưng vẫn chưa xác định được tình cảm lại được hai người nữa theo đuổi!

A, sao lão biết? Nhưng mà tình cảm của nàng với Thiên Quân có gì mà không xác định được?

-Đúng là lương duyên kì lạ! Cặp khăn này coi như lão tặng cho cô nương, hy vọng cô nương sẽ sớm tìm được người trong mộng đích thực của mình!

Nàng đón nhận đôi khăn mà thấy vô cùng vướng mắc. Nói lời cảm ơn với ông lão liền lập tức rời đi.

-Tiểu thư!

-Tiểu thư!

-Tiểu thư!

-Hả?

-Tiểu thư nghĩ gì mà xuất thần thế? Nô tì gọi mấy lần rồi mà người không đáp lại!

-Ta chỉ hơi suy tư chút thôi! Tà đương rồi, chúng ta về cung đi!

-Dạ!

...

Nàng chọn nam môn của thành mà vào, vì nếu vào bằng các cửa khác sẽ bắt gặp đầy đủ tất cả huynh đệ của Vương gia! Mà nàng sợ lắm, bị bắt gặp thế nào cũng bị ở lại. Nàng không rõ số mình đào hoa hay sao mà chín ca ca đều để ý đến nàng! Phải chăng là có ý đồ gì? Những toan tính trong triều khiến nàng mệt mỏi! Cuộc sống như vậy có chi mà dễ chịu?

...

-Được rồi, Tiêu Nhi, người chạy qua phủ tể tướng báo cho huynh ấy biết là ta đã về rồi!

-Dạ!

Tiêu Nhi đã đi nàng ngả lưng nằm trên giường. “Cạch”. Tiêu Nhi đi về nhanh vậy?

-Là người?

-Sao không phải là ta?

Đường Uẩn thản nhiên bước vào.

-Người vừa đi đâu về?

-Từ chỗ ca ca ta về! Chẳng phải người đã biết hay sao?

-Chính vì biết nên ta mới hỏi!

Tiến đến chỗ nàng hắn nhanh chóng giật phất đôi khăn đặt dưới gối.

-Người mua cái này dành cho ai?

-Dĩ nhiên là dành cho người ta thương yêu!

Trong mắt Đường Uẩn nổi một cơn thịnh nộ âm thầm. Hắn đã có ý xé nó làm đôi nhưng nàng nhanh chóng lấy lại kịp.

-Người làm gì vậy hả?

-Người không được đưa chiếc khăn này cho hắn!

-Ta mua, ta muốn đưa ai thì đưa người không có quyền có ý kiến!

-Ta không thích!

-Người ghen sao?

-Ai cũng biết ghen cả!

Hắn vừa nói cái gì thế kia?

Chương XIX (Part 2): Ai Cũng Biết Ghen

-Người... có té giềng không hả? Người biết mình vừa nói cái gì không?

-Dĩ nhiên là ta biết!

Nàng trợn to mắt nhìn hắn, té giềng thật chứ? Hoàng thượng mà lại có vấn đề thần kinh sao? Chắc lo việc quốc sự nhiều quá điên rồi cũng nên!

-Người là nữ nhân của ta, cư nhiên mà đưa Duyên Căn cho nam nhân khác, ta hỏi người, có ai mà không ghen không hả?

-Câm miệng! Ai là nữ nhân của người? Người rõ ràng là không yêu ta, dù là phi tần của người thì đã có gì khác? Chẳng phải là trên danh nghĩa thôi sao? Người ta chỉ ghen khi nào yêu nhau thực sự, người đừng cố mà làm khó làm dễ ta, ta nói thực cho người biết nam nhân quan tâm ta và yêu ta nhất duy chỉ có Thiên Quân mà thôi!

Lời của nàng đâm sâu vào tim hắn. "...nam nhân quan tâm ta và yêu ta nhất duy chỉ có Thiên Quân mà thôi!". Hắn hôm nay quyết sẽ nói rõ ràng cho nàng biết nhưng mà không ngờ trước khi kịp thốt ra đã bị nàng dội một gáo nước lạnh. Hắn tức giận đến mức nắm tay lại thành quyền, xương tay kêu răng rắc. Nàng khẽ hoảng, hắn sao thế nhỉ?

-Hoàng thượng, có Vương thừa tướng muốn yết kiến!

Là Vương Ngu sao? Có việc gì chứ? Nàng không biết sao lại thấy tên đại ca này có chút đáng sợ.

-Cho vào!

-Mời thừa tướng vào!

Giọng lão công công vọng lại. Đường Uẩn tiến đến bên giường ngồi xuống cạnh nàng, theo bản năng nàng nhích qua tránh hắn nhưng hắn đã kịp vòng tay qua eo ôm nàng vào lòng. Nàng tức giận, hắn ngang nhiên dám ăn đậu hũ nàng, thật muốn cho hắn một bàn tay! Nhưng mà tên Vương Ngu kia còn kinh khủng hơn, dù gì đi nữa cũng mang tiếng là Chiêu Nghi, nàng không muốn trở thành Chiêu Nghi thất sủng!

-Thần bái kiến hoàng thượng!

-Miễn lễ!

-Tạ ơn hoàng thượng!

Vương Ngu đứng lên thấy tình cảnh bậc đế vương ôm lấy phi tần vào lòng, mà phi tần lại là muội muội của hắn, tức giận đến kiềm không được một cái nhíu mày. Đường Uẩn quan sát, đánh giá hắn. Thừa biết trong lòng hắn nghĩ gì chỉ cười nhạt.

-Vương thừa tướng phải chăng là có trọng sự cần báo cho trẫm biết?

-Thưa hoàng thượng, tộc người phía Bắc hoàn toàn bị áp chế, Liễu tướng quân đang trên đường trở về!

Y cố dừng lại một chút để nhìn nét mặt của Thiên Triều thì quả nhiên thấy nàng vui mừng lộ rõ. Biểu cảm này cả Đường Uẩn đều mau chóng nhận biết.

-Sắp tới đây là Thiên Duyên Hội, thần thiết nghĩ cũng là nhân công trạng lớn của tướng quân, vậy chi bằng nhân dịp này hoàng thượng cho lễ đón long đèn kéo dài thêm ba ngày để tướng quân kịp về tham gia hội, hơn nữa cũng là hỉ sự cho dân!

Nói xong y quỳ xuống. Đường Uẩn cười lạnh, hắn thừa biết thừa tướng làm vậy có mục đích gì, nhìn nữ nhân trong lòng, hắn thầm nghĩ, nếu đã chơi thì nên chơi tới cùng.

-Khanh nói rất phải, từ biên ải phía Bắc về đến kinh thành nhanh lắm cũng năm ngày xe, chậm thì phải bảy ngày, còn chưa kể đến những vấn đề phát sinh khác, kéo dài lễ đón lồng đèn chỉ ba ngày e rằng không đủ, chi bằng để hội lưu đến mười ngày sẽ tốt hơn!

Ánh mắt y lóe sáng. Vương Ngu bên dưới cũng bắt kịp ánh mắt ấy thầm biết hắn cũng đã bước vào cuộc chơi, tất cả đã bắt đầu. Không đứng lên, y tấu:

-Hoàng thượng quả thật nghĩ sâu xa, thần xin lãnh lệnh để bố trí cho lễ hội.

-Vậy khanh đi đi!

-Thần tuân chỉ!

Đứng lên, y ném cái nhìn sắc bén về phía nàng rồi quay người ra cửa. Không gian bắt đầu yên tĩnh, chỉ có hai người, lúc ấy nàng mới xô mạnh hắn ra. Nhưng tiếc một điều là cánh tay hắn ôm nàng cứng ngắc đến cử động còn không được chứ đừng nói đến đẩy hắn! Lúc đó, hắn cười mỉm, nàng cũng bất chợt nhìn lên, không ngờ gương mặt nam nhân đáng ghét này khi cười lại đẹp đến thế. Ngay khi ý nghĩ hiện hữu trong đầu, nàng nhanh chóng trấn tĩnh lại, hôm nay có lẽ mình lây bệnh của hắn rồi!

-Còn ba ngày nữa là đến Thiên Duyên Hội, người lo chuẩn bị đi!

-Chuẩn bị cái gì?

Nàng bực dọc hỏi hắn, tay hắn vẫn ôm cứng người nàng, thật mất thoải mái. Hắn nhìn nàng ngạc nhiên, đi hội mà còn không biết phải chuẩn bị gì sao? Hay là nàng giả vờ không biết?

-Thiên Duyên Hội chẳng lẽ người chưa từng tham gia?

-Chưa!

Từ lúc xuyên không đến giờ, nàng còn chưa kịp hưởng thụ gì hết là bị cuốn vào nhiều thứ rối rắm, rồi đâu mà đi hội! Hắn nhìn nàng nửa tin nửa ngờ, nhưng ánh mắt nàng có thể cho hắn biết nàng không nói dối.

-Thiên Duyên Hội này, những người tham gia đi thành đôi, đa phần là tình nhân, người không định đi một mình đấy chứ?

-Ta biết rồi!

Nàng không trực tiếp trả lời hắn, cái tên Vương Ngu chết tiệt, lại phải đi với hắn!

-Nếu người đã biết, giờ nghỉ ngơi đi!

Hắn buông nàng ra, đứng dậy đi ra khỏi. Nàng mừng đến mức muốn nhảy múa thì đột ngột hắn quay lại!

-Gì nữa?

-Ta quên cái này!

Nàng còn chưa kịp hiểu gì hết thì hắn đã đặt nụ hôn lên môi nàng. Trước khi nàng kịp có phản ứng hắn đã nhanh chóng rời đi. Thiệt là tức mà, cứ mất cảnh giác để hắn ăn đậu hũ mãi! Trời ôi!

20. Chương 20 : Sự Cố

Ngày mai là Thiên Duyên Hội diễn ra, nàng nằm trần trọc mãi. Nàng có ba lý do để không dự hội này được. Thứ nhất, nàng là Chiêu Nghi, có nghĩa là nàng chỉ có thể đi cùng với Đường Uẩn, đằng này nàng lỡ hứa trước với Vương Ngu. Chiêu Nghi mà dự hội cùng nam nhân khác dù là anh trai mình cũng không thể tránh bị người ta bàn ra tán vào. Hơn nữa Đường Uẩn mà biết sẽ gây khó dễ cho nàng. Thứ hai, nàng biết theo dự tính Thiên Quân sẽ về vào đúng ngày cuối cùng của hội, nàng không thể đi cùng y. Thứ ba, đến giờ nàng mới biết hai tên ác ma làm vậy là có ý gì. Chẳng phải là cố tình để Thiên Quân thấy sao? Vậy nên đến ngày mai nàng giả vờ bệnh để miễn đi là xong. Nhưng mà bệnh gì để tránh được bảy ngày nhỉ?

-Tiểu thư, người chưa ngủ sao?

Tiêu Nhi từ bên ngoài bước vào thấy nàng vẫn còn thức bèn hỏi. Nàng trở mình, ngồi dậy.

-Ta thấy khó ngủ!

-Tiểu thư à, giờ người đã được sắc phong làm Chiêu Nghi rồi mà bắt nô tì gọi như trước thật sợ lắm...

-Sao lại sợ?

-Đó là phạm thượng mà...

-Ai bắt người? Ta sẽ đứng ra làm chủ, ta vẫn thích người gọi như thế hơn!

-Dạ, tiểu thư!

Giọng Tiêu Nhi ỉu xiu, nàng không hiểu được, sắc phong làm Chiêu Nghi đáng lẽ phải mừng mới đúng, đằng này tiểu thư cứ coi như không.

-Tiểu thư à, người ngủ đi ngày mai là đã có hội rồi, còn phải chuẩn bị sớm để dự lễ nữa!

Nói đến đây, như sức nhớ điều gì, Tiêu Nhi khẽ reo:

-Phải rồi, ngày mai tiểu thư đi cùng hoàng thượng, sau lễ hội này không chừng...

Ngưng một chút, ngó quanh, Tiêu Nhi khe khẽ nói:

-Không chừng tiểu thư có thể được sắc phong làm hoàng hậu!

Nàng giật mình, hoàng hậu? Cái địa vị đó nàng không muốn chút nào!

-Hoàng thượng giá lâm!

-Nô tì bái kiến hoàng thượng!

-Thần thiếp bái kiến hoàng thượng!

Đường Uẩn nhìn sắc mặt nàng rồi phát tay:

-Miễn lễ, các người lui xuống hết đi!

-Dạ!

Căn phòng lớn giờ vắng lặng, chỉ còn hai người. Nàng im lặng, hần muốn gì vào đêm hôm khuya khoắt thế này?

-Người còn chưa ngủ sao?

-Chưa!

Hần tiến lại gần nàng, chăm chú quan sát hần để có gì còn tiện bề trở tay. Đường Uẩn nhìn ánh mắt nàng giống như đang canh trộm thì phì cười.

-Người cười cái gì?

-Không có gì!

Hần ngồi xuống bên cạnh nàng, vòng tay qua eo nàng, nâng cằm nàng lên trực tiếp đối diện với hần. Nàng vẫn chưa có động tĩnh gì. Chợt nhớ ra chuyện của mình, giờ cần tìm cách gì đó để né lễ hội mới được.

-Ngày mai là hội diễn ra phải không?

-Đúng vậy!

-Ta không đi được!

Hần sững sốt, gì mà không đi được? Hay là...

-Người không muốn đi với ta?

Hắn nhập đề rồi, đã vậy nàng cũng chẳng quanh co.

-Đúng!

-Không đi với trẫm, người đi với ai?

-Không đi với ai cả!

Hắn chau mày, nàng không phải có ý là đợi Thiên Quân về để đi đấy chứ? Nàng đẩy mạnh hắn ra, liếm cặp môi khô rang, nhích xa khỏi tầm với của hắn, đứng lên mà nói rõ ràng:

-Ta không thích đi dự lễ tình nhân mà người đi cùng không phải là tình nhân của mình!

-Vậy ai là tình nhân của người?

Hắn phùng phùng lửa giận, nàng quả thật là to gan!

-Người biết rồi mà còn hỏi?

Chương XX (Part 2): Sự Cố

Nàng quay mặt đi, lòng bực bội.

-Hắn dù nhanh lắm cũng chẳng thể về kịp đâu!

Chết tiệt, hắn không thể ra tay với nàng như trước kia được nữa! Nàng im lặng.

-Người làm gì mà ta không biết chứ? Chẳng phải giờ người muốn bội hứa với huynh trưởng sao?

Nàng giật mình, sao hắn biết? Nhìn ánh mắt sắc bén của hắn, nàng ngộ ra, trong cung này tai mắt đâu thiếu? Việc này có lẽ hắn đã chuẩn bị từ trước.

-Ngày mai người phải đi!

Hắn đứng dậy phất tay áo đi ra ngoài. Nàng bực tức hét lớn:

-Người dựa vào cái gì mà dám ra lệnh cho ta? Ta không thích đi!

Hắn đứng lại. Nhìn tấm lưng cao lớn của hắn nàng nghĩ chắc là hắn lại nổi giận đây. Nhưng không!

-Người đi đi, ngày mai ta có chuyện muốn nói với người!

Hả? Có chuyện muốn nói? Vào lễ hội tình duyên sao? Nàng định hỏi thì phát hiện ra hắn biến mất từ lúc nào. Hắn thật khó hiểu!

...

-Tiểu thư, hội vui quá!

-Ừ!

Ngồi trong kiệu, nàng chán nản nhìn những cờ phướn đủ màu sắc. Đi hội mà lại đi kiệu, chán chết!

-Dừng kiệu!

-Có chuyện gì sao nương nương?

-Ta muốn tự mình đi hội!

-Dạ nương...

-Người về bẩm báo với hoàng thượng như thế! Mọi chuyện ta đây chịu trách nhiệm hết!

-Dạ!

Lồng đèn treo đầy trên những cành cây xanh mướt. Thật nhiều màu sắc pha trộn, là màu của những nhánh cây đào đỏ rực, nàng không biết đó là loại đào gì, nhưng rất đẹp mắt. Tiêu Nhi đi bên cạnh cứ xúm xít, hết chỉ bên này đến chỉ bên kia. Nhìn những đứa trẻ mặc áo hoa, tay cầm kẹo hồ lô, đang cười toe bên cha mẹ.

Lòng nàng đột nhiên chùng xuống, giá mà nàng cũng có cha mẹ thương yêu như thế. Giờ thì có nghĩa phụ nhưng mà sao nàng vẫn không thể vui lên được dù hết sức tự an ủi mình.

-Tiểu thư sao vậy?

-Không có gì, ta đi tiếp thôi!

-Dạ!

Đột nhiên tay nàng bị ai kéo mạnh làm nàng giật mình quay lại.

-Vương Ngu!

-Muội đi hội có một mình sao?

Đáng ghét! Hắn... rõ ràng đã cố tình tránh vậy mà!

-Tiểu thư à...

-Nô tỳ to gan, dám gọi nương nương như vậy sao?

Tiêu Nhi bị hắn dọa đến sợ hãi xanh mét mặt. Nàng liền lên tiếng:

-Là ta bảo Tiêu Nhi gọi như thế! Huynh đừng trách nàng!

Vương Ngu lườm một cái, cũng đành thuận lòng cho qua, dù gì đi nữa hắn cũng không để lỡ dịp tốt này.

-Ta đưa nương đi dạo một chút, người về trước đi!

-Dạ, thưa tướng!

Đợi Tiêu Nhi đi khuất, hắn mới lấy lại ngữ điệu bình thường đối với nàng:

-Lần trước, chính người đã hứa với ta, nay định nuốt lời sao?

-Ta đâu biết người ở đâu mà tìm kia chứ?

Nàng phản biện. Hắn im lặng nắm tay nàng kéo đi. Hai người hòa lẫn vào đám đông, không hề hay biết tất cả đã lọt vào cặp mắt sắc bén đằng xa.

...

Hội thật là vui, nhưng đi với hắn mất vui hết một nửa! Tay nàng cầm bao nhiêu là đồ, chỉ cần nàng thích là hắn mua cho nàng. Nàng từng nghĩ, có lẽ là hắn yêu nàng thật, nhưng mà tự tâm nàng đã không yêu hắn, dù gì cũng chẳng thể giả dối trong tình cảm được. Đi dạo lòng vòng một hồi, hai người rời xa khỏi khu vực lễ hội. Nàng đột nhiên phát hiện có một lão ăn mày ngồi gần đó. Có lẽ ông ta cũng không thể vào Thiên Duyên hội, dù có muốn hay không. Lão ăn mày phát giác ra được ánh mắt nàng đang nhìn mình liền nở một nụ cười. Nụ cười đó rất lạ, nửa mỉa mai, nửa chê trách.

-Cô nương đã quên lão sao?

Nàng sửng sốt, nhìn kĩ lần nữa. Ngỡ ra là lão già bán Duyên Căn hôm trước.

-Lão... sao lại ngồi đây?

-Ta chờ cô nương!

-Chờ tôi sao?

-Cô nương đã thử chưa?

21. Chương 21 : Tỉnh Ngộ

-Thử cái gì?

Vương Ngu từ đằng sau đi lên. Nàng quay lại giải thích:

-Duyên Căn!

Rồi quay qua ông lão:

-Chưa, ta chưa thử!

-Ừm!

Ông lão đứng lên nói chậm rãi:

-Hai người thử đứng gần Tương Tư mộc đi!

-Tương Tư mộc? Ở đâu?

-Bên kia!

Nhìn theo hướng chỉ của lão hành khất, nàng nhìn thấy một cây đại thụ to lớn, rễ bám lan ra cả một vùng rộng. Xung quanh cây có vô số đốm sáng bay từng cụm. Là Tương Tư mộc đây ư? Hai người cùng đứng một chỗ bên dưới tán cây xanh mát, rộng lớn.

-Hay, đúng là không phải!

Ông lão vỗ tay một cái. Vương Ngu nhìn lão khó hiểu:

-Không phải cái gì?

-Hai người không có duyên phận với nhau!

-Sao lão biết?

Vương Ngu nghi hoặc lên tiếng, dù lời lão thật hay không thật đều là điều hắn không muốn xảy ra.

-Đây là Tương Tư mộc rất đặc biệt, nếu hai người có duyên có nợ với nhau thì khi đứng dưới gốc cây này lá trên cây sẽ rụng hết. Khi này hai người đứng, hoàn toàn không có gì xảy ra!

Nàng yên lặng, bắt đầu nghi hoặc, lão hành khất này là ai chứ? Nhưng trước khi nàng lên tiếng hỏi Vương Ngu đã đi trước một bước:

-Lão là ai?

Lão già giờ mới kéo cái nón rơm trên đầu xuống, nhìn kĩ thì quả thật mặt lão hồng hào, phương phi, hầu như chẳng có dấu hiệu gì của tuổi già cả.

-Lão cũng không biết mình là ai, lão đi những nơi cần đi, giúp những người cần giúp, như cô nương đây!

Nàng nhìn lão càng thêm hiếu kì và khó hiểu. Lão cũng quay lại bắt gặp ánh nhìn chăm chăm của nàng, liền cười cười nói:

-Cô nương, cô không từ thế giới này đến!

-Sao... sao lão biết?

Nàng quá đỗi kinh ngạc, sao có thể...

-Ta biết là bởi vì ta biết thôi, lần đó thiên luân có vấn đề khiến cho người và bằng hữu của người bị liên lụy, tử trước thiên mệnh. Chính vì đó mà người đã vượt qua thời không mà đến đây. Số phận của người là mạng kim phượng, tất sẽ làm hoàng hậu, còn bằng hữu của người, trong ba ngày nữa là tử tận của y, số kiếp này không thể tránh được!

Nàng sợ hãi đến mức ngã xuống đất. Vương Ngu ôm nàng vào lòng, dù y không hiểu lắm nhưng ít ra y cũng biết một chút về điều này. Nàng ngay lúc đó ôm lấy tay áo lão hành khất, gương mặt khẩn thiết, hai dòng nước mắt lăn dài:

-Có thật... có thật là Thiên Quân sẽ chết không?

-Đúng vậy!

Lão bình thần nói.

-Hu hu...

-Cô nương chớ có đau buồn, người có số vốn dĩ không thể thay đổi, dù cho thiên luân có xoay chuyển chút ít cũng chẳng thể thay đổi thiên mệnh là bao nhiêu, cho nên kết cục đó không thể thay đổi!

Nàng từ từ đứng lên, cảm thấy đau đớn, vỡ vụn trong lòng.

-Người đừng vì chấp niệm nữa, cô nương này không phải là đầu dây tơ hồng còn lại của người đâu!

Vương Ngu im lặng nhìn nàng khóc trong lòng, đôi mày nhíu lại, tưởng như nội tâm bị xâu xé dữ dội. Bất gặp ánh mắt của hắn, nàng nhẹ giọng:

-Nếu đã không phải là duyên nợ thì ta làm huynh đệ, ân tình chẳng phải là còn mãi sao?

Nghe những lời của nàng, hắn có dịu đi đôi chút nỗi buồn, ôm nàng thật chặt, hắn đáp:

-Ừ!

Chương XXI (Part 2): Tỉnh Ngộ

Trên môi nàng nhẹ nhẹ một nụ cười, cuộc đời như mơ, tỉnh giấc mộng tàn đối mặt với sự thật mới thấy bờ ngõ. Dù gì đi nữa, oan duyên này cuối cùng cũng đã được hóa giải, nàng nhìn lên bầu trời đầy sao. Nàng từng nghe nói, khi mà bầu trời thêm một ngôi sao là khi đó lại có một người rời bỏ thế gian. Ba ngày nữa, tận dải ngân hà bao la kia sẽ thêm một ngôi sao nhỏ nữa, Thiên Quân...

-Ta có chuyện muốn nói riêng với cô nương này!

Vương Ngu hiểu ý lão hành khất liền buông nàng ra đi lẫn vào đám đông lễ hội.

-Còn chuyện gì mà tiền bối muốn căn dặn sao?

-Ừm!

Lão tiến lại gần gốc cây to, đặt tay nàng áp vào thân cây.

-Làm gì vậy tiền bối?

-Cô nương đã có một mối lương duyên, y cũng đang hướng về phía này, ta muốn cô nương nên dứt hết vọng tưởng, cô đã ngộ nhận tình cảm của mình với bằng hữu kia, đó không phải là tình yêu đích thực!

Nàng im lặng, là nàng ngộ nhận sao? Đột nhiên nàng thấy một bóng dáng quen thuộc đang tiến về phía này. Là hắn, Đường Uẩn!

-Kia rồi, lương duyên của cô!

-Sao kia? Ta không có tình cảm với hắn!

Nàng nhanh chóng phản bác, người mà nàng không có tình cảm thì làm sao mà là duyên nợ của nhau được chứ?

-Không, là y yêu cô, nhưng mà cái cần nhất chính là cô nương tự xác định lại tình cảm của mình!

Hắn yêu mình? Chuyện lạ có thật đây! Không thể nào, không thể nào! Đường Uẩn đi ngược hướng với nàng, nàng đứng trong một rẽ cây lộ thiên lớn nên hắn không thấy. Cũng thật tình cờ hắn đặt tay lên thân cây.

A, tất cả những lá cây rơi xuống và tản mát theo gió. Vẫn không ngừng lại cho đến khi trên cây trơ trụi, không có lấy một cái lá nào! Sao có thể như vậy được?

-Chuyện gì vậy?

Hắn ngạc nhiên, sao lại rụng hết lá chứ? Vì cái chạm vào của hắn sao? Cây này có yêu quái à?

-Cô nương đã tin chưa? Y chính là đầu mối lương duyên còn lại!

Vừa nghe tiếng nói, Đường Uẩn vòng qua bên kia thân cây, bất chợt nhìn thấy nàng.

-Sao nàng lại ở đây?

Y vừa gọi cái gì? Nàng không tin nổi.

-Người... người...

Nàng định quay lại hỏi lão phải làm gì thì phát hiện ra lão đã biến mất từ bao giờ!

-Cái cây này đột nhiên lại rụng hết lá, không lẽ là yêu thụ?

Hắn cất tiếng. Nàng lắc đầu mấy cái xác định chính mình, phải bình tĩnh đối diện với hắn.

-Đây là Tương Tư mộc!

-Tương Tư mộc?

-Ừm!

Nàng gật đầu tiếp tục giải thích với hắn:

-Nếu là người có duyên nợ với nhau khi cùng đứng dưới cây này, lá cây sẽ rụng hết!

Hắn sững người, thấy tay nàng vẫn còn chống vào thân cây. Không lẽ... Trong lòng hắn hân hoan khó tả, bất gặp nét mặt âm u của nàng liền cảm thấy khó chịu.

-Ha!

Hắn cười một tiếng như mỉa mai.

-Có lương duyên nhưng không có chân tình thì sao lại gọi là lương duyên được?

Nàng có chút chột dạ. Tiếng nói của hắn cô độc trong không gian. Hắn và nàng không ai yêu nhau, mà dù ông lão đó có nói như thế nàng cũng không tin được là hắn yêu mình.

-Người...

Nàng định hỏi lại thôi. Hắn nhìn nàng, ánh mắt chăm chú như đang chờ đợi cái gì đó xa vời. Hai ánh mắt chạm nhau, nàng như không hiểu được thâm sâu trong ánh mắt hắn là cái gì. Hắn thở dài một tiếng, quay lưng bước đi, dù sao thì nàng vẫn căm ghét hắn! Nàng nhớ về lời hứa của Bảo Bảo, hắn nghe nói đã về quê rồi, giờ nàng cũng chẳng biết hắn ở đâu mà tìm, và nếu nàng trả thù, hắn có biết được không? Những cảm xúc rối loạn trong nàng. Hắn bước đi thật nhanh về phía lễ hội đang lên đèn, giờ mới phát giác trời đã tối.

-Đứng lại!

Nàng la to một tiếng. Hắn dừng cước bộ quay lại nhìn nàng. Lúc này nàng phải nói gì với hắn?

-Ta muốn hỏi người một câu!

Hắn nhìn biểu tình phức tạp của nàng. Mối khế động:

-Nói đi!

22. Chương 22 : Đáng Ghét, Ta Yêu Người!

-Người... có... có... có yêu ta không?

Câu cuối nàng nói thật lạ như nuốt vậy. Nàng muốn hắn trả lời lại mong rằng hắn không nghe được nàng hỏi gì, tâm tính thật là kì lạ! Hắn nhìn nàng, không vui không buồn, chậm rãi tiến tới. Nàng cố nhìn thật sâu vào mắt hắn để suy đoán xem hắn đang nghĩ gì, nhưng đôi mắt hắn như biển vậy, không tài nào đoán nổi. Tới gần nàng, còn cách vài bước chân, hắn đột nhiên dừng lại như do dự gì đó, sau vài phút hắn quyết định tiến tới. Hắn đứng trước mặt nàng, hắn thật là cao lớn, làm nàng phải ngước lên nhìn. Hai người lặng thinh như tờ, không ai thốt ra câu nào. Bất ngờ, hắn dang tay ôm chặt nàng vào lòng khiến nàng cũng chẳng kịp phòng bị mà ngã vào người hắn.

-Thiên Triều, tên của nàng là Vương Thiên Triều!

Nàng không hiểu ý tứ của hắn, tên của nàng là tên của nàng cơ sao hắn phải nhấn mạnh như vậy?

-Nàng đúng là kẻ thờ ơ, đến giờ còn hỏi ta một câu ngốc nghếch như vậy!

Hắn nhất định hôm nay phải nói ra hết, giống như mẫu thân đã từng bảo hắn. Hắn nhất định sẽ che chở đến cùng người con gái mà mình yêu thương. Nàng đẩy hắn ra, nhìn vào mắt hắn để xem hắn nói dối hay nói thật, ý tứ của hắn nàng cũng hiểu nhưng mà sao khi nhìn vào đôi mắt đen đó có cảm giác như tấm chân tình của hắn là rất thật!

-Người nói vậy là có ý gì?

-Thiên Triều, từ lúc nàng ở cung rồi trốn đi, chẳng phải ta đều không trách nàng sao? Nhất định là phải được ở bên nàng, khi đưa nàng vào cung đúng là gượng ép nhưng ta không muốn nhìn nàng với nam nhân nào khác! Chẳng phải ta đã cố làm nàng vui sao? Không lẽ tất cả những gì ta làm nàng đều không để tâm, không để ý, bây giờ vô tình mà hỏi ta câu này sao?

Nàng lặng thinh, hắn... nói thật? Còn nhớ đến những lúc hắn ôn nhu một cách bất ngờ, hay ở vườn thượng uyển, hắn đã bế nàng đi xem hoa, dù đi đâu hắn cũng không muốn rời nàng. Vì nàng mà uy hiếp, rồi cũng vì nàng mà nhân nhượng. Nàng quả thật không nghĩ đến đó chính là tình cảm của hắn! Nếu như hắn yêu nàng thật vậy thì... nàng có yêu hắn không? Có hay không chứ?

-Nàng đang nghĩ gì?

-Không!

Đầu nàng như trống rỗng chẳng thể nghĩ thêm được gì. Hắn ôm nàng vào lòng, đưa nàng trở lại lễ hội. Cách đó không xa Vương Ngu im lặng nhìn hai người đi bên nhau mà cười một tiếng, không rõ có phải là tiếng khóc hay không?

...

-Nương nương, hoàng thượng giá đáo!

-À, ừ!

-Các người lui xuống hết!

-Dạ!

Nàng nằm trên giường nhìn hắn tiến đến, lòng không khỏi hồi hộp. Hắn ngồi xuống bên mép giường, nhìn vào sắc mặt của nàng.

-Người chẳng phải trước đây từng ghét ta sao?

Nàng vẫn còn trăm mối nghi hoặc, hỏi hắn. Hắn nhìn nàng, đôi mày nhíu lại.

-Đúng, khi ta đưa người đến Ngọc Thiên Cung, ta đã quyết phải trừng phạt kẻ vô lễ như người! Nhưng mà ta không biết từ bao giờ đã trở thành như vậy!

Nàng cắn môi, đã trở thành như vậy?

-Ta không tin!

Nàng lắc đầu, quanh hấn bao nhiêu là mỹ nhân, làm sao tin được lời nói của một quân vương? Giống như nàng Dương Quý Phi cả đời được sủng ái, cuối cùng lại phải tự tận, đến hài cốt còn không được đem về cung chôn cất đàng hoàng. Nàng không muốn chính mình lại bị thảm như vậy! Hấn kề sát vào tai nàng, ôm lấy nàng, giọng nói như gió thoảng qua tai nàng mà rõ ràng từng chữ một:

-Thiên Triều, đúng là thật đáng ghét để nói ra điều này, nhưng ta yêu ngươi!

-Yêu ta? Xung quanh ngươi không hiếm nữ nhân, làm sao ta tin ngươi được? Từng nghe nói nữ nhân trong cung giống như bột bèo, được ngươi sủng thì không sao, còn nếu không cả đời cũng không được ra ngoài, chết thảm nơi Phật đường, vậy thì ta lấy cái gì mà tin ngươi được?

Hấn nhìn nàng, than nhẹ một tiếng rồi lại ôm nàng vào lòng.

-Vậy ta phải làm sao thì ngươi mới tin?

-Ta không muốn tin!

Nàng dứt khoát! Nàng sợ nếu phải nghe thêm lời nào của hấn nàng sẽ xiêu lòng mất!

Chương XXII (Part 2): Đáng Ghét, Ta Yêu Ngươi!

-Nếu ngươi đã không muốn tin thì ta làm cách nào ngươi cũng không tin được!

Hấn đặt tay nàng lên ngực hấn, hơi ấm từ hấn truyền qua nàng làm nàng khẽ run.

-Khi ngươi nói những lời này, nơi đây rất đau!

Cứ tưởng hấn là kẻ vô tình không ngờ lại có thể thốt ra những lời xiêu động lòng người như thế. Nàng cúi đầu, hấn như cảm nhận được cái ngưỡng ngừng của nàng liền cùng nàng nằm xuống. Không kịp phản đối hấn liền lấy tay che miệng nàng lại.

-Ngươi ngủ đi, ta ngủ cùng ngươi!

Hấn ôm nàng từ phía sau, mắt nhắm lại. Không biết sao hôm nay nàng lại yên tâm ngủ cùng hấn.

...

Đã đến hôm thứ ba.

-Sen hồ Tây quả thật là đẹp!

Hấn với tay ngắt một đóa sen hồng đưa cho nàng, nàng đón lấy. Hoa sen thanh khiết, xinh đẹp, không phải là màu sắc xua nịnh, không phải là màu sắc rực rỡ đến giả dối. Đã ba hôm, hấn dường như quan tâm nàng hơn, nhưng mà nàng biết, tốt nhất nàng đừng nên vọng tưởng thì hơn!

-Hoàng thượng, hoàng thượng có hung tin!

-Là gì?

-Liều tướng quân đột nhiên thổ huyết đã mất trên đường trở về!

-Sao? Mau cho người đến hộ tống tướng quân!

-Thần tuân mệnh!

Liều công tử, hấn nhìn sắc diện của nàng, lại sợ nàng lo lắng thái quá. Nhưng hấn ngạc nhiên khi thấy nàng vẫn điềm nhiên không có chút biểu cảm nào.

-Nàng không lo cho y sao?

-Con người có số, dù gì đi nữa, mạng chàng cũng đã tận rồi!

Một giọt nước mắt trong veo rơi xuống giữa nhụy hoa sen. Hấn ôn nhu ôm nàng vào lòng, khẽ an ủi:

-Nếu quả thật đây là số mệnh an bài, ta cũng không thể tránh!

Hàm ý trong câu nói của hắn còn là, nếu như duyên phận đã định nàng với hắn sao nàng lại không chịu gạt đầu ưng thuận? Nàng nhìn lên bầu trời, đêm nay sẽ có thêm một ngôi sao lấp lánh.

...

-Thiên Quân, sao chàng ở đây?

-Thiên Triều, số mạng ta quả là ngắn ngủi, không thể theo nàng đến hết cuộc đời nhưng mà chúng ta đã là tri kỉ, điều này chẳng phải là hữu duyên sao?

Nàng gạt đầu, dụi mắt vào lòng Thiên Quân.

-Đừng khóc, nàng cũng biết trước mà!

-Thiếp biết!

Nước mắt nàng không kiềm được rơi xuống. Thiên Quân lấy tay gạt đi nước mắt của nàng.

-Duyên nợ của nàng là với y, duyên giữa chúng ta là duyên bằng hữu, còn với Vương Ngu có lẽ chỉ là duyên huynh đệ! Mỗi người có một duyên số khác nhau và vì thế mà gặp nhau, nàng thấu suốt điều này sẽ không đau khổ nữa!

Nàng gạt nhẹ, đã biết nhưng mà sao vẫn không thể ngừng than khóc. Thiên Quân vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng nói:

-Thiên Triều, nàng phải biết giữ gìn bản thân, hãy hạnh phúc với những gì hiện có, con người đó mới là người nàng yêu!

-Thiên Quân, Thiên Quân, chàng đi đâu?

-Tạm biệt nàng! Mong ngày tương ngộ!

Thân ảnh Thiên Quân ngày càng xa, nàng chạy theo mãi cho đến khi nghe ai đó gọi:

-Thiên Triều, Thiên Triều à, tỉnh dậy đi!

Nàng mở mắt ra, là hắn! Mơ, không! Là Thiên Quân về báo mộng cho nàng biết, vậy là chàng có lẽ đã đi chuyển kiếp, hẹn một ngày tương ngộ. Sẽ còn tương ngộ...

-Nàng mơ thấy ác mộng sao?

-Không, là Thiên Quân!

-Ừm!

Y không nói gì thêm, nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên má nàng.

-Nếu người yêu ta, người có thể bảo vệ ta không?

-Tất nhiên ta sẽ bảo vệ nàng, cho dù...

Hắn không nói tiếp như cố nén một điều gì đó. Nàng lúc này mới nhìn hắn:

-Nếu người nói rằng bảo vệ ta nhưng ta có bị các phi tần của người hại, làm sao người biết được? Và nếu như ta có gì, người cũng không cứu được! Sống trong lo sợ sẽ bị hại như thế làm sao ta có thể tin tưởng được?

Hắn nhìn người nhìn nàng, tâm tình phức tạp nhưng không nói gì.

...

23. Chương 23 : Sắc Phong Hoàng Hậu

Buổi sáng thật đẹp, nàng đang dạo quanh hồ sen thì Tiêu Nhi chạy vào hốt hải nói:

-Tiểu thư, tiểu thư người nghe tin gì chưa?

Nàng nhú mày.

-Tin gì?

-Hoàng thượng cho các cung phi xuất cung hết rồi, sao lại như vậy được chứ?

Nàng giật mình, không lẽ là vì hôm qua nàng nói thế với hắn? Vừa lúc ấy.

-Nô tì tham kiến hoàng thượng!

Nàng quay lại, là hắn sao?

-Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!

Tiêu Nhi thức thời liền lui ra ngoài. Hắn nhìn nàng nửa muốn nói nửa muốn không.

-Sao ngươi làm vậy?

-Chẳng phải là theo ý nàng sao?

Lòng nàng chợt ấm áp, vì nàng mà làm tất cả sao? Trong cung mà không có phi tần, dù nàng từng nghe đến rất nhiều mỹ nhân được sủng nhưng mà chưa bắt kì ai chỉ vì một nữ nhân mà đuổi hết phi tần. Hắn... nàng thật sự bắt đầu xao động rồi!

-Thiên Triều!

Hắn ôn nhu gọi nàng một tiếng. Nàng ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt nhu tình của hắn, lòng như nước chảy, cảm thấy miên man.

-Nàng nhất định là không yêu ta sao?

Tận đáy lòng nàng như thế nào? Ánh mắt của hắn như một lưỡi dao đâm vào tim của nàng.

-Ta... ta...

Yêu hắn? Hắn làm tất cả vì nàng, ngày hôm nay lại làm một chuyện nghịch quy như vậy cũng chỉ vì một lời nói của nàng? Hắn thật sự là si cuồng rồi! Ngày nào cũng ôn nhu với nàng, và hơn nữa... một bữa hắn đến thăm nàng trẻ là nàng bồn chồn không yên! Phải chăng là nàng đã yêu?

-Ta... ta không biết!

Nàng nắm lấy tay hắn, nói yêu chẳng phải là quá nhanh sao? Nàng vẫn chưa biết được đích xác tình cảm của mình.

-Dù là mập mờ ta cũng vẫn muốn nghe nàng nói!

Hắn đáp lại bàn tay trắng muốt của nàng. Nàng cắn môi, tựa đầu vào lòng hắn, lời nói thoảng qua như gió mây, nhưng vẫn có chút gì đó ngập ngừng:

-Ừ, em yêu chàng!

...

-Ta muốn nàng làm vợ ta!

Hắn bế nàng đến thượng uyển viên ngắm hoa. Nàng yên lặng, đã xác định được lòng mình mà sao nàng vẫn còn e ngại? Nàng đã dành suốt mấy tháng để xác định rồi còn gì!

-Em không muốn làm tiểu thiếp, chỉ làm chính thất hoặc vĩnh viễn cũng không lấy ai! Không, em không muốn làm phi!

-Không phải là chính phi mà là hoàng hậu!

Hắn dứt khoát với nàng như thế. Nàng im lặng đón nhận nụ hôn của hắn.

-Vậy là nàng đồng ý rồi nhé!

Nàng không trả lời, dụi đầu vào ngực hắn.

...

-Thánh chỉ đến!

-Thần thiếp tiếp chỉ!

-Phụng thiên thừa vận, lục cung của trẫm nay không có người quản, xét thấy Vương Chiêu Nghi tâm tính hiền thực, tài trí vẹn toàn, rất được lòng trẫm, sắc phong hoàng hậu, cai quản lục cung, khâm thử!

-Tạ ơn hoàng thượng!

-Chúc mừng hoàng hậu!

-Cám ơn công công!

-Vài ngày nữa là lễ sắc phong, người nên chuẩn bị trước!

-Cảm ơn công công đã nhắc, ta chắc chắn sẽ chuẩn bị tốt!

-Vậy thần xin lui!

Nàng thầm nghĩ chỉ là thánh chỉ mà đọc khác nhau thế? Trước đây lão công công già kia đọc rất rõ ràng, không có chút gì xua nịnh còn vị công công này giọng nói đã hết chín phần nịnh bợ rồi! Đúng là do tâm con người!

Chương XXIII (Part 2): Sắc Phong Hoàng Hậu

...

Lễ sắc phong thật nhiều nghi thức làm nàng mệt chết được! Đêm hôm đó nàng và y cùng nhau hàn huyên suốt đêm, hiếm khi nào nàng lại cảm thấy ấm áp như thế!

-Hoàng thượng, lục cung không thể thiếu cung nữ, chàng phải cho các nàng nhập cung!

-Đó chẳng phải là ý muốn của nàng sao?

-Dù thiếp có muốn như vậy cũng không thể được!

-Ta sợ sẽ mất nàng!

Hắn ôm nàng vào lòng, giọng ấm áp. Nàng nắm chặt áo hắn, còn nhớ lời của Si Dao và các phi tần khác, nàng không thể để họ chịu ủy khuất nữa, dù làm như vậy nàng cũng không đành lòng.

-Họ sẽ không làm gì thiếp đâu!

-Sao nàng có thể quả quyết như thế?

-Bởi... họ còn có tâm và... thiếp không thể chết được!

Đường Uẩn ôm nàng vào lòng mà vẫn còn lo sợ. Nàng thì thầm:

-Chàng đồng ý đi, nhé?

-Ừ, ý nàng là ý trời mà!

-Chàng thật khéo đùa!

Nàng nhéo mạnh hắn một cái.

-Ha ha ha!

Tiếng cười vang khắp điện.

...

-Tạ ơn hoàng hậu!

-Không có gì, chỉ cần các người không lộn xộn là được!

-Thần thiếp nhớ rõ rồi! Nếu không có người chắc bọn thiếp không thể nào rời khỏi hậu cung được, thật là ơn như biển...

-Thôi thôi, chỉ là chút ân tình xưa, các người đứng lên hết đi!

Các cung nữ lần lượt đứng lên. Nàng đã nhớ mặt gần hết, đôi lúc nghĩ lại lại thấy buồn cười, nàng ngày đó như giang hồ làm họ sợ khiếp vía vậy mà giờ lại trở thành hoàng hậu cai quản lục cung.

-Chúc mừng muội!

-Thần thiếp tham kiến tể tướng!

-Được rồi!

Các nàng thức thời lui ra ngoài hết. Còn lại mình nàng và y.

-Huỳnh vẫn chưa dứt bỏ được sao?

-Có lẽ chưa nhưng có thể! Cuộc đời đúng là như mộng, đến đi thật bất ngờ!

-Đúng vậy, cuộc đời như mộng!

Nàng chưa từng nghĩ sẽ xuyên không, chưa từng nghĩ sẽ trở thành hoàng hậu. Cứ như một giấc mơ, nhưng đây là diệu mộng, một giấc mơ hạnh phúc. Nàng nhìn y, mỉm cười. Y cũng nhìn nàng, nụ cười đó sẽ còn mãi, bóng hai người cùng sánh đôi đi hết dãy hành lang dài.

...

Nàng đã là hoàng hậu, cuối cùng cũng có thể hái quả ngọt sau bao nhiêu cay đắng. Thi thoảng nàng gặp lại lão hành khất kì lạ đó, nàng cũng đã gặp Bảo Bảo, y giờ đang sống cùng với gia đình, y nói xem nàng giống như chị của y, giờ lại không thiết đến báo thù, bình yên chính là hạnh phúc, dù cho có báo được thù chị y cũng không sống lại. Giờ nàng lại có thêm một người anh, cùng với nghĩa phụ luôn lo lắng cho nàng. Phải chăng ông trời cho nàng bao nhiêu cay đắng rồi cuộc cũng đã được đền đáp. Hạnh phúc không phải là quá khó khăn, chỉ cần biết nắm giữ!

...

Hôm nay, lại một đêm trăng nữa, nàng múa dưới ánh trăng ngọc ngà, hôm nay nàng không cô độc vì bên cạnh đã có người mà nàng yêu thương đang ngắm nhìn nàng.

Không trao hồng thư khăn lụa là

Chàng như hiểu được lòng ta

Gió xuân qua, vạn vật sinh sôi

Ruộng nương vừa trở hoa

Một nhánh đong đưa bên biên tà

Chàng gặp ta như thấy xuân hoa

Tiếng nhái gần tiếng ve xa

Xuyên màn hoa

Trường An liễu cùng Lạc Dương hoa

Chàng như thấy bình minh nơi quê nhà

Ba năm đêm ngắn đêm dài

Đơn độc ngồi ôm tỳ bà

Đương thời sa mạc vạn lý đã đi qua
Chàng nhớ ta quên cả niên hoa
Gió tuyết hòa nên tuyết khúc
Tình khó bỏ
Ta từng cười bạch mã vượt đông phong
Ta từng thiên thượng nhân gian mà thét gào
Trong giấc mộng sầu nắm tay ngắt chiều tà
Phiên muộn cùng vượt qua, minh nguyệt xa cách thiên nhai.
(Lời bài hát “Nhất Niệm Tương Tư”)
Cả cuộc đời sẽ ở bên nhau! Hạnh phúc...

24. Chương Phiên Ngoại 1 : Duyên Tiền Định

Mùa xuân hồng sắc hoa đào, nhiều đôi lứa bên nhau sánh bước. Mùa xuân năm nay đã có một lương duyên phát khởi.

-Lão là ai vậy?

-Ta là lão hành khất!

Đứa bé trai khôi ngô ăn mặc sang trọng đang dừng lại trước chiếc nón rách tơi của một lão ăn mày.

-Hành khất?

-Đúng!

Đứa bé suy nghĩ gì đó rồi lấy trong người một nén bạc đưa cho ông.

-Ta không lấy!

-Tại sao?

-Ta không phải xin ăn, ta là người cầu hạnh phúc!

Lời ông lão làm nó lúng búng lỗ tai, ăn mày mà cầu hạnh phúc?

-Lão cầu hạnh phúc này cho ai?

Bấy giờ, ông ta mới ngược nhìn đứa bé này. Sau một hồi quan sát, ông chậm rãi nở một nụ cười:

-Lão đã thấy!

-Thấy gì?

-Duyên của cậu!

-Duyên?

-Ừ, đã nhìn thấy lương duyên, sau này cậu sẽ gặp một người con gái đặc biệt!

-Vậy sao?

Lão ăn mày gật gật rồi cầm lấy nón đứng dậy.

-Khoan đã, lão có thể nói cho ta biết người đó là ai không?

-Đó là một nữ nhân đến từ một nơi xa lạ, tính cách ương bướng, ngang tàng, nhưng mà vì tính cách này cậu sẽ yêu người đó!

-Lỡ ta không gặp thì sao?

Lúc này ông lão mới chậm rãi quay lại nhìn nó mà cười.

-Là thiên duyên tiền định, cậu nhất định sẽ gặp!

Nói rồi lão mất hút vào đám đông, nó chạy theo nín thở lấy tấm áo sờn cũ bạc màu của lão.

-Lão là ai vậy?

-Người không cần biết đâu hoàng tử à!

Nó sững sờ, rõ ràng là lên cha xuất cung sao lại có lão hành khất biết được thân phận của mình? Thiên duyên tiền định ư? Bao giờ sẽ gặp?

...

Mười ba năm sau, sau lễ sắc phong hoàng đế.

-Người còn nhớ ta không?

-Người...

Một lão hành khất đứng ở rất gần hắn khi hắn xuống kiệu. Hắn cố nhớ ra xem lão là ai thì thấy lão cười, nụ cười rất quen.

-Lão hành khất?

-Đúng vậy, thiên duyên tiền định!

Hắn định hỏi thêm thì lão lại biến mất. Thiên duyên? Hắn chính là Đường Uẩn, vị hoàng tử trốn ra khỏi hoàng cung năm đó. Phải chăng lão là thần tiên? Đến bao giờ hắn sẽ gặp được thiên duyên của mình?

...

Có những việc rất kì lạ, rất đột ngột, ngay khi gặp nàng hắn cũng chẳng nhớ ra chữ “thiên duyên” kia. Có lẽ hắn đã quên nhưng mà thiên duyên là có thật!

25. Chương Phiên Ngoại 2 : Hoàng Hậu Hay Ghen

-Hoàng hậu, nô tì chuẩn bị quần áo cho người nhé?

Thiên Triều đang ngồi cạnh hồ sen nét mặt không vui quay đầu lại:

-Tiêu Nhi, ta đã nói rồi xưng hô như trước đi!

Tiêu Nhi thè lưỡi giọng tỏ ý hờn trách:

-Tiểu thư à trước khác, giờ khác! Tiểu thư có phu quân rồi lại đăng phong hoàng hậu đâu thể xưng như trước được nữa!

Thiên Triều khẽ thở dài.

-Đôi lúc ta nghĩ cuộc sống sẽ tốt hơn khi ta đến đây nhưng mà...

-Hi hi!

-Tiêu Nhi, người cười cái gì?

-Hoàng hậu... nhớ hoàng thượng!

-Chết này!

Nàng quơ tay ra Tiêu Nhi liền nhảy né. Thấy Tiêu Nhi bụm miệng cười nàng tức chết được!

-Sáng nay ta thấy người đi vòng qua phủ thừa tướng, phải hay không người có tư ý?

Tiêu Nhi then đỏ mặt. Nàng cười đắc ý, trước giờ có ai bắt nạt nàng được đâu?

-Hoàng hậu, người thật kì quá...

Không biết làm sao Tiêu Nhi chỉ còn biết trách móc. Các nàng đang cười đùa thì đột nhiên có tiếng điểm canh. Nhanh thật đã đến giờ Thìn rồi mà sao hoàng thượng chưa thiết triều xong nữa? Nếu thiết triều xong thì đã đến Ngự Uyển viên thăm nàng rồi, hơn nữa theo nàng biết hôm nay cũng chỉ là tấu chương bình thường không phải là đại sự gì hết, sao lại lâu như vậy? Nàng thân là mẫu nghi thiên hạ nhưng mà việc triều chính nàng vẫn có tham gia, suy đi nghĩ lại một hồi... Có khi nào hoàng thượng ở cung nữ phi khác nên đến trễ?

“Ầm”. Tiêu Nhi giật mình, một góc của chiếc bàn đá bị Thiên Triều đập vỡ, có biến! Có biến!

-Hoàng... tiểu thư, người sao vậy ạ?

Nàng nắm tay lại thành nắm đấm, gương mặt đỏ lên như Quan Công.

-Tiêu Nhi người đi dò xét thử hoàng thượng đã thiết triều xong chưa?

-Dạ!

Tưởng chuyện gì ghê gớm a! Ấy da, cả triều ai mà không biết hoàng hậu chí thượng chí tôn ngoài vẻ kiên cường thông minh còn có một lòng ghen tuông ghê gớm! Tiêu Nhi vừa cười trong bụng vừa đi, không hiểu khi nghe được hoàng hậu đang nổi trận lôi đình thì hoàng thượng sẽ ra sao ta? Gương mặt nàng không giữ được vẻ điềm nhiên nữa rồi, vừa đi vừa cười khúc khích.

...

-Tiêu Nhi, người cười cái gì vậy?

Bảo Bảo giờ đã được thăng chức làm công công đứng ở ngoài thấy Tiêu Nhi vừa đi vừa che miệng xem như có việc hỷ, hỷ không chịu được!

-Bảo Bảo... hoàng thượng thiết triều xong chưa?

Tiêu Nhi lấy tay che miệng lại, Bảo Bảo cũng thừa hiểu ý, hai người nhìn nhau cười.

-Ha ha, hoàng hậu đang ở đâu vậy?

Dứt tràng cười Bảo Bảo hỏi nhỏ Tiêu Nhi, phải thêm mắm dặm muối mới được! Cho hoàng thượng lần này khốn đốn luôn!

-Là vậy... là vậy...

Tiêu Nhi rù rì kể hết tất cả những gì xảy ra ở Ngự Uyển viên, Bảo Bảo vừa nghe vừa gật đầu liên tục.

-Vậy ghen, người mau đi báo cho hoàng thượng biết!

-Được rồi! Được rồi!

Bảo Bảo giả bộ lấy lại dáng vẻ nghiêm trang hướng về ngự thư phòng mà đi tới.

...

Hôm nay tấu chương cũng không nhiều, Đường Uẩn đột nhiên cảm thấy hơi có chút buồn chán nên ở lại ngự thư phòng uống trà cho yên tĩnh. Hắn ra lệnh ai không được hần cho phép không được vào vì thể mà Bảo Bảo bị chặn lại ngoài cửa:

-Hoàng thượng muốn tĩnh tâm, nếu không phải việc quan trọng không nên...

Ngụy công công đang canh gác lập tức tiến tới nhắc nhở.

-Ta dĩ nhiên là có chuyện quan trọng, cực kì quan trọng!

-Chuyện gì?

-Hoàng hậu đang sinh khí!

-Vậy người vào nhanh đi!

Bảo Bảo gật đầu cảm ơn còn trong bụng thì cười đắc ý, đem hoàng hậu ra dọa đến hoàng thượng còn sợ xanh mặt chứ đừng nói là ai!

...

-Kẻ to gan nào?

Nghe tiếng bước chân Đường Uẩn chau mày nổi giận. Ngay lúc ấy Bảo Bảo vội vàng vàng chạy vào.

-Hoàng thượng, hoàng hậu đang tìm người!

Giọng điệu y mười phần khẩn cấp. Đường Uẩn giật mình, hôm nay rõ ràng là hắn hứa với nàng sẽ đưa nàng đi dạo Đào viên mà quên mất! Nguy to!

-Hoàng hậu hiện đang ở đâu?

-Thưa hoàng hậu từ Ngự Uyển viên đã trở về cung rồi ạ!

Nguy to, đại nguy to! Ngự Uyển viên là nơi nàng thường dừng chân lâu nhất vậy mà hôm nay... xem ra giận dữ lắm rồi đây!

-Khởi giá đến cung hoàng hậu!

Y lập tức đứng lên bước chân vội vàng gấp gáp. Bảo Bảo cũng lật đật chạy theo sau.

...

-Thưa hoàng thượng, hoàng hậu nói trong người không khỏe nên không muốn tiếp ai hết ạ!

Tiêu Nhi đứng bên ngoài ngóng vừa thấy bóng hoàng thượng đã mừng hóm nhưng là cố tình nói với giọng sợ hãi, chắc, ai bảo hoàng thượng dám bỏ rơi tiểu thư của nàng!

-Mở cửa đi!

-Dạ!

“Kẹt”. Cánh cửa gỗ dày mùi trầm hương được mở ra, bên trong chiếc giường lụa bị phủ một tấm màn đích thị là có người ngồi bên trong.

-Các người lui xuống hết!

-Tuân mệnh!

Y thật nhanh bước vào thấy nàng đang ngồi quay lưng với hắn. Lần này xem ra cơn thịnh nộ của nàng không thua Hỏa Diệm Sơn chút nào!

-Thiên Triều!

Im lặng.

-Thiên Triều!

Im lặng.

Lần thứ ba cũng vẫn là im lặng, hắn khê vén tấm màn lên thấy nàng gương mặt hờn dỗi đang quay đi.

-Thôi mà, ta đưa nàng đi Đào viên nhé!

-Không!

-Ta chỉ là... ta là...

Hắn định giải thích nhưng cũng chẳng biết phải mở miệng ra làm sao. Thiên Triều mắt đầy phần nộ nhìn hắn.

-Chàng đi đâu? Hay là không muốn gặp mặt thiếp? Có phải đã đến hậu cung hay không?

Hắn choàng tay qua ôm nàng liền bị nàng đẩy ra.

-Ta thực không có! Chỉ là hôm nay đột nhiên cảm thấy hơi buồn chán nên lưu lại ngự thư phòng một chút!

Mãi không nghe nàng nói gì, hắn đành phải tìm cách chứng minh.

-Ta nói thật mà, không tin nàng hỏi công công đi!

Nàng dĩ nhiên tin lời hắn. Trên người hắn không có mùi hương của nữ nhân nhưng mà dám bắt nàng đợi...

-Buồn chán? Hay là buồn chán thiếp? Vậy chàng phế thiếp thành thường dân luôn đi, không phải nhìn thấy mặt mỗi ngày nữa!

Nàng bước xuống giường tay áo bị nàng bấu chặt nhả hết một góc. Đường Uẩn vội vàng đứng lên ôm chặt nàng lại mặc cho nàng cố gắng đẩy ra.

-Được rồi mà, từ đây về sau ta sẽ không quên nữa, nàng đừng giận nữa nha!

Thấy hắn thành tâm nàng đã hơi nguôi nguôi nhưng mà nhất quyết không thể bỏ qua được!

-Chàng thật là lần sau sẽ không có nữa?

-Ta hứa lần sau sẽ không có nữa!

-Vậy... chàng phải bù cho thiếp một điều!

Nghe giọng nàng đã nguôi giận hắn mừng gần chết a! Đừng nói là một điều, mười điều hắn cũng làm!

-Nàng muốn gì cũng được! Đừng giận ta nữa!

-Vậy... tối nay chàng đừng đến cung thiếp nữa! Thiếp muốn ngủ một mình!

Cái gì? Đừng đùa vậy chứ! Không cho hắn ngủ chung! Thiên Triều nhanh nhẹn thoát khỏi hắn đi một mạch ra ngoài cửa. Xem ra lần này đúng là lớn chuyện rồi!

-Thiên Triều, khoan đã! Tha thứ cho ta lần này đi! Sao nàng lại bắt ta ngủ riêng được chứ?

Nàng đứng ở ngưỡng cửa cười đắc ý. Phạt hắn một lần để xem lần sau hắn dám bỏ quên nàng nữa không? Đường Uẩn vừa bắt kịp nàng, gương mặt thật thành tâm.

-Bỏ qua cho ta một lần đi!

-Không!

-Đi mà!

-Không!

-Sẽ không làm nữa!

-...

-Nàng im lặng là đồng ý rồi nhé!

-Muốn thiếp bỏ qua cũng được nhưng mà chàng phải dẫn thiếp đi Đào viên!

-Được! Nàng đã bỏ qua cho ta rồi nhé!

-Hừ, lần sau mà chàng dám tư tình với ai thiếp về ở với cha đây!

Thiên Triều ở trong tay y giận dữ nói. Nói đến đây y mới thở dài.

-Nàng thật là... ta có tư tình gì đâu chứ! Nàng xem, đến cửa hậu cung ta còn chẳng bước vào được!

Ây da, nói là có hậu cung chứ nàng lúc nào cũng kè kè bên hắn, đôi lúc lại còn thiết triều chung, cơ bản hắn đã không thể thoát khỏi “Hỏa nhân kim tinh” của nàng rồi!

Người ta nói nam nhi đại trượng phu không sợ phải tử trận, không sợ quyền uy, không sợ binh đao mà chỉ sợ duy nhất một mình lão bà của mình thôi, quả không sai chút nào!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-ghet-ta-yeu-nguoi>